Tủ sách
LIÊN MINH BÁNH

Địa ngục THẦY TU

JARSON DARK

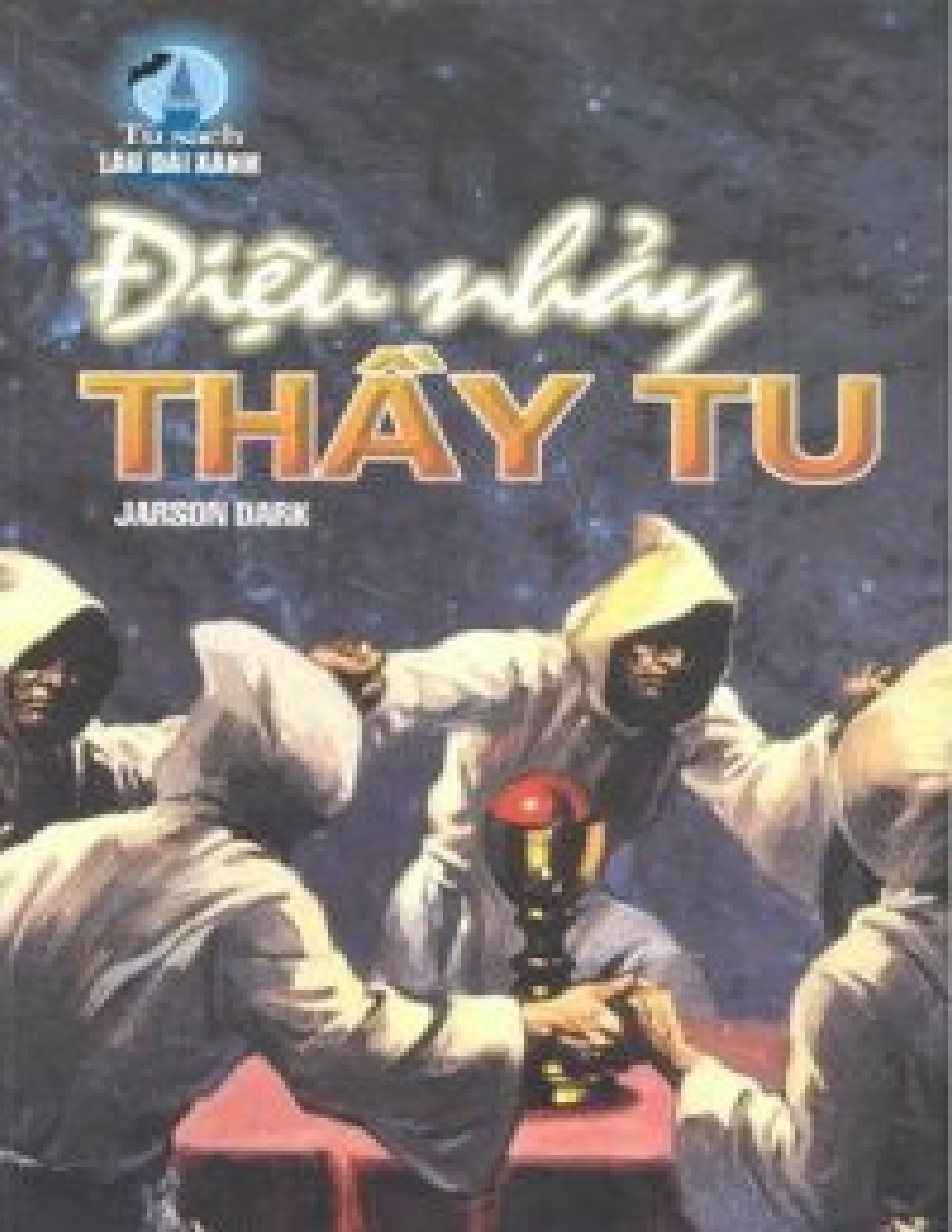

Điệu Nhảy Thầy Tu

Jarson Dark

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

CHƯƠNG 1

Tôi sợ!

Chẳng phải một sự đe dọa trực tiếp đến cơ thể đang khiến tôi sợ hãi, mà là tình huống. Mọi vật hôm nay sao đều khác lạ - im lặng hơn ngày thường rất nhiều, mặc dù thành phố Paris những ngày tháng Năm vốn được coi là đất thánh của dân du lịch trên toàn thế giới. Không một dấu vết của vẻ nhộn nhịp hàng ngày. Cũng có thể cảm giác bất thường đã xuất hiện, bởi mọi giác quan của tôi bây giờ chỉ tập trung duy nhất vào ngôi nhà nhỏ bé với cái mặt tiền màu xám, nhà của bà ấy.

Bà ấy, đó là Tanith, bà thầy bói!

Tanith là một người bạn thân của tôi, bà đã một vài lần giúp đỡ tôi thoát hiểm. Nhìn trên một phương diện nào đó, Tanith là người phụ nữ có một không hai. Suy nghĩ về bà là việc chẳng mấy ích lợi, bởi đằng nào thì người ta cũng không bao giờ rút ra được một kết luận cụ thể.

Tanith là người hay gây bất ngờ, và giọng nói của bà khi gọi điện đến cho tôi nghe như một lời kêu cứu.

- Anh phải đến đây ngay, John! Tôi vừa phát hiện ra một bí mật khủng khiếp!
Một bí mật…

Điều đó có nghĩa là? Dĩ nhiên tôi đã hỏi, nhưng bà không muốn nói cho tôi biết điều đó qua điện thoại. Bà ra lệnh cho tôi đến Paris càng nhanh càng tốt.
Vậy là bây giờ tôi đang đứng trước căn nhà của bà, lòng thoắt nhớ lại vụ án đã xãy ra tại New York. Vụ án xoay quanh Gatanor Galgenhand. Ngày đó cũng chính Tanith đã gọi điện cho tôi, giống lên một hồi chuông báo động vô cùng khẩn thiết.

Có phải vụ này cũng thế?

Phủ trên thành phố Paris bây giờ là bầu trời hoàng hôn. Nó như một tấm khăn choàng khổng lồ, bóp méo những âm thanh vốn bình thường theo một cung cách lạ kỳ, tôi có cảm giác nó nuốt chửng mọi âm thanh, để rồi trả lại chỉ một phần rất nhỏ.
Tôi nghe loáng thoáng tiếng âm nhạc đang vẳng ra từ một bar rượu gần đó, nhưng đồng thời cũng không thật cảm nhận ra nó. Cả tiếng nói của khách bộ hành, tiếng cười của những người phụ nữ cũng lao xao bay xa lắc, xa lơ, tôi chỉ quan tâm đến ngôi nhà.

Không nhìn thấy chiếc Renault nhỏ xinh của Tanith đâu. Chắc bà thầy bói đã đặt nó ở một nơi nào khác rồi. Tới trước cánh cửa ra vào rất quen thuộc, tôi giơ tay bấm chuông.

Tiếng chuông vang lên rất rõ trong nhà. Nhưng cửa vẫn không mở.

Tôi ngạc nhiên, cảm giác sợ hãi dần dần có hình dạng rõ ràng. Nếu Tanith không động đậy, điều này chắc chắn phải có nguyên nhân, một nguyên nhân mà tôi phải tìm cho ra. Mặc dù tôi biết rất rõ bên trong ngôi nhà, nhưng những chi tiết khu phía sau nhà thì không. Hơn thế nữa, hiện tôi vẫn chưa biết làm cách nào để vào được phía sau.

Cửa khóa. Chỉ cần thoáng nhìn lên ổ khóa, tôi đã biết mở nó ra không phải chuyện khó khăn. Trong người tôi hiện nay đang có sẵn một số công cụ thích hợp.

Chẳng muốn để người khác nhìn mình làm việc này, tôi đưa mắt nhìn quanh, xem không khí có “sạch” hay không.

Dù trên phố đang có vài người đi lại, nhưng họ hoàn toàn chẳng chú ý gì tới tôi. Người ta đang bận rộn với chính bản thân mình, họ cười và đùa với nhau.

Chìa khóa của tôi lọt vào. Nó trôi ngọt ngào vào bên trong như được bôi dầu, tôi thận trọng xoay sang phải, rồi sang trái. Té ra sự việc khó hơn tôi tưởng. Ổ khóa tỏ ra chống đối, nhưng chỉ được một thời gian ngắn. Sau đó tôi mở được nó ra.

Cánh cửa hơi run rẩy một chút khi bị tôi ấn vai tới, đẩy vào trong.

Hành lang nằm trong bóng tối.

Đã biết rất chính xác mình phải đi về đâu, tôi lẻn người vào hẳn hành lang, khóa cửa. Rồi tôi dừng lại và nghe ngóng.

Một bầu không khí tĩnh lặng đến khó hiểu tràn ngập không gian trong ngôi nhà. Nó khiến tôi băn khoăn bởi chẳng có vật thể nào động đậy. Tất cả như đã hóa đá một cách kỳ lạ, tựa hồ được bọc một lớp bông thật dày bên ngoài. Cả âm thanh từ con đường ngoài kia cũng bị những bức tường nuốt chửng.

Chả lẽ Tanith không có nhà?

Nếu thế, thật trái với cách ứng xử thường lệ của bà. Bà đã nói sẽ chờ tôi, vậy mà bây giờ để tôi đứng giữa một ngôi nhà tăm tối và câm lặng.

Dù đã tới đây thăm Tanith rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn không muốn chuyển động trong bóng tối và giơ tay lên bật đèn lên.

Đúng theo nghề nghiệp của mình, bà thầy bói Tanith đã cố gắng rất nhiều trong việc bày biện, trang hoàng. Bà rất có ý thức hành nghề và hiểu rõ khách hàng muốn gì.

Ánh điện trong nhà bà không đột ngột chói lòa lên, mà từ từ sáng dần từng chút.

Tôi có cảm giác mình đang lạc vào một rạp chiếu phim. Nhiều ngọn đèn dần cháy, đẩy hành lang chìm vào một luồng sáng bí hiểm.

Cho đến lúc này tôi vẫn không rũ bỏ được cảm giác mình là kẻ đột nhập.

- Tanith? - Tôi gọi to lên, một phần cũng để xua đi sự ngượng ngùng.

Không có tiếng trả lời!
Chỉ có tiếng rù rì của một con ruồi, tôi giơ tay chộp và suýt nữa tóm được nó. Bản thân tôi là người dị ứng với côn trùng. Vụ án với nhưng con ong giết người mà tôi đã trải qua một lần cũng đủ cho tôi căm thù bọn chúng đến cuối đời.

Phía bên phải là phòng làm việc, một căn phong bí hiểm chìm ngập trong một bầu không khí riêng biệt, khác hẳn với những căn phòng bình thường khác.

Một bầu không khí mà khách hàng thường yêu mến, thích thú. Một vẽ ngoài hơi có phần u tối, nhưng đồng thời bí hiểm, gọi mời.

Tôi mở cửa ra.

Bên trong kia là bóng tối. Rèm đã được kéo kín lạ. Không một tia sáng nhỏ nào lọt được vào

trong.

“ Tanith?” Khi hỏi điều đó, tôi đã đứng sát ngưỡng cửa, và cơ thể tôi chắc chắn phải hiện ra thành một bóng tối trên nền không gian của căn phòng phía sau.

Vẫn im lặng. Tôi thậm chí không thấy ngạc nhiên nữa, và giơ tay tìm công tắc.

Kể cả trong căn phòng này, đèn cũng chỉ sáng dần lên từng chút.

Một chiếc bàn tròn trơ trọi. Tôi nhìn những tấm rèm màu tím thẫm phủ tới tận đất, chiếc ghế sofa thật dài thường giành làm nơi khách nằm để Tanith dẫn họ vào những trường không gian khác.

Tôi tiến hai bước vào bên trong.

Tầm nhìn bây giờ đã thuận tiện hơn. Tôi bước tiếp va suýt vấp phải đôi chân đó, đôi chân mà tôi chỉ kịp nhận ra trong tích tắc cuối cùng vì nó thò chênh chếch từ sau ghế sofa.

Một đôi chân phụ nữ!

Đột ngột, dạ dày tôi quặn thắt. Cảm giác ấp đến nhanh như chớp, mồ hôi túa ra từ tất cả các lỗ chân lông.

Tôi linh cảm về một chuyện khủng khiếp. Không, nói cho đúng hơn, tôi hầu như biết chắc, mà vẫn cúi nhìn, kiểm tra lại như bị một sức ép vô hình.

Tanith nằm ngữa bên cạnh chiếc ghế sofa.

Lưỡi một con dao găm cắm ngập vào cổ họng bà!
***

Tôi nhìn vũng máu thật lớn đã phần nào thấm xuống thảm trải phòng, khiến khuôn mặt bạn tôi càng gây ấn tượng nhợt nhạt hơn,. Hai con mắt trong suốt như hai viên bi băng thủy tinh, mở lớn, trống rỗng và chết chóc.

Giống như mọi khi, những ngón tay của Tanith được sơn màu xanh lá cây. Bà thầy bói còn khoác biểu tượng của mình kể cả trong giờ chết.

- Tanith ... - Tôi thì thào tên bà mặc dù biết mình đang làm chuyện vô nghĩa.

Bà sẽ không trả lời tôi. Bà không thể trả lời được. Có kẻ nào đó mạnh mẽ hơn tất cả chúng tôi đã khép làn môi Tanith lại, khép mãi mãi.

Không nói nên lời, tôi đứng đó và nhìn trân trối. Thời gian đã mất ý nghĩa.

Hai con mắt tôi cay xè, dạ dày như có một tảng đá kéo trĩu xuống, tôi run rẩy toàn thân, từng tế bào trong cơ thể gào lên cho tôi biết, cái chết mang tính chung cuộc biết nhường nào.

Làn tóc đỏ của bà bung tóe ra xung quanh đầu. Nó nằm đó như một lớp thảm tuyệt vời. Khuôn miệng bà hé mở như muốn kêu tiếng kêu cuối cùng, và một vài tia máu nhỏ dính trên cằm lấm tấm như những hạt tàn nhang màu đỏ.

Tanith không còn sống nữa!

Thêm một lần nữa, Tử Thần đã chứng minh cho tôi biết gã có thể ra tay tàn nhẫn tới mức nào. Sẽ không bao giờ tôi còn được nghe giọng nói của Tanith, không bao giờ còn được nhìn nét cười bí hiểm trên làn môi dịu dàng kia.

Cái chết xóa đi mọi dấu vết! Câu nói đó vang lên trong đầu khi tôi dựa cằm lên trên bàn tay mình, nhìn xuống khoảng đất trước mặt. Tôi đã tới quá muộn!

Rất có thể tôi sẽ cứu được mang Tanith, nhưng tôi đã bỏ lỡ cơ hội.

Một kẻ khác đã tới nhanh hơn tôi, và ra tay.

Tôi ngồi đó, ngập chìm trong bầu không khí tĩnh lặng của cái chết. Một tình huống hoàn toàn nằm ngoài dự kiến, cũng chính vì thế mà sự kiện ập đến đột ngột như đập thẳng vào giữa mặt tôi và kẻ bị bất ngờ ngồi đó nghe tim mình đập rộn lên.

Tên sát nhân là ai?

Câu hỏi tự động bật ra. Kẻ nào lại muốn giết chết Tanith? Không cần cân nhắc lâu, tôi biết số lượng những kẻ đáng tình nghi là không ít, bởi nhờ vào những khả năng của mình, Tanith đã đặt chân được vào một số miền đất tuân theo quy luật của Pháp Thuật Đen. Chỉ có điều bà đã không đủ thời gian va sức lực nắm bắt một cái nhìn toàn cảnh, để kịp thời né tránh, và vì thế mà đã phải trả một cái giá quá đắt.

Tôi cảm nhận những giọt lệ trong mắt mình, cảm nhận sự đau đớn tràn ngập trong cơ thể và xua đuổi mọi suy nghĩ rành mạch. Tôi nhìn xuống cơ thể người bạn mình một cách vô thức.

Tanith mặc một chiếc váy dài. Ba chiếc cúc đầu tiên bên dưới cổ để mở, hai bàn tay xòe ra đặt trên nền đất vơí những móng tay sơn màu xanh óng ánh.

Một lúc lâu, tôi đứng dậy. Phải báo cho cảnh sát. Thanh tra Fleuvee sẽ quan tâm tới án mạng này. Tôi biết anh ta. Đã có một vài lần chúng tôi cộng tác với nhau. Lần cuối cùng là vụ án chống tay phù thủy Belphégor, kẻ luôn tận dụng ngọn roi bằng lửa để gây tội ác. Belphégor ngày đó đã tìm cách ném cả thành phố Paris vào trong vòng ảnh hưởng của hắn.

Tôi đứng dậy mà không nhận ra là mình đã làm điều đó. Rồi tôi đi đi lại lại trong căn phòng, không thật sự ý thức được mình đang tìm gì.

Có lẽ là dấu vết, những chứng cứ, những lời mách bảo có thể dẫn đến kẻ sát nhân. Tôi tin Tanith đã không sa vào một cái chết bình thường. Tội ác này có những nguyên nhân của nó, những nguyên nhân cũng khiến cho tay thám tử trừ ma diệt quỷ trong tôi quan tâm đến.

Pháp thuật đen!

Tôi đứng lại bên chiếc ghế sofa. Tôi đã nhìn thấy nhiều thứ, mặc dù vậy vẫn chưa bao quát được tình hình. Tôi thấy mình ngu ngốc, sức suy nghĩ giảm đến mức tột cùng. Tôi không nhận biết được gì, và lại từ từ hạ mình xuống ghế sofa. Nếu bây giờ có Suko ở đây, có lẽ anh sẽ giúp đỡ được tôi, nhưng hiện thời bạn tôi đang ở London. Chuyến bay đến Paris này là chuyến bay riêng, nên bây giờ tôi chỉ có một mình ở đây, phải cô độc đối chọi với mọi vấn đề. Có cái gì đó lướt qua mắt tôi!

Một làn hơi lành lạnh, thổi vào phòng. Tôi bất giác giật mình. Ánh mắt tôi hướng dọc lớp rèm rất dày, những nếp gấp của nó đang chuyển động như có một bàn tay vô hình vuốt lên trên. Có kẻ nào đó đã tới đây chăng? Có phải trong phòng này không chỉ có một mình tôi? Suy nghĩ thúc tôi đứng dậy, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Căng người lên, tôi nhìn chăm

chăm nhìn vào tấm rèm.

Đột nhiên, trong đầu tôi xuất hiện ấn tượng có kẻ đang rình mò phía sau tấm rèm kia. Có thể đó là kẻ giết người, đã bị khuấy đảo giữa chừng khi tôi bước chân vào đây.

May mà tôi có mang theo vũ khí bên mình. Nếu có kẻ muốn giết tôi, gã phải vượt qua sức phản kháng của khẩu Beratta trước đã. Tôi bước ngang về hướng tấm rèm treo, nhìn nó chăm chú. Chuyển động của những nếp gấp bây giờ đã yếu đi, nhưng chưa ngưng hẳn.

Đáng tiếc là hai mép rèm rất dày và lại phủ chồng lên nhau, chìm vào trong những nếp gấp, vì vậy tôi không nhận ra mép vải nằm ở đâu để có thể thốc tung cả hai mảnh rèm ra. Muốn mở, chỉ còn cách từ từ kéo dây. Tôi quyết định thử vận may của mình. Tôi bước tới thật sát tấm rèm, xoay ngang người rồi bước song song với nó.

Ánh mắt tôi quan sát rất kỹ những nếp gấp. Thật may! Bởi ngay bên cạnh tôi có một nếp gấp đột ngột chuyển động mạnh hơn. Tôi dừng lại nghe thấy một tiếng xẹt nhẹ.

Trong tích tắc sau, tôi nhìn thấy mũi dao!
Một con dao được đâm từ hướng ngoài rèm vào trong phòng, chạy song song với thắt lưng tôi, cách đích chỉ khoảng hai mươi phân.

Tôi không nhìn thấy bàn tay, chỉ nhìn thấy mũi dao, chắc chắn phải có kẻ đứng đằng sau tấm rèm kia.

Tôi lấy đà, nắm tay thành nắm đấm và ra đòn. Tôi đấm thẳng vào tấm rèm ở độ cao ngang đầu người, và trúng đích.

Có lực kháng cự đằng sau lần vải dày, mũi dao rút về. Tôi đấm thêm lần nữa.
Lần này chỉ có vải mềm cản tay tôi, không có đối thủ.

Một tiếng kêu trầm đục.

Nó đã được giảm đi phần nào qua làn vải. Chắc chắn là tôi đã ra đòn trúng
kẻ kia.Ý nghĩ này chắp cánh cho hành động. Có lẽ tôi còn kịp tóm kẻ sát nhân.

Giờ thì tôi đã tin chắc rằng tôi đang chiến đấu với kẻ đã giết Tanith.

Những giây phút quý báu qua đi, trước khi tôi tìm được cách lọt qua tấm màn dày. Kể cả đằng sau tấm rèm che cũng có đèn điện. Lẽ ra tôi phải tìm thấy tên giết người, thế nhưng mắt tôi bây giờ đang trân trối hướng vào một khoảng trống!

Nó đã biến mất.

Tôi nhìn xuống đất, giơ tay dụi mắt, lắc đầu mà không thể tin là sự thật.
Không thể hiểu nổi, tôi đã đâm trúng nó, vậy mà nó trốn thoát. Sao lại như thế được?

Không còn dao, không còn tên giết người. Có thể tôi tin là mình đã tưởng tượng ra mọi chuyện, nếu trên tấm vải kia không có vết rạch do lưỡi dao để lại.

Mọi việc đã kết thúc…

Tôi lắc đầu, nổi cơn giận dữ, săm soi thật kỹ phần cuối căn phòng phía sau tấm rèm che. Nó cũng có một mảng tường. Một mảng tường lớn được quét màu đen. Trên màu đen nổi óng ánh những hình ảnh của bầu trời đầy sao. Những cụm sao nổi lên rất rõ, nhưng cả chúng cũng

không nói cho tôi biết kẻ nào vừa tấn công tôi.

Thật muốn phát điên!

Tôi quyết định quay trở lại với khu phòng chính. Thận trọng vạch tấm rèm ra, tỉnh táo hết mức, nhưng vẫn không nhìn thấy tên giết người bí hiểm. Gã lẫn tránh thật giỏi, cũng có thể gã tan ra thành không khí, tùy theo cái thế lực bí hiểm đang làm chủ nơi này.

Dần dần, tôi đã vượt qua được cơn sốc. Hình ảnh Tanith vẫn đập thẳng vào đầu óc, xuyên vào xương tủy, nhưng tôi đã ý thức được rằng mình không có quyền để tình cảm sai khiến lúc này. Tôi phải làm những gì thật sự cần thiết.

Điều tra dấu vết!
Tôi hiện thời đang nắm một ưu thế lớn bởi có mặt ở hiện trường trước cảnh sát và có thể thoải mái xem xét mọi ngóc ngách.

Tanith là một người đàn bà đặc biệt. Một thầy bói, một phù thủy, một người cảnh báo. Mối quan hệ với những quyền lực khác đã được bà tạo dựng qua một quả cầu bí hiểm, quả cầu trùng khít với chiếc đế đựng hình đài hoa của Thần Lửa đã mang về từ Scotland về và tặng bà từ một ngày xa lắc.

Quả cầu…

Đột ngột, những suy nghĩ của tôi dừng phắt lại. Giờ thì tôi biết yếu tố nào đã khiến tôi băn khoăn suốt thời gian qua.

Quả cầu đã biến mất!

Trời đất! Tại sao tôi không nhận ra dấu vết này sớm hơn! Nhưng cuộc đời là như vậy, người ta chỉ trở nên thật sự thông minh và thấu hiểu khi mọi việc đã qua đi. Cũng có lẽ cái chết của người bạn quý đã ập đến quá đột ngột và khiến tôi sốc nặng, mất khả năng suy nghĩ tỉnh táo.

Quả cầu pha lê đã biến mất. Và chắc chắn kể cả cái chiếc đế đựng của Thần Lửa. Vật mà tôi đã trao tặng cho Tanith.

Có phải vì nó mà bà đã bị giết?

Hiện tôi vẫn chưa hết hy vọng tìm dấu vết. Tôi săm soi ngôi nhà, thậm chí lục lọi cả trong phòng bếp, mở tất cả các cánh cửa tủ. Nhìn vào từng góc giá gỗ đựng đồ, và tìm thấy mọi vật, chỉ trừ quả cầu pha lê cùng với chiếc đế đựng của Thần Lửa.

Tôi tiếp tục lục lọi, tìm kiếm. Lần này, tôi để thời gian và sức lực săm soi thật kỹ không gian riêng tư của người đã chết. Tôi lật từng góc phòng ngủ của Tanith lên và cuối cùng tìm được một vật. Nó nằm trong ngăn kéo của chiếc bàn trang điểm. Một quyển sách nhỏ màu đen. Cầm nó lên, những ngón tay tôi vuốt trên lần vải dày bọc bên ngoài. Tôi xoay ngược quyển sách và tìm thấy ở phía bên kia một chiếc nhãn dán có ghi "Nhật ký".

Tôi nuốt khan. Đột ngột, tay tôi run rẩy.

Có phải tôi đang cầm giải pháp của câu đố hóc búa?
Cho tới nay, Tanith chưa hề kể cho tôi biết rằng bà có ghi nhật ký, mà nếu bà có kể chắc tôi cũng chẳng quan tâm. Chỉ sau khi bà ra đi, cuốn nhật ký mới đột ngột mang một ý nghĩa khác hẳn.

Tôi ngồi xuống mép, xoay đèn để ánh sáng của nó hắt đến bên cạnh mình và mở cuốn sách ra.

Nỗi thất vọng kéo đến ngay từ nhưng trang đầu. Chẳng có chuyện gì được nói có liên quan đến cái chết của người đàn bà. Tất cả những dòng chữ ghi ở đây đều chỉ xoay quanh sức khỏe và cuộc sống hằng ngày của Tanith.

Tôi lật tiếp.

Thế rồi, tôi thấy nó.

"Chuyến đi của tôi về miền Bretangne".

Tanith không hề kể cho tôi nghe chuyện này. Nhưng có lẽ chuyến đi rất thú vị, bởi bà đã viết và miêu tả rất nhiều về phong cảnh cũng như những con người ở đó. Tôi đọc lướt qua những hàng chữ, rồi bất chợt dừng sững.

Trên trang giấy có ghi một tên người.

"Fedora?"

Đằng sau đó là một dấu hỏi rất lớn, được tô hai lần. Tôi hạ quyển sách xuống, cân nhắc. Tanith đã bao giờ nhắc với tôi cái tên này chưa? Chưa, tôi chưa nghe thấy. Vậy là chắc Tanith mới gặp người đàn bà này trong thời gian gần đây, có lẽ trong chuyến đi của bà về Bretagne. Nhanh tay, tôi lật tiếp những trang giấy sau.

Tanith viết đi viết lại nhiều cái tên Fedora là một nữ họa sĩ.

"Những bức tranh của chị ấy thật bí hiểm. Nó thể hiện một cái gì đó, rất khó giải thích. Nhưng nỗi buồn đau, mong nhớ, xa xôi, mặc dù vậy vẫn rất hấp dẫn".

Một vài trang sau, đến câu văn mà tôi cho là quan trọng nhất.

"Tại sao chị ấy không muốn chỉ cho tôi xem bức tranh đó?"

Tôi lại hạ quyển sách xuống. Một bức tranh mà Tanith không nhìn thấy.

Người ta không muốn chỉ cho bà xem, chắn chắn phải có nguyên nhân.

Nguyên nhân nào đây?

Người đàn bà bí hiểm có tên là Fedora đó muốn gì? Tôi đứng dậy, tiếp tục lật sách. Chỉ những trang giấy trắng. Quyển nhật ký của Tanith kết thúc bằng câu hỏi này.

Theo ý tôi, bức tranh đó, người đàn bà có tên là Fedora và cái chết của Tanith có liên quan trực tiếp đến nhau. Tôi chỉ cần tìm ra những đường dây nối kết trong hình tam giác này.

Tôi tự hỏi: "Phải chăng mọi việc đơn giản đến thế?". Thật ra, trong lòng tôi không muốn tin. Kinh nghiệm đã dạy cho tôi biết, chính những vụ án nhìn bề ngoài tưởng đơn giản, lại thường là những vụ án khó khăn nhất. Cả trong trường hợp này, tôi tin là mình đã sa vào một mâu thuẫn. Tôi không nhét cuốn sổ vào người mà chỉ ghi lại thông tin quan trọng nhất, rồi rời khỏi phòng ngủ, bước lại căn phòng nơi Tanith đang nằm. Moi vật không hề thay đổi. Tanith vẫn nằm dưới đất. Con dao vẫn cắm trong cổ họng bà.

Cả tôi lần này cũng không bị tấn công, và vì vậy mà tôi quyết định làm một việc cần thiết nhất lúc này.

Tôi gọi điện cho anh bạn đồng nghiệp người Pháp.

CHƯƠNG 2

- Anh đúng là số phận của tôi, Singlair. – Thanh tra Fleuvee cằn nhằn, nhìn tôi bằng đôi mắt hằn rõ những tia máu rồi lắc đầu khiến cho bộ râu hỗn độn của anh chuyển động theo. – Cứ bao giờ anh đến Paris là có chuyện bực mình!

Anh ấy đã nói hoàn toàn đúng với sự thật, tôi không cãi nổi một nửa lời.

Sự kiện cũng đã giáng một đòn chí mạng vào Fleuvee. Anh cũng quen biết với Tanith từ lâu, từ cuộc chiến chung chống lại Belphégor. Thoạt đầu anh cũng đã nghi ngờ bà. Nhưng rồi với thời gian, Fleuvee đã có một nhận định khác hẳn về Tanith.

Giờ đây sự kiện bất thình lình nổ ra như một tia chớp giữa trời quang.

Một tên giết người tàn nhẫn cắt ngang cuộc sống của người phụ nữ mà cả hai chúng tôi cùng quý mến, viên thanh tra đặt ra câu hỏi mà tôi đã chờ đợi từ lâu.

- Đây là một vụ án cho anh hay là cho chúng tôi?

Lúc đó chúng tôi đang đứng trong bếp. Tôi thả người rơi xuống một chiếc ghế, và nhún vai:

- Thật ra thì cho tôi!

- Thế thì tốt.

- Tại sao?

- Anh có biết hiện chúng tôi đang bận đến mức độ nào không? Tôi không còn lấy một giây đồng hồ để mà mở mắt ra. Tất cả những vụ án bình thường đã quá nhiều, tôi thật không có hơi sức đâu để mà chiến đấu với ma quỷ.

- Dể hiểu thôi, Fleuvee. – Tôi đáp và trầm ngâm suy nghĩ. - Ở thành phố Paris này, tôi hầu như không có cơ hội lần theo dấu vết. Điều đầu tiên là phải tìm bằng được người họa sĩ bí ẩn kia.

- Anh đang nghĩ gì vậy? – Fleuvee hỏi.
Tôi nhún vai:

- Anh có thể xếp vụ án này vào phòng lưu trữ hồ sơ được rồi đấy! Chắc chắn anh sẽ không tìm được lời giải ở thành phố Paris đâu!

- Anh biết nhiều hơn tôi hả?

- Không, nhưng tôi đang có một linh cảm nhất định. Tôi đang phải chờ một thời gian đã. Có thể dấu vết này cũng chỉ là một dấu vết câm.

- Chuyện cụ thể là gì?

- Quả cầu pha lê.

Fleuvee đưa tay đập lên trán.

- Khốn khiếp, thế mà tôi quên. Rồi sao?

- Nó biến mất rồi!

Fleuvee chĩa ngón tay trỏ ám vàng khói thuốc lá về hướng tôi.

- Thì ra anh muốn tìm nó?

- Nếu có thể .

- Anh biết cách tìm chưa?

Thật ra tôi có thể nói cho anh ta biết, nhưng tôi quyết định nghĩ chuyện né tránh, lòng thầm hy vọng điều đó không quá tệ.

- Tôi sẽ nhờ cây thánh giá của tôi trợ giúp. Rất có thể sẽ tìm được một dấu vết về quả cầu pha lê.

- Và cả tên giết người.

- Hy vọng vậy!

Fleuvee đưa bàn tay phải vẩy ngang.

- Anh biết không, John, chúng ta quen nhau đã một thời gian dài Lúc đầu, tôi cho anh là một tên khoe khoang khoác lác, nhưng bậy giờ tôi rất tôn trọng nhận xét của anh. Vì thế tôi hỏi thật, có mối nguy hiểm nào đang đe dọa thành phố này không?

- Không!

Anh ta thở ra nhẹ nhõm.

- Thế thì tốt. Một tên Belphégor và đám tay chân của hắn đã là quá đủ đối với tôi. – Thanh tra Fleuvee quay người, mở vòi cho nước chảy vào một chiếc cốc, rồi uống từng ngụm dài. Khuôn mặt anh ta bớt nhợt nhạt. Dể hiểu thôi, chàng thanh tra tốt bụng này đang có quá nhiều lo lắng, ở địa vị anh chắc tôi cũng sẽ không xử sự khác.

- Ta quay ra đi! – Anh đề nghị.

Khi người ta trở lại căn phòng xảy ra vụ giết người, vẻ tàn nhẫn thực tại lại một lần nữa đập thẳng vào xương tủy. Tôi phải nhìn cảnh người ta đặt Tanith nằm vào một chiếc hộp dài bằng thiếc, rồi đậy nắp lên. Đó là lần cuối cùng tôi được nhìn thấy người đàn bà bí hiểm, xinh đẹp và cũng rất thông minh, dễ mến.

- Anh còn muốn ở lại đây không? – Fleuvee hỏi.

Tôi lắc đầu.

- Chẳng còn gì giữ tôi ở lại Paris nữa!

Fleuvee mỉm cười.

- Lạ thật, sao anh đi vội vàng vậy? Tôi biết anh đang che dấu tôi điều gì đó, nhưng chẳng

giận anh đâu. – Chàng thanh tra giơ tay ra cho tôi. – Chúc anh gặp may mắn, và chừng nào giải quyết xong vụ án, nhớ báo tin cho tôi biết!

Không khí trong nhà rất ấm. Ra tới ngoài, tôi được chào đón ngay bởi ngọn gió lành lạnh của buổi chiều, nó thổi khô lớp mồ hôi trên khuôn mặt nóng bỏng.

Tôi đưa mắt nhìn lên bầu trời đang thẫm lại.

- Tanith! – Tôi thì thào. – Tôi sẽ giải cho được vụ án này, tôi xin hứa…

Giọng nói khàn xuống, cổ họng chợt nóng rẫy lên, thế là tôi xoay người và bước những bước chân hối hả…

***

- Hello, chào quý bà yêu mến! – Cô gái nhỏ cười vui, ném cặp sách bay xuyên qua căn bếp.

Người đàn bà đang đứng bếp xoay người lại, ngạc nhiên.

- Con đã về rồi ư, Lisa?

- Vâng hôm nay con hết tiền rồi.

- Sao hết sớm vậy?

Lisa nhón lấy hai quả dâu tây rất lớn từ đĩa, đút chúng vào miệng rồi phồng má lên nhai. Cô bé muốn vừa nhai vừa trả lời, nhưng không nói thành lời, chỉ đưa ra được những âm thanh kỳ cục. Cuối cùng, khi đã nuốt hai quả dâu tay xuống, cô học trò giải thích:

- Các thầy cô giáo của con hôm nay bận họp.

- Thế bây giờ con làm gì? – Mẹ cô hỏi.

- Con không làm bài đâu. Hôm nay chẳng có ai ra bài về nhà làm cả. Con sẽ ra bãi biển.

Fedora Golon gật đầu.

- Ừ, con yêu, đi tắm đi! Còn khoảng một tiếng nữa mẹ mới nấu xong bữa ăn.

- Hôm nay có món gì vậy mẹ? – Lisa hỏi.

- Một món súp cá rất ngon.

- Nghe được đấy! Chào mẹ , hẹn gặp lại sau…

Cô gái nhanh chân ra khỏi bếp, bước ra hàng hiên trước nhà. Từ đây chỉ chạy vài bước chân là cô đã ra tới bãi biển có những núi đá vôi khổng lồ mọc dựng lên giữa mặt nước.

Fedora Golon nhìn theo cô con gái mười lăm tuổi của mình. Gió đang thổi mái tóc dài bay ngược về phia sau. Lisa có mái tóc giống hệt như mẹ mình. Một màu nâu, óng ánh, một mái tóc khỏe mạnh và dày dặn. Cô gái rồi sẽ trở thành một người phụ nữ xinh đẹp, ngay từ bây giờ người ta đã nhận thấy rõ như vậy.

Bóng cô bé mỗi lúc một nhỏ hơn.

Dáng vẻ Lisa gây cảm giác cô muốn chạy thẳng vào những đợt sóng đang tràn lên bãi cát. Nhưng rồi tới mép nước, cô học trò suy nghĩ lại, cô dừng chân rồi giơ tay cởi chiếc áo thun ra khỏi đầu. Sau đó, cô rút đôi chân ra khỏi chiếc quần Jean và chỉ một tích tắc sau, cả chiếc quần trong cũng bay sang bên. Lisa trần truồng chạy thẳng vào những làn sóng biển.

Cả gia đình Golon chẳng bao giờ mặt quần áo khi tắm. Cái vịnh rất nhỏ này thật hẻo lánh, hầu như chẳng có ai qua lại. Hơn thế nữa, cả gia đình Golon quan niệm việc tự do thân thể chẳng phải là chuyện phản đạo đức. Raymond, chồng của Fedora và cha của Lisa, hôm nay đang có việc phải đi xa. Mãi tới chiều tối anh ta mới quay trở lại, và chắc chắn anh sẽ lại đã bán được một vài khu đất nào đó, anh là người buôn bán bất động sản.

Fedora hoàn toàn chẳng thông cảm với nghề nghiệp của chồng. Chị thấy khó chịu và ghê tởm những chuyện làm ăn đó. Chị chỉ thích thể hiện những suy nghĩ và tình cảm của mình bằng màu sắc lên trên nền vải. Vẽ đối với chị là tất cả. Nó là cuộc sống của chị, nó là khoảng không gian cho chị nở hoa, nó là thứ thu hút hồn chị. Mỗi giây phút rảnh rỗi đều được Fedora dành trọn cho những bức tranh, và kể cả bây giờ người đàn bà cũng đang nghĩ về chúng, tâm trí của chị đã chìm vào công việc đó. Lisa tắm, và Fedora biết rõ con gái mình, cô bé chắc chắn sẽ ở ngoài bãi biển cả tiếng đồng hồ. Chị có thể tận dụng khoảng thời gian đó. Cứ để cho nồi súp sôi liu riu trên bếp lửa.

Fedora bước chân khỏi căn bếp. Người đàn bà đi qua khoảng hành lang rất rộng rồi quan sát mình trong gương với vẻ hài lòng.

Năm nay chị ba mươi lăm tuổi, nhưng người ta hoàn toàn không nhìn thấy điều đó trong ngoại hình của chị. Fedora vẫn còn là người đàn bà rất đẹp và rất trẻ, đang trong tuổi nở hoa. Bên dưới làn váy rộng, những đường nét của thân hình chị chỉ thể hiện lên thấp thoáng, người đàn bà biết rất rõ thân hình mình vẫn còn thu hút vô vàn những cặp mắt đàn ông.

Một lúc sau đó, hơi hé đôi làn môi đầy đặn, hai con măt nheo nhỏ, người đàn bà cảm nhận một đợt sóng khoái cảm đang chảy qua làn da mình. Đột ngột máu chảy thật nhanh trong huyết quản, có vẽ như nó đã được đun nóng lên, ánh mắt chị mờ đi.

Chị phải làm điều đó.

Chị muốn làm điều đó.

Ngay bây giờ!

Người đàn bà lấy hơi thật sâu. Khuôn mặt đột ngột hiện lên một vẻ bối rối lạ kỳ, khi chị đưa bàn tay thọc sâu xuống túi của chiếc tạp dề làm bếp, những ngón tay bao quanh vòng kim loại lành lạnh của một chiếc chìa khóa. Fedora hài lòng gật đầu, bước về phía trước vài bước rồi xoay mình sang phải, nơi có một cánh cửa nhỏ được xây ẩn trong hốc tường.

Cửa không khóa. Mọi thành viên trong gia đình đều có thể xuống tầng hầm.

Ngôi nhà mới đã được gia đình Golon xây lên trên một tầng hầm kĩ. Vì vậy, nó vẫn còn nguyên những bậc thang bằng đá, còn nguyên những bức tường xù xì, phủ muôn vàn những mạng nhện nho nhỏ.

Chồng chị đã đổ biết bao nhiêu công sức vào đây để biến tầng hầm này thành một hầm chứa rượu vang tuyệt vời. Mỗi chai rượu đều được đặt trong một chiếc ống bằng sành, chỉ có cổ chai ló ra.

Tầng hầm có một vòm trần cong, nó thu nhỏ lại ở khúc đuôi và gây ấn tượng dẫn vào một

miền tối tăm bí hiểm. Đó chính là mục tiêu của Fedora.

Từ bóng tối dần dần hiện ra những đường nét lờ mờ của một cánh cửa. Một cánh cửa đặc biệt. Khi Fedora muốn mở, nó tự động bật vào phía bên trong.

Người đàn bà dừng chân. Tim đột ngột đập dồn dập. Việc cánh cửa tự động mở ra mang một ý nghĩa nhất định. Anh ấy ở đây, anh ấy đang chờ chị. Vì vậy mà chị có cảm giác đó, và chị biết, lại một lần nữa đã đến thời điểm của hai người.

Người đàn bà bước tới trao gửi toàn bộ tâm hồn và thể xác vào bàn tay kẻ kia!

Fedora thở dồn dập. Làn da dợn lên những đợt sóng, cảm giác hồi hộp râm ran trong từng tế bào, một cảm xúc ngọt ngào, sự khoái cảm mà những thành viên còn lại trong gia đình không hề ngờ tới. Nếu họ biết điều đó, có lẽ ở đây sẽ nổ ra một cơn bão điên cuồng.

- Em không muốn vào sao, Fedora? – Một giọng nói trầm ấm cất lên. Giọng nói nhắc cho Fedora nhớ lại người cha đã qua đời từ lâu của mình. Những người đàn ông đang chờ chị kia là một người khác hẳn.

- Vâng, em vào đây! – Người đàn bà khẽ đáp, bước qua ngưỡng cửa và chìm vào trong gian phòng bí hiểm. Cánh cửa ngay lập tức khép lại.

Vậy chị đã trao toàn thân vào bàn tay của kẻ thứ hai. Người đàn bà biết điều đó, và cũng không hề có ý định kháng cự.

Quầng ánh sáng màu đỏ phủ lấy chị như một tấm mạng nhện vô hình. Trong góc phòng có một chiếc ghế dài mềm mại, đã rất nhiều sự kiện bí hiểm và êm ái xảy ra trên đó. Nhưng phía trước chiếc ghế dài mới là yếu tố quan trọng nhất, đó chính là bức tranh.

Một khung vẽ khổng lồ được phủ khăn, rộng gần bằng chiều ngang của căn phòng. Khung được đặt trên một giá vẽ rất rộng, phia trước đó là những hộp màu, tuýp màu, cùng vô số những chiếc lọ nhỏ và không biết bao nhiêu bút vẽ.

- Em hôm nay ra sao?

- Fedora nghe giọng nói đó vang lên sau lưng mình. Người đàn bà ngửa đầu ra sau gáy rồi mới trả lời.

- Em rất khỏe!

- Thế thì ta rất vui. Người thân thuộc của ta bao giờ cũng phải được cảm thấy thoải mải dễ chịu…

Bấy giờ, Fedora quay đầu lại. Từ bóng tối bên cạnh cửa ra vào hiện ra một dáng người.

Đó là một người đàn ông to lớn, tóc đen. Anh ta có một bộ râu màu đen, phủ kín hầu như toàn bộ khuôn mặt, chỉ nổi lên vầng trán.

Fedora không nhận ra chính xác trang phục của người đàn ông, kể cả làn môi cũng không, mặc dù vậy chị tin rằng anh ta đang mỉm cười.

Người đàn ông bước tới sau lưng chị. Thân hình Fedora cứng lại khi cảm nhận đôi bàn tay anh ta đặt lên vai mình, và thính giác của người đàn bà nhận ngay ra mùi cơ thể của anh ta.

Anh ta là một người rất lạ. Anh ta có mùi cơ thể khác tất cả những người bình thường. Nó vừa xắc xói vừa cay nồng, thoang thoảng mùi cháy khét. Cho tới nay, Fedora vẫn chưa thể định nghĩa nó một cách rõ ràng.

Mà cũng thật lạ, cái mùi kỳ quặc đó đánh rất mạnh vào giác quan của Fedora, chị cảm nhận nó rất rõ.

Người đàn bà đứng yên, ngã thân hình ra sau để đón nhận sự ấm áp đang tỏa ra từ thân hình của người đàn ông, nhưng suy nghĩ của chị quay trở lại với thời điểm bắt đầu.

Anh ta bất ngờ xuất hiện vào một ngày nọ. Lisa lúc đó ở trường, chồng chị có việc đi xa. Chị không nghe thấy tiếng bước chân anh ta đi tới, chỉ thình lình thấy anh ta đứng ngay trong căn bếp. Fedora đã muốn kêu lên thì ánh mắt của người đàn ông đã phủ xuống người chị. Lúc đó, tiếng kêu nghẽn lại trong cuống họng. Anh ta bước về phía chị, cởi quần áo chị ra và dẫn chị vào phòng ngủ. Cả hai người đã chìm xuống chiếc giường và Fedora trải qua những giây phút sau đó như trong một giấc mơ.

Khi mọi việc đã qua đi, chị thấy mình nằm lại trên giường, không nhìn thấy người đàn ông đâu nữa.

Anh ta xuất hiện bí hiểm ra sao, thì cũng đã rút lui thần bí như vậy.

Trong những ngày sau đó, Fedora tột cùng bối rối. Raymond, chồng chị, đã hành hạ chị bằng biết bao câu hỏi, nhưng chị không thể đưa ra một câu trả lời cụ thể. Mặc dù chính chị cũng muốn nói về chuyện đó, nhưng không thốt nổi một lời. Chị vừa đau khổ, vừa chờ đợi, bởi chị chắc chắn rằng người đàn ông kia sẽ quay trở lại.
Và anh ta đã trở lại thật…

Lại thêm một ngày nữa, anh ta đột ngột xuất hiện. Anh ta đứng trước mặt chị như vừa hiện ra từ cõi hư không, nhưng lần này anh ta không dẫn chị vào phòng ngủ, mà dẫn xuống tầng hầm, vào trong một căn phòng cổ xưa nhất trong các căn phòng ở đây. Ở đó anh ta chỉ cho chị thấy tất cả. Anh ta biết nỗi đam mê hội họa của chị, và anh ta giải thích rằng chị cần phải vẽ những gì mà anh ta ra lệnh.

Fedora đồng ý. Người đàn bà sa vào ảnh hưởng của người đàn ông lạ mặt, quyền uy vô hình của anh ta đóng đinh chị, xoa tan đi mọi mong muốn và suy nghĩ riêng tư của chị. Cứ lúc nào giơ tay cầm bút vẽ là chị lại tạo nên đường nét và màu sắc về nhân vật mà thật ra bản thân chị không hề biết. Cứ như thế, một bức tranh dần dần xuất hiện. Nó cần phải trở thành tác phẩm đẹp nhất và tốt nhất của cuộc đời chị, và nó chỉ thuộc về một mình người đàn ông đó.

Khi bàn tay người đàn ông chuyển động, Fedora như tỉnh lại từ một giấc mơ sâu.

- Còn bây giờ? – Chị nghe tiếng thì thào sát tai mình. – Em có muốn nhìn nó không?

- Em… Em biết nó mà.

- Không hẳn vậy đâu, nàng Fedora xinh đẹp. Đã có thêm một yếu tố nữa, và bức tranh cuối cùng đã hoàn tất.

Fedora giật mình. Người đàn bà đột nhiên thấy chóng mặt. Nếu người đàn ông không giữ lại, có lẽ chị đã ngã lăn xuống đất rồi.

- Anh làm được rồi ư? – Chị thì thào.

- Dĩ nhiên.

- Vậy là…Vậy là họ sống?

- Em nhìn mà xem.

- Không, em không muốn! – Fedora lắc đầu. Làn tóc chị chắc phải chạm vào mặt người đàn ông đứng sau, nhưng anh ta không tỏ ra khó chịu. Dịu dàng nhưng rất cương quyết khống chế, người đàn ông đẩy chị đến trước chiếc giá vẽ phủ vải.

Fedora có cảm giác như đang trôi bồng bềnh trên những đám mây. Căn phòng trong tầng hầm với những bức tường xù xì của nó đột ngột chứa đầy sự sống. Đã có điều gì đó xảy ra ở đây, một chuyện mà chị không hiểu nổi, và chị biết chị đang tới gần mục tiêu.

Nếu người đàn ông quả thật giữ lời hứa, thì ngay tới đây chị sẽ được chứng kiến một sự việc nằm ngoài tất cả những suy nghĩ logic bình thường.

Người đàn ông nhận ra vẻ chần chừ của chị.

- Để ta làm nhé? – Anh ta hỏi.

- Vâng, anh làm đi…

Hai bàn tay biến khỏi đôi vai người đàn bà. Người đàn ông bước sang phía trái Fedora, đến bên cạnh khung vẽ, duỗi dài cánh tay ra và cầm lấy một mép vải phủ.

Chỉ một cú giật duy nhất, anh ta rút lần khăn phủ ra.

Fedora nhìn trân trối lên bức tranh.

Hai, ba giây đồng hồ liền, người đàn bà đứng bất động. Thế rồi chị đập cả hai bàn tay lên mặt mình và bắt đầu nức nở.

Những gì hiện ra trước mắt chị, thật nằm ngoài sức tưởng tượng của một con người!.

CHƯƠNG 3

Tất cả những bạn bè ở London của tôi đều bị sốc trước cái chết của Tanith.

Tôi gọi điện báo cho họ biết, và dĩ nhiên câu hỏi đặt ra là liệu tôi có cần giúp đỡ gì không.

Tôi muốn tự mình xem xét trong giai đoạn đầu, nhưng cũng thông báo địa chỉ để bạn bè biết cần phải tìm tôi ở đâu khi cần thiết.

Vùng quê mà người dân Pháp gọi là Bretangne có một bãi biển rất dốc ở phía Tây. Người ta gặp ở đây những vệt đá kỳ lạ, nhiều vách núi hùng vĩ, mọc thẳng đứng như những bức tường chống giữ những con sóng tràn vào từ ngoài khơi. Tôi đã biết những tảng đá tương tự như vậy ở miền Cornwalll, mà dân cư ở Bretangne cũng thưa thớt y như vùng đất anh em của nó tại nước Anh. Có những bãi biển rất dài hoàn toàn chẳng có một ngôi làng nào, chỉ lâu lắm mới có một trang trại cô đơn, hoặc nhô lên một thành lũy rất cổ. Một mảnh đất tuyệt vời với những người yêu thiên nhiên, cô độc mang đạm dấu ấn của ngọn gió tây.

Một mảnh đất thấm đẫm những huyền thoại bí ẩn.

Từ Paris, tôi thuê một chiếc xe và cùng nó đi về hướng Tây.

Trước mắt tôi là một bài toán khó. Tôi phải tìm cho ra ngôi nhà nơi người họa sĩ đó đang sinh sống. Nó không nằm trong một ngôi làng, mà cũng chẳng nằm trong thị trấn. Chắc chắn người đàn bà này sống trong một ngôi nhà hẻo lánh bên cạnh những vách đá, để có thể toàn tâm toàn lực phục vụ cho công việc của mình.

Chiếc Ranault ngoan ngoãn thực thi nhiệm vụ, nhưng tôi bỗng thấy mệt mỏi và sau một vài tiếng đồng hồ đi đường, tôi quyết định nghỉ đêm trong một ngôi làng bên đường.

Chắc nó phải nằm ở giữa khoảng đường từ Paris xuống Bretangne. Đêm đó tôi ngủ không yên. Cái chết của Tanith là một đòn quá mạnh, và đến ngày hôm sau, tôi tiếp tục lên đường với một cơ thể và trí óc mệt mỏi.

Thời tiết tỏ ra hiền hòa. Thật ra tôi đã tính là trời sẽ mưa, nhưng thay vào đó, tôi càng đi về phía tây bao nhiêu thì trời càng sáng ra bấy nhiêu.

Khung cảnh hai bên đường trở nên hẻo lánh, cô đơn hơn. Những ngôi làng nhỏ hay những nhóm nhà mỗi lúc một trở nên thưa thớt, những khu đất bằng và trống trải nhiều khi trải rộng tới tận chân trời.

Ngang bên đường, tôi nhìn thấy những con cừu, những đàn bò và những cánh đồng trồng lương thực rất lớn, chúng chuyển động trong gió như một bãi biển khổng lồ. Mặt trời bây giờ ló ra, lộng lẫy sáng rỡ giữa không trung. Những tia nắng chiếu thẳng vào bên trong chiếc Renault nho nhỏ.

Ngôi làng có tên là Pont-Even. Nó là địa phương nằm gần mục tiêu của tôi nhất. Tôi định dừng xe lại ở đó để hỏi đường đi.

Qua một cây cầu cổ lỗ bằng đá và sau đó là những đoạn đường lót gạch, tôi lăn bánh vào thôn Pont-Even.

Người dân ở đây có vẻ thô kệch và kín đáo. Tôi nhận ngay ra điều đó khi bước vào một quán rượu. Khách ngồi chẳng đáp lại câu chào hỏi của tôi, chỉ chăm chăm chú ý đến món ăn và thức uống của họ.

Tôi gọi một tách cà phê lớn. Phải hỏi đến lần thứ ba, tôi mới được người ta chỉ đường đi.

Câu trả lời của người bồi bàn nghe thấp thoáng màu sắc cấu kỉnh, khó chịu.

Hình như người họa sĩ đó không được ai yêu mến.

Tôi hỏi nguyên nhân.

- Đó là người lạ. – Người ta chỉ trả lời đơn giản như vậy thôi. Ngồi thêm một chốc, tôi trả tiền rồi đi tiếp.

- Tôi không gặp khu cư dân nào nữa. Con đường nằm như một mảnh vải mỏng manh giữa một khung trời xanh tươi, mỗi đoạn một thấm đẫm nhiều hơn những màu sắc của biển cả.

Cỏ không còn mơn mởn nữa. Trông chúng đã ngả màu rơm.

Con đường dốc nhẹ lên trên. Tôi đã mở một cửa sổ xe. Không khí bên ngoài bây giờ có mùi vị khác lạ. Nó vừa tươi hơn, thoáng đãng hơn vừa đậm mùi muối. Thấp thoáng xa xa đã vang

lên tiếng gào của sóng biển.

Chiếc Renault nhảy chồm chồm qua một con đường đất. Nhựa đường ở đây là thứ hàng cao cấp mà người dân không biết tới. Thích thoảng đã hiện ra một vài tảng đá khổng lồ. Những khối đá sáng màu, to bằng cả một ngôi nhà, tựa như được bàn tay của kẻ khổng lồ thuở trước vung tung tóe xuống mảnh đất này.

Chiếc xe lăn bánh về hướng một khoảng đất bằng phẳng.

Mặt trời mùa hè phủ xuống vạn vật làn ánh sáng mờ. Ánh phản quang của nó phủ lên lớp cỏ mỏng màu nâu xanh trông như mái tóc vàng và dài của một cô gái trẻ, mái tóc đang được chải không phải bằng lược mà bởi những ngọn gió.

Chẳng bao lâu sau, việc lái xe trở thành khó khăn. Đất bây giờ lẫn lộn quá nhiều cát, khiến bánh xe rất khó quay. Nhưng máy xe đã cặm cụi làm nhiệm vụ của nó và cuối cùng tôi cũng đến được khoảng đất bằng phẳng nọ.

Khoảng đất bằng phẳng này có độ rộng của một sân bóng đá. Không thể đi tiếp được, tôi dừng lại và bước ra khỏi xe. Ngay lập tức, làn gió tới đón tiếp tôi.

Nó thổi từ phía trước, hất ngược mái tóc và mang theo vô vàn những hạt cát nhỏ li ti, phủ lên mặt, bám vào da vị khách mới tới.

Tôi ngửi thật rõ mùi vị của mảnh đất xung quanh, hít nó vào phổi, và bước đến bên rìa vách đá.

Sau mỗi bước chân, tiếng gầm gừ và vật vã của những ngọn sóng lại mạnh hơn lên. Khi đã đến bên rìa đất và nhìn xuống dưới, tôi thấy những con sóng đang nổi bọt. Chúng lồng lộn đập vào vách núi như một con thú dữ luôn luôn tìm cách tấn công trở lại, mặc dù lần nào cũng bị chặn ngang. Những tia nước bắn vọt lên thật cao, và khi ánh nắng mặt trời chiếu qua đó, chúng tạo thành những vệt cầu vồng yếu ớt.

Một khung cảnh giành cho các nhiếp ảnh gia. Đằng xa kia là Đại Tây Dương. Một sa mạc nước dài vô tận. Xám xịt, dập dềnh, thỉnh thoảng có gài những chiến lược bằng bọt trắng.

Ngôi nhà ở đâu?

Khi nhìn về bên phải, tôi thấy một cái vịnh nhỏ. Hai vách đá nhô về phía trước, che chở ngôi nhà trước tính khí cuồng nộ của biển, và lấy đi ba phần sự hung hãn của sóng bể, chỉ còn lại những làn nước tương đối yên tĩnh chạy hiền hòa lên một bải cát.

Nhìn từ vị thế này, tôi trông thấy một dáng người trông chỉ như một chấm nhỏ vô cùng tận. Tôi nhìn thấy nó chạy ra khỏi những cơn sóng, rồi nằm xuống làn cát. Chỉ khi nheo mắt nhìn thật kỹ, tôi mới phát hiện ra một mái tóc thật dài và biết đây là một cô gái.

Có phải đó là Fedora?

Có lẽ. Tôi tìm đường leo thẳng xuống, nhưng gò đất quá dốc. Vì vậy, tôi quyết định quay trở lại xe, tin rằng mình đã đi lầm đường. Tôi cho xe lùi một đoạn, rồi quả thật tìm thấy con đường thứ hai, nối vào con đường thứ nhất.

Theo cái nhìn dự đoán đầu tiên, con đường mới này có lẽ sẽ hướng về nơi tôi đã nhìn thấy con vịnh nhỏ và một bãi cát mịn.

Quả tôi đã không lầm. Con đường không dẫn lên một tầng đất cao hơn, mà chạy thoai thoải xuống dưới. Nó uốn vòng như một con rắn về hướng biển, rồi cuối cùng đổ vào cái vịnh nhỏ mở ra trước mặt tôi một hình bán nguyệt. Ngay lập tức, tôi cũng nhìn thấy ngôi nhà. Trước khi tới đây, tôi cứ nghĩ là mình sẽ gặp một ngôi nhà cũ, cổ lỗ. Nhưng bây giờ tôi bất ngờ trước hình dáng hiện đại của nó. Người ta đã sử dụng gỗ làm chất liệu xây dựng chính. Trước mắt tôi bây giờ, tức là phía đằng sau ngôi nhà, là một nửa mái nhà lợp ngói rất dốc. Lên tới đỉnh, mái gập về phía bên kia một chút, có hình dáng gần giống như một chiếc Bungalow. Tôi nhận ra điều đó khi lái xe đi ngang ngôi nhà, qua một khoảng vườn nhỏ.

Con đường dẫn xuống bãi biển hòa vào một nền cát mịn. Tôi cho xe lăn bánh đến vách đá cao chắn gió rồi tắt máy. Bước khỏi xe, tôi tiến lại gần ngôi nhà.

Hiên nhà hướng về phía biển, cửa đang mở. Tôi nhìn vào trong và phát hiện ra một căn bếp cùng một phòng khách rất rộng, được trang hoàng trông ấm cúng và có vẻ vững chãi.

Không một bóng người.

Tôi nhớ lại cô gái mà tôi đã nhìn thấy từ gò đất trên cao. Chắc chắn cô ta vẫn còn ở bãi biển kia. Tôi quyết định tới gặp và hỏi thăm cô ta bởi không thể tự nhiên bước chân vào một ngôi nhà lạ.

Tôi bước đi chầm chậm qua bãi cát, rồi phát hiện cạnh một túp lều hình nấm bằng khung gỗ lợp rơm một vài phần trang phục. Vẫn không thấy bóng dáng của cô gái.

Chỉ tới khi những làn sóng trào tới đã gần chạm vào người, tôi mới dừng chân lại. Ánh nhìn lướt qua mặt nước, những làn sóng của nó phản chiếu ánh mặt trời và khiến tôi lóa mắt. Cánh tay người vẫy thật khó nhận ra.

- Này ông, ông muốn đi đâu vậy? – Giọng nói ném câu hỏi về phía tôi còn rất trẻ, trong vắt, và chỉ sau đó một thoáng, một cô gái rất trẻ bước lên từ mặt nước, có vẻ như cô chẳng quan tâm tới chuyện một người lạ đang nhìn cô lõa thể.

- Thở dồn dập, cô bé dừng lại trước mặt tôi và giơ tay vắt tóc.

- Ông muốn đến thăm chúng tôi hay sao?

- Vâng, tôi tìm Fedora…

- Đó là mẹ tôi. – cô gái nhanh nhảu nói và đưa bàn tay còn ướt cho tôi bắt. – Tôi là Lisa Golon, con gái Fedora.

- Tôi tên là John.

- Nghe như tên của người Anh.

- Đúng vậy. – Tôi nhìn thấy làn da cô bé đang dợn lên vì lạnh. – Cháu không muốn mặc quần áo vào sao?

- Thế thì tốt hơn. – Cô bé cười và chạy ngang người tôi, hướng về túp lều bằng nấm, cầm lấy chiếc khăn bông và lau khô tóc. Sau đó, cô mặc quần áo vào.

- Chú muốn gặp mẹ cháu làm gì? – Cô bé hỏi khi nhìn thấy tôi bước vào dưới mái che.

- Chú muốn nói chuyện với bà ấy.

- Về chuyện gì? - Cô bé đột ngột cười vang. – Nhưng cháu nghĩ ra rồi, chắc chú quan tâm đến những bức tranh của mẹ cháu. Đúng không nào?

- Có lẽ thế!

Cô bé nhún đôi vai mỏng manh.

- Nhưng cũng có thể chú muốn bàn chuyện làm ăn với ba cháu? Nếu thế thì chú phải chờ lâu đấy. Tối nay ba cháu mới về.

- Không, không, chú chỉ muốn nói chuyện với mẹ cháu thôi. Kể cả về Paris!

- Tôi thêm vào câu cuối cùng.

- Ô! Hay quá, thành phố đó rất đẹp. Mẹ cháu vừa ở Paris về đấy.

- Chú biết!

- Chú có gặp mẹ cháu ở đó không?

- Không, nhưng cả hai chúng tôi cùng quen một người. Bà ấy tên là Tanith. Cháu đã nghe thấy cái tên này chưa?

Lisa không mang giày. Cô bé thò ngón nhân cái sục cát lên, suy nghĩ.

- Chưa, cháu không quen bà nào tên Tanith cả. Bà ấy sống ở đâu ạ? Có phải ở Pont-Even?

- Không, ở Paris.

- Ra thế. – Cô bé cười. – Chú biết không, chú John, cháu chẳng mấy quan tâm đến việc làm của mẹ cháu đâu. Cháu không thích những bức tranh đó.

- Tại sao cháu lại không thích chúng?

Cô bé tiếp tục thò ngón chân xoay xoay trong cát.

- Sao cháu thấy chúng u ám và bi quan quá.

- Có phải mẹ cháu cũng vậy không?

- Mẹ cháu có thể thuộc loại người hướng nội, ít nhất là khi bà vẽ tranh. Nhưng lúc khác thì và rất bình thường. – Lisa cười. – Chú đã vào nhà chưa? – Cô bé hỏi tôi.

- Chưa, tại chú không nhìn thấy mẹ cháu.

Cô bé xoay người.

- Kỳ thật. Mẹ nói là sẽ ngồi đó chờ và nấu ăn cho cháu.

- Nhưng chú cũng chỉ mới nhìn qua hàng hiên thôi.

- Thế thì chắc mẹ đang ở phòng khác. Đi nào, chú John, ta vào nhà thôi! – Cô bé giơ tay vẫy tôi và đi trước.

Tôi nhìn sau lưng cô bé. Hai cánh tay cô chuyển động nhịp nhàng cùng với mỗi bước đi, thế rồi đột nhiên, tôi nhìn thấy một vệt thẫm màu trên hai bàn tay đó. Cái thứ thẫm màu ấy chảy dọc theo những ngón tay, tụ lại nặng lên, và chỉ một nửa tích tắc sau, nó nhỏ những giọt đầu tiên xuống cát.

Để lại những vệt màu đỏ. Máu!

CHƯƠNG 4

- Lisa! – Tiếng gọi gắt gao của tôi khiến cô bé dừng phắt lại.

Đột ngột, tôi cảm nhận được một sự thay đổi kỳ lạ. Mặc dù tôi vẫn đứng trên bãi biển, nhưng mọi chuyển động tại sao đều chậm hẳn lại một cách bí ẩn.

Tôi nhận ra điều đó khi Lisa xoay người lại phía tôi. Toàn bộ chuyển động như bị khuấy đảo. Tôi có cảm giác cô bé như một vũ công balet đang trôi bồng bềnh trên một đám mây, giơ hai tay ra và máu phủ trên hai bàn tay cô đã bị lực ly tâm xoay rộng ra ngoài. Những giọt máu tiếp tục vẩy xuống cát.

Thế rồi chỉ một tích tắc sau đó, mọi việc trở lại bình thường. Lisa nhìn tôi.

Cả khuôn mặt cô bé bây giờ là một câu hỏi lớn, cô nói:

- Tại sao chú lại gọi cháu?

- Tôi giơ tay chỉ xuống hai bàn tay cô, muốn nói một câu gì đó nhưng rồi kịp nuốt những lời đó xuống họng. Thật vô lý. Hai bàn tay nhìn rất bình thường.

Suýt nữa thì tôi đã bị bẽ mặt.

- Thôi được rồi! – Tôi khẽ nói.

- Không mà, hình như đã có chuyện gì xảy ra!

- Chú nhìn nhầm thôi. Thôi quên đi, cô bé.

- Thôi, tùy ý chú. Nhưng mà kỳ lạ thật!

- Ừ chú cũng thấy thế. – Câu trả lời thật ra tôi dành nhiều hơn cho bản thân mình, bởi tôi biết rất chính xác là mình không nhìn lầm. Rõ ràng lớp máu kia đã tồn tại và pháp thuật từ phía đối chọi thậm chí khiến cho cây thánh giá thần đeo trên ngực tôi nóng lên. Vậy là một nguồn điện pháp thuật đã chạm vào nó. Nó quá đủ là một bằng chứng, cho biết chuyến đi của tôi về đây không hoài phí.

Hai chúng tôi bước lên hàng hiên. Hàng hiên có che mái để gia đình kể cả khi trời mưa vẫn có thể ngồi được ngoài này. Nó được bao bọc bằng một hàng rào lửng tạo bằng những mảnh gỗ sơn trắng. Hai chiếc ghế dài được mở ra cũng như một chiếc ghế bành, cho thấy gia đình Golon khi đi mua sắm hoàn toàn chẳng cần quan tâm đến giá cả.

Gió đã mang cát lên tận hàng hiên. Nó kêu sào sạo dưới những bước chân của chúng tôi.

Cô bé là người đầu tiên bước vào nhà. Cô bé dừng lại trong căn bếp hoàn hảo và cất tiếng gọi mẹ.

Lisa gọi rất lớn, chắc chắn người ta phải nghe rõ, kể cả người đứng ở tầng trên.

Nhưng không có câu trả lời. Cô bé quay về phía tôi, nhún vai:

- Cháu không biết chuyện gì đã xảy ra. - Lisa nhìn về hướng bếp. – Nồi súp vẫn còn sôi đây này. – Cô nói và đi tới bếp, tắt lửa. – Có lẽ mẹ cháu lại vẽ nữa rồi.

- Nhưng cháu gọi rất lớn mà.

Lisa phẩy tay.

- Lúc vẽ mẹ cháu quên cả trời lẫn đất. Để cháu đi xem nhé?

- Được thế thì rất tốt!

Đúng vào lúc cô bé muốn quay người đi thì cả hai chúng tôi cùng nhận thấy chấn động. Nó đến thật đột ngột. Đất dưới chân chúng tôi rung chuyển. Những cơn địa chấn nối tiếp nhau như từng đợt sóng cuộn đến khiến cho bát đĩa kêu lên loảng xoảng trong tủ bếp. Lisa thét lớn lên, lao mình vào tay tôi.

Tôi ôm lấy cô bé và giữ chặt lấy cho tới khi cơn chấn động qua đi.

Lisa đứng thẳng người dậy.

- Cháu xin lỗi chú. – Cô bé thì thào. – Nhưng cháu không hiểu được. Có cái gì kỳ lạ quá!

- Chuyện này có xảy ra thường xuyên không? – Tôi hỏi.

- Không chưa bao giờ cả!

- Thế thì theo chú, tốt nhất là ta nên đi tìm mẹ cháu đi. Có vẻ như ở đây đang có một vài chuyện hỗn độn.

- Cháu cũng tin như vậy. – Cô bé thành thật thú nhận với tôi rồi nuốt khan một vài lần.

Tôi đã quan sát cô bé rất kỹ. Qua phản ứng của cô, tôi biết cô hoàn toàn chẳng biết gì cả. Cô cũng chẳng nhận ra được vệt máu trên tay. Còn bản thân tôi thì có cảm giác mình đang từ từ chìm vào một vòng xoáy nguy hiểm của Pháp Thuật Đen

- Đi nào. – Tôi nói. – Dẫn chú vào phòng mẹ cháu đi!

Lisa gật đầu và bước đi trước. Tôi nhìn rõ hai cánh tay cô bé đang nổi da gà.

Nét vui vẻ hồn nhiên của tuổi thiếu nữ đã bỏ ra đi.

Chúng tôi ra khỏi căn bếp, đi dọc theo một khúc hành lang hẹp, và cuối hành lang hiện ra một cầu thang bằng gỗ. Cầu thang dẫn lên tầng trên. Lisa đi rất nhanh. Đôi bàn chân trần của cô bé dẫm lên những bậc thang, tôi chậm rãi bước theo cô.

Nếu mẹ cô ở trên này, tôi nên để Lisa có thời gian báo cho bà biết, để người phụ nữ có thể chuẩn bị cho vị khách mới tới.

Điều đó không xảy ra.

Cô bé bước vào một căn phòng, rồi lên tiếng gọi tôi:

- Chú vào đây, chú John.

Có một cánh cửa mở toang. Đó là cửa dẫn vào phòng vẽ. Nó nằm ở phía sau của ngôi nhà. Một khung cửa sổ rất rộng mở thẳng ra hướng biển và tạo thành một góc vuông với mái nhà bằng. Những ai đứng trước khung cửa rất rộng này có thể quan sát bao quát toàn bộ bãi biển và nhìn ra rất xa trong vịnh.

Chẳng thấy một dấu vết nào của Fedora Golon. Thay vào đó, tôi được ngắm những bức tranh của chị ta. Chúng được treo dọc theo hai bức tường không cửa sổ. Một số được dựng bên dưới, sat nền phòng. Tôi đi chậm chậm dọc những bức tranh, quan sát.

Lisa đã nói rất đúng. Đây không phải là thứ giành cho những con người lạc quan, vui vẻ,

Fedora Golon làm việc với những tông màu u ám. Chị ta thường vẽ phong cảnh, tĩnh vật mang đậm sắc mùa thu. Những thân cây quằn quại trong bão, những cành cây xương xẩu đang uốn mình trong gió, những núi mây dày cộm đang tấn công bầu trời.

Còn những bức tranh khác lại gây ấn tượng như những hình ảnh được lấy từ những chuyện cổ tích u ám. Có những con người đang chạy trốn trong nỗi sợ hãi tột cùng trước những thế lực ma quỷ nào đó, hoặc bay thẳng vào những địa ngục lửa, và bị thiêu sống. Một bức tranh nhắc nhở tới những chiều thời gian lạ đã có lần tôi lạc vào. Nhắc tới một mảnh đất lẽ ra không được tồn tại. Những con chim vẽ trong tranh thật giống với những thứ mà tôi đã chứng kiến nơi đó; những vật thể hình dạng rồng, đang uốn lượn trên một bầu trời tăm tối.

Lisa nhìn tôi.

- Chú có thích chúng không, chú John?

- Không, thật ra thì… - Những từ ngữ tiếp nối bị giật vụt ra khỏi đôi môi tôi bởi một tiếng động rất mạnh và đột ngột. Cả hai chúng tôi giật nảy người lên.

Thế nhưng không có hiểm họa. Chỉ cánh cửa bị gió đập sập vào ổ khóa.

Lisa giơ một bàn tay áp lên ngực.

- Trời đất, cháu sợ quá! Hôm nay sao cháu hay hoảng hốt đến thế nhỉ?

- Tôi chuyển đề tài.

- Mẹ cháu bây giờ có thể ở đâu nhỉ?

- Có lẽ dưới tầng hầm.

- Bà ấy vẽ ở dưới đó sao?

- Không, cháu nghĩ là không. Nhưng nếu hai chú cháu không thấy mẹ cháu ở tầng trệt cũng như ở trên lầu này thì chỉ còn lại tầng hầm thôi.

Thật ra cô bé có lý.

- Cháu sợ cái tầng hầm đó lắm. – Lisa khe khẽ nói cho tôi biết.

- Cháu mà sợ à?

- Vâng, tầng hầm đó rất là khác. Nó rất kỳ lạ. Chú có biết không, thật ra nó chẳng thuộc về nhà cháu, mà đã có từ rất lâu rồi. Ít nhất thì cũng là những bức tường. Khi tạo ngôi nhà này, ba mẹ đã để nguyên như vậy mà xây lên trên.

- Thế còn bây giờ?

- Nó được dùng làm nơi chứa rượu vang.

Đầu lưỡi tôi cháy lên trong câu hỏi, liệu bà họa sĩ có phải là một đệ tử ma men không lộ mặt. Nhưng may mà tôi kịp thời nuốt câu hỏi xuống.

- Vậy thì ta xuống tầng hầm xem thử đi! Hay là cháu sợ cả chú nữa?

- Không đâu!

- Sao chú lại vinh dự vậy?

Mặt Lisa đỏ lên.

- Chú biết không, chú John, cháu thường nhận ra điều đó trong ánh mắt của người khác. Lúc ban nãy ở bãi biển, cách chú nhìn cháu bước ra khỏi mặt nước thật khác với kiểu nhìn của đám con trai hoặc của những người đàn ông ở đây. Nó rất… - Cô bé nhún vai. – Ánh mắt rất đàng hoàng.

- Tôi bật cười.

Cháu tinh mắt thật đấy, Lisa. – Vừa nói, tôi vừa cố ném một cái nhìn cuối cùng về hướng những bức tranh.

Chính trong tích tắc đó, tiếng hét của cô bé như giật chuông báo động!

CHƯƠNG 5

Một bức tranh khủng khiếp.

Thật hiện thực, mà bí hiểm, u ám và cũng tàn nhẫn độc ác trong một phương cách nào đó.

Vậy mà nó đã do chính tay chị vẽ nên.

Fedora Golon không hiểu được. Hai đầu gối chị mềm ra, người đàn bà đứng đó và run rẩy. Hai mắt đẫm lệ. Chị không biết liệu nên khóc hay nên la hét, chị chỉ nhìn thấy bức tranh mà người đàn ông kia vừa phơi bày ra trước mặt mình.

Nền tranh được vẽ trong màu tối. Bức tranh thể hiện một cánh cổng mở, một khung cửa màu xám được đỡ bằng hai cây cột lớn.

Đằng sau cánh cửa bắt đầu một hành lang u ám. Fedora đã rất cố gắng để thể hiện chiều sâu của hành lang lên nền tranh. Người xem có cảm giác như hành lang dẫn mãi về nơi vô tận hoặc xuống địa ngục.

Phần trước bức tranh chỉ ra những nhân vật đóng vai trò chính ở đây.

Các thầy tu!

Tất cả có năm thầy tu. Họ đều mặc những chiếc áo dài trùm đầu màu xám, tay cầm tay họ tạo thành một vòng tròn. Tư thế của họ giống như đang nhảy quanh chiếc bàn hình oval. Trên bàn tay có phủ một lớp khăn màu đỏ sậm.

Nhưng đó không phải là thứ khiến cho người đàn bà vừa cảm thấy thu hút vừa kinh hãi. Nỗi sợ của chị bắt nguồn từ những đồ vật đứng trên mặt bàn kia, những đồ vật mà chị hoàn toàn không vẽ.

Đó là một chiếc đế đựng và quả cầu bằng pha lê đỏ.

Chị biết cả hai thứ này. Chính vì chúng mà chị đã đi tới thành phố Paris. Chị đã đánh cắp những đồ vật này ở đó. Chiếc đế đựng và quả cầu pha lê là nguyên nhân chuyến đi và cũng là lý do khiến chị làm quen với một người đàn bà bí hiểm có tên là Tanith.

Chị đã mang cả hai thứ đó về đây, đã đưa chúng xuống tầng hầm này, và bây giờ thì chúng nhảy vào đứng giữa bức tranh.

Một hiện thực bí hiểm…

Bức tranh bây giờ trông thật sống động đến độ người đứng trước nó phải tính đến khả năng những thầy tu kia cũng sẽ bắt đầu chuyển động bất cứ lúc nào, họ chỉ tạm thời bị đờ ra trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi. Chỉ riêng dáng người của năm thầy tu đã cho thấy người vẽ chúng là một họa sĩ tài ba tới mức nào.

Không hề khoe khoang, Fedora quả thật có thể tự gọi mình là một nghệ sĩ tầm cỡ.

- Thế nào? – Chị nghe thấy giọng của người đàn ông râu rậm. – Em có thấy thích bức tranh không?

Fedora không nói thành lời. Người đàn bà lấy một hơi vài lần thật sâu, lắc đầu, rồi nhún vai.

- Em… em không rõ!

- Tất cả những thứ này là đồ thật.

- Anh đang nói về chuyện chiếc đế đựng và quả cầu pha lê? – Fedora hỏi lại.

- Chính xác!

- Nhưng tại sao lại như thế được? Em đâu có vẽ chúng. Làm sao chúng có thể nhảy vào bức tranh được?

- Chính ta đã làm chuyện đó!

Nữ họa sĩ đã chờ đợi câu trả lời này. Nhưng mặc dù vậy chị vẫn bị sốc, chị lắc đầu bởi không muốn tin.

- Đúng, em nghe đúng rồi đấy. – Gã đàn ông thì thào. – Đó là những vật thể thật mà em đã mang từ Paris về đây. Chúng rất hợp với bức tranh.

- Em không hiểu. – Nữ họa sĩ thì thào. – Em thật không hiểu được…

- Thôi, chấp nhận đi!

"Mình chẳng còn con đường nào khác hơn là phải chấp nhận". – Fedora thầm nghĩ và khuôn mặt chị hằn lên một nếp nhăn đau khổ. Mọi việc đột ngột trở nên trầm trọng, xa lạ. Chị vẫn còn đứng trong ngôi nhà của mình, vậy mà đã mang cảm giác tồn tại trong một khoảng chân không. Nếu suy nghĩ ra đều thật điên khùng. Chị vẽ một bức tranh, một bức tranh mà thật ra chị không hề muốn vẽ. Thế rồi có những vật thể hết sức bình thường đột ngột nhảy vào trong tranh, những vật thể mà chính chị đã mang từ Paris về đây.

Bên cạnh tất cả những chuyện đó là một người đàn ông bí hiểm, người đã đột ngột nhảy vào cuộc đời chị, chiếm một vị trí mà lẽ ra chỉ dành riêng cho chồng chị. Người đàn ông và bức tranh này chắc phải có một mối liên quan trực tiếp với nhau. Chị đã trao thân cho người đàn ông đó, và mãi tới bây giờ Fedora mới ý thức được rằng thậm chí chị chưa hề biết tên anh ta.

Thêm một lần nữa, chị cảm nhận đôi bàn tay của người kia và bất chợt rùng mình. Những ngón tay không còn dừng lại trên đôi vai, chúng bây giờ đang ôm trọn lấy cánh tay chị, gây nên cảm giác chiếc váy chị đang mặc trên người hoàn toàn không tồn tại. Những ngón tay đang sờ soạng trên làn da trần.

Fedora không thể hướng khỏi bức tranh. Chị đã vẽ rất nhiều, nhưng không một bức tranh nào đẹp và hiện thực như bức tranh này. Nó nhắc cho người ta nhớ đến nét vẽ tài ba của những họa sĩ cổ thế kỷ thứ XVI, XVII, những người mà ngày hôm nay được các chuyên gia khẳng định rằng họ đã lột tả được phần hồn của sự vật, khiến các nhân vật trong tranh trông như đang sống.

- Giờ thì tác phẩm nghệ thuật của em đã hoàn haỏ! – Gã đàn ông thì thào vào vành tai bên phải của Fedora. – Em đã làm rất tốt.

- Điều đó có nghĩa là…?

- Ồ, rồi em sẽ thấy. Em đã lập nên công lớn. Nhất là việc em đã đi Paris và đưa những vật đó về đây, những thứ mà anh rất cần và cả họ cũng rất cần. Chiếc đế đựng và quả cầu pha lê.

- Ai cần những thứ đó? Họ là ai?

- Những thầy tu!

Fedora lắc đầu.

- Họ đâu có thể sử dụng chúng, kể cả chiếc đế đựng lẫn quả cầu. Đó không phải là người, đó chỉ là những hình được vẽ lên trên tranh…

- Đúng thế, người tình của ta. Nhưng em có chắc đó không phải là người không?

- Tại sao? Chính em…

Người đàn ông chỉ cười, nhưng trong một tích tắc sau đó, gã giật nảy người lên.

- Sao thế? – Fedora hỏi.

- Có kẻ thù!

- Tại sao?

Người đàn ông bước tách ra khỏi chị.

- Ta cảm nhận thấy như vậy! – Gã thì thào. – Ta cảm nhận rất rõ…

- Nhưng ai đến đây mới được chứ?

Kẻ kia cười lớn.

- Ai hả? Ta có thể nói rõ cho em biết, người tình của ta, nhưng thôi. Vụ giết người tại thành phố Paris đã bị chú ý. Người ta sẽ tìm ra dấu vết của em, và chính hắn đã tìm đến đây. Nhưng việc này chẳng giúp được gì cho hắn đâu..

- Fedora ngạc nhiên, hoàn toàn không hiểu người đàn ông nói gì. Chị đưa ánh mắt ra khỏi bức tranh và nhìn về phía con người mà chị thuần phục.

Gã đang đứng bên cánh cửa.

Chỉ trong một giây đồng hồ, thân hình gã đã biến đổi hoàn toàn. Đột ngột, có vô vàn ngọn lửa xanh nho nhỏ bốc lên trên cơ thể gã, vẽ lại thật rõ ràng từng đường nét. Thế rồi Fedora phát hiện ra một yếu tố khác. Một thân hình thứ hai.

Thân hình thứ hai này đặt chồng lên thân hình thứ nhất, nhưng không tồn tại thật sự, mà chỉ là một bóng mờ.

Nó nhảy nhót trên thân hình thứ nhất và là một bức tranh thật tởm lợm. Một khuôn mặt hình tam giác như khuôn mặt một con dê già, thêm vào đó là hai con mắt bốc lửa và một cái miệng rất rộng với hai hàm răng nhọn hoắt nhô ra.

Bộ mặt của quỷ Satan?

Người đàn bà rùng mình và sa ngay vào một cơn sốc thứ hai khi hình ảnh của đứa con gái chị đột ngột hiện lên. Bức tranh đó đè chồng lên bức tranh năm tên thầy tu, Fedora nhìn thấy rất rõ cô con gái của chị đang ở trên bãi biển và máu chảy ra từ hai tay nó.

Thế rồi hình ảnh đó biến đi. Cả người đàn ông trông cũng thoắt bình thường trở lại khi anh ta nhìn vào mặt chị.

Người đàn bà lùi một bước về sau. Hai chân run rẩy, đầu gối như đã biến thành cao su, và khi đưa tay lên mặt, chị nhận thấy da mình ướt đẫm mồ hôi.

- Chuyện gì… Chuyện gì vậy? – Vất vả lắm chị mới lắp bắp nên lời.

- Gã đàn ông râu ria xồm xoàm cười lớn, đôi mắt gã sáng lên một cách kỳ dị.

- Pháp thuật. – Gã thở ra. – Pháp Thuật Đen…

Fedora không hiểu. Chị đứng đó, nắm chặt hại bàn tay thành nấm đấm.

Thêm một lần nữa, chị cố nhớ lại những gì mình vừa nhìn thấy. Chính là đứa con gái ruột của chị, một phần của gia đình chị, cái gia đình mà thật ra chị vẫn yêu thương. Trong giây phút này, người đàn bà thấy mình như một con hổ mẹ, sẵn sàng nhảy lên bảo vệ con mình. Chị lắc đầu dữ dội.

- Để cho nó yên! – Chị gào vào mặt người đàn ông. – Như thế là đủ rồi, anh hớp hồn tôi là đủ

rồi! Lisa không dính dáng gì tới chuyện này. Việc này chỉ liên quan tới hai chúng ta!

- Ngu ngốc! – Gã đàn ông râu xồm lạnh lùng đáp lại. – Ngu ngốc! Cô tưởng là những kẻ khác đứng ngoài cuộc được sao? Không đâu, cô nhầm rồi! Nhầm một cách trầm trọng. Những gì ta đã định làm ta sẽ làm cho bằng được. Cô phải chấp nhận và phải hiểu điều đó. Ta không tự nguyện lùi bước đâu, không lùi một bước. Vòng tròn đã khép lại rồi, bởi chính cô đã mang hai vật thể kia từ Paris về đây, hai thứ ma ta còn thiếu.

- Nhưng tôi đâu có làm gì chị ấy…

- Cô không làm gì sao? – Kẻ kia chế giễu.

Fedora phẩy tay.

- Thôi được rồi, bỏ đi. Nói tiếp cũng chẳng có ích gì.

- Gã đàn ông không nghe lời chị nữa. Cơ thể gã đã căng lên, gã nhìn lên trên cao. Ánh mắt gã như đang khoan xoáy vào trần phòng.

- Anh sao vậy? – Fedora hỏi.

Câu trả lời được đưa ra bằng một kiểu cách mà người đàn bà không bao giờ lường tới. Đột ngột, mảnh đất dưới chân chị rung lên. Những chấn động lan truyền khắp ngôi nhà, làm rung chuyển cả những bức tường lẫn nền nhà. Nó giống như một cơn động đất nhỏ, và người đàn bà lảo đảo bước tới gần bức tường…

Đột ngột như khi nó xuất hiện, những chấn động thoắt biến đi.

Mọi vật trở lại binh thường.

Người đàn bà nhẹ nhõm thở ra, đồng thời lắng tai hướng lên trên, muốn xác định xem phía trên nhà có gì đổ vỡ hay không.

Bên trên yên tĩnh.

- Giờ thì chắc chúng đã ngạc nhiên đủ rồi. – Gã đàn ông nói, giơ hai tay xoa vào nhau.

- Ngạc nhiên về chuyện gì?

- Ngạc nhiên về những phản ứng mà việc chúng xuất hiện đã gây ra. – Gã giải thích. – Nhưng bây giờ thì em có thể đi lên trên, người tình của ta. Đi lên gặp con gái em và gặp gã đàn ông đó. Ném hắn ra ngoài! Nói với hắn rằng ở đây chẳng có ai chịu được hắn cả. Cứ tin vào anh. Lúc nào anh cũng sẵn sàng giúp em, Fedora. Anh luôn đứng bên cạnh em. Đừng bao giờ quên điều đó!

- Anh để cho em đi hả?

- Đúng!

- Thế còn bức tranh? Em muốn vẽ tiếp!

- Không! – Gã râu xồm đáp lại. – Em không cần vẽ tiếp!. Nó xong rồi!

Fedora ngạc nhiên.

- Chẳng lẽ từ giờ anh sẽ thôi không ra lệnh cho em vẽ tiếp nữa sao?

- Nếu anh đã nói là em không cần vẽ tiếp, thì có nghĩa là em không cần.

Fedora gật đầu. Người đàn ông vừa ám chỉ đến bức tranh của chị. Nghĩ tới đó, người đàn bà lại thoắt quên đi tất cả những chuyện khác và thì thào:

- Nó đã trở thành một tác phẩm nghệ thuật thật sự.

- Đúng thế, một tác phẩm rất đặc biệt. – Gã râu xồm đáp.

Một nụ cười lướt qua đôi môi người đàn bà, nhưng nó đóng băng lại ngay trong tích tắc sau đó. Với vẻ kinh ngạc tột cùng, Fedora đứng sững nhìn bức tranh, giơ tay dụi mắt, nhưng hình ảnh không thay đổi.

Chị không nhìn lầm.

Những người thầy tu mà chị vẽ nên bây giờ không đứng yên nữa. Họ chuyển động, họ đang nhảy xung quanh chiếc bàn hình oval, tạo thành một vòng tròn ma quỷ.

***

Fedora thật không tin vào mắt mình. Chị đã tính đến nhiều khả năng, nhưng những gì đang nhìn thấy thật sự vượt khỏi giới hạn của trí tưởng tượng.

Người đàn bà thật sự không thể hiểu nổi, đã bao giờ những hình vẽ trong tranh trở thành người sống chưa?

Không thể được…

Năm thầy tu thật sự không đứng yên nữa. Họ nhảy xoay quanh về một hướng xung quanh cái bàn, giơ tay lên cao, hạ xuống thấp rồi mở miệng ra. Họ tiếp tục chuyển động trong câm lặng, nhưng theo một nhịp điệu nhất định, do một người nào đó ấn định.

Họ đang nhảy đúng điệu nhảy của dân Do Thái xoay quanh con bò vàng. Chỉ có điều ở đây các thầy tu nhảy xung quanh một chiếc bàn, trên có để chiếc đế đựng và một quả cầu pha lê màu đỏ, họ nhảy như thể đang tôn thờ những đồ vật kia.

- Họ sống! – Nữ họa sĩ thì thào. – Họ sống…- Một làn hơi băng giá vuốt dọc sống lưng chị. Người đàn bà hơi còng người xuống, nhìn trân trối vào bức tranh mà mình đã tạo nên và vẫn không thể tin rằng chuyện này lại có thể xảy ra.

- Đúng, họ đang sống, - Gã đàn ông râu xồm đáp. – Và họ sống là nhờ em. Fedora xoay lại.

- Em?

- Dĩ nhiên rồi!

- Không thể thế được,…

- Chẳng phải chính em đã vì anh mà đi Paris đấy ư?

- Có chứ, nhưng mà…

- Không nhưng mà gì cả. – Người đàn ông chỉ vào bức tranh. – Nguyên nhân cho chuyến đi là điệu nhảy của nhóm năm thầy tu này. Chúng đang nhảy và chúng còn làm được nhiều điều hơn nữa. Cứ tin như vậy đi.

- Làm gì kia?

- Chờ đã, người tình của ta! – Gã đàn ông giễu cợt cúi mình xuống. – Dù sao thì ta cũng phải cảm ơn em vì những việc mà em đã làm. Thật đáng khen, thật ngoan ngoãn… - Gã mỉm cười thêm một lần nữa, rồi xoay người bỏ đi.

Đó không phải là những bước đi bình thường của một con người, mà là sự biến mất đột ngột. Chỉ trong tích tắc, Fedora không nhìn thấy gã nữa. Tên râu xồm đã tan vào không khí.

Còn lại một mình Fedora trong hầm. Người đàn bà đứng im, đầu tiên nhìn trân trối vào khoảng không gian trống rỗng trước mặt, rồi xoay đầu và lại nhìn bức tranh.

Mọi vật đứng im.

Bức tranh trông giống như lúc trước. Chẳng có thầy tu nào nhảy. Chiếc đế đựng và quả cầu pha lê đứng im trên bàn. Những hình chị đã vẽ vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu.

Nữ họa sĩ đưa tay dụi mắt. Dần dần, chị tự hỏi liệu có phải tất cả những chuyện này đó chỉ là do mình nằm mơ không? Có phải điệu nhảy của những hình vẽ kia chỉ là ảo ảnh chăng?

Không đâu, không! Nếu như thế thì người đàn ông râu xồm kia sẽ không hề tồn tại. Nhưng chính anh ta đã có thật, anh ta luôn luôn quay trở lại với chị…

Người đàn bà không thể suy nghĩ tiếp được nữa. Chị lắc đầu, nuốt khan rồi đi về phía cánh cửa. Dần dần chị hiểu ra rằng, chị đang sa vào một vòng tròn quỷ quái, chẳng dễ gì thoát ra. Những xiềng xích vô hình đang giữ chặt lấy và thay đổi nhân cách chị.

Tất cả những chuyện này rồi sẽ dẫn về đâu?

Người đàn bà tự hỏi nhưng không tìm được câu trả lời. Nhưng ông ta đã ấn định chị phải làm gì, vì thế mà chị mở cửa và bước ra ngoài.

Bây giờ yếu tố hơn cả là con gái của chị.

CHƯƠNG 6

Khi tôi xoay người lại, Lisa đã nhào về hướng tôi. Cô bé ngả vào vòng tay tôi, run rẩy toàn thân và chỉ về phía cửa.

- Kìa kìa! – Cô bé nói. – Nó dừng ở đằng kia!

- Ai? – Cái đầu cô bé xoay rất nhanh, đôi mắt mở rất lớn nhìn tôi trân trối. – Chú còn hỏi ai nữa? Con quỷ! Cháu vừa nhìn thấy quỷ Satan!

Đa số con người ta trong hoàn cảnh này chắc sẽ cười to lên hoặc sẽ nhún vai giễu cợt cô bé. Nhưng tôi không thể cư xử như vậy. Rất có thể cô bé nói đúng, bởi tôi biết hơn ai hết quỷ Satan là có thật. Chính bản thân tôi đã không ít lần va phải hắn, một con quỷ biết sử dụng mọi mánh khóe tinh quái nhất trên đời.

Tôi gạt cô bé sang bên, nhắc cô bé đứng yên, rồi chạy về hướng cánh cửa đã bật trở lại ổ khóa.

Tôi giật toang nó ra.

Có một người đang đứng trước mặt tôi.

Không phải là quỷ Satan, mà là một người đàn bà!

Tôi ngạc nhiên tới mức thoạt đầu không nói nổi nên lời. Thay vào đó, tôi nghe thấy giọng của Lisa.

- Mẹ! – Cô bé gọi lớn. – Trời đất ơi, mẹ! – Cô bé lao vút qua người tôi, nhào vào vòng tay người mẹ.

- Thì đây chính là Fedora Golon.

Một người đàn bà đẹp, tôi nhận ra như vậy ngay từ cái nhìn đầu tiên. Trong một phương diện nào đó, chị ta có ngoại hình giống với bà Tanith đã qua đời, mặc dù những đường nét trên gương mặt không tinh tế bằng. Fedora và Lisa có cùng một màu tóc. Mái tóc dài, óng ánh màu nâu phủ xuống đôi vai. Cả màu mắt của mẹ và con gái cũng rất giống nhau.

Người đàn bà ôm con vào lòng, giơ tay vuốt ve tôi mà mắt không rời khỏi tôi lấy một giây.

Tôi nhìn thẳng lại. Trong con mắt của bà chủ nhà không hề ánh lên một chút thiện cảm nào, mà là một thứ khác.

Ác cảm, thậm chí cả lòng căm thù.

- Mẹ, con… con… - Lisa bắt đầu lắp bắp. Vừa lắp bắp vừa rùng mình.

- Con sao vậy?

- Cô bé vừa nhìn thấy quỷ Satan, cô bé nói như vậy! – Tôi chen vào.

Trong một phần giây, một ngọn lửa lạ kỳ bùng lên trong đôi mắt của người đàn bà. Phản ứng này cho tôi biết chị ta đang đứng trong vòng ảnh hưởng của kẻ khác và có lẽ câu nói của tôi đã điểm trúng hồng tâm.

Quỷ Satan đang thò bàn tay khuấy đảo của nó vào đây. Chắc chắn là như vậy!

Ngay lập tức, Fedora Golon vào vai kịch. Đôi môi chị ta cong lên trong một nụ cười.

- Làm sao mà con có thể nói ra một câu ngu ngốc như vậy, con gái của mẹ? Chắc con đang nằm mơ!

- Con không nằm mơ! – Lisa hầu như hét vào mặt mẹ mình, rồi vùng vằng giật ra khỏi vòng tay của Fedora. Cô bé chỉ ngón tay trỏ về phía cánh cửa. “Khi con mở nó ra, con đã nhìn thấy quỷ Satan. Con đã thét lên, thế rồi đột ngột mẹ đứng ở đây, và con quỷ Satan tan biến đi. Sự việc đã xảy ra đúng như thế!

Fedora Golon lắc đầu.

- Mẹ không tin, con gái bé bỏng ạ. Thật sự không tin! Chắc là con nhìn lầm. Làm gì có quỷ, lại

càng không có trong nhà này.

- Chính ở đây! – Cô con gái gào lên. – Con nói là con nhìn thấy, đúng là con đã nhìn thấy, chắc chắn như thế. – Giận dữ, cô bé giậm chân xuống nền đất, xù lông lên như một con mèo hoang dữ tợn.

Nữ họa sĩ đổi nét mặt.

- Ngoan nào, Lisa, và đi xuống dưới đi!

- Con xuống dưới làm gì?

- Mẹ phải nói chuyện với người đàn ông này.

- Với John hả? – Lisa cười. – Chú John tin con. Chú ấy là bạn con.

- Đi ngay đi! – Giọng nói của người đàn bà vang lên sắc lạnh. Bây giờ chị ta không chấp nhận một lời phản khánh nào nữa. Chẳng phải chỉ tôi mới nhận ra như vậy mà cả Lisa cũng có cùng suy nghĩ ấy, cô bé ném cho tôi một cái nhìn cuối, thầm nhận nụ cười của tôi rồi xoay người đi và cất bước.

Chúng tôi nghe tiếng chân trần của cô bé giẫm lên những bậc thang gỗ.

Người nữ họa sĩ chờ cho tiếng chân của con gái khuất hẳn, rôi khoanh tay nghiêm nghị trước ngực và quay lại nhìn tôi.

- Ông là ai?

- Tên tôi là John Singlair.

- Tôi người London.

- Thế thì ông về lại nơi đó đi!

- Xin bà để tôi nói đã. – Tôi yêu cầu. – Tôi là người London, nhưng trước khi tới đây tôi đã đi qua Paris, bởi ở đó có một người bạn đã nhờ tôi giúp đỡ.

Một người bạn gái, thưa bà, và có lẽ bà cũng biết tên chị ấy.

- Nói ra đi! – Người đàn bà yêu cầu tôi bằng giọng lạnh lùng.

- Tanith!

Tôi đã biết chắc chị ta sẽ phản ứng ra sao và quả thật không lầm. Fedora trả lời:

- Xin lỗi ông Singlair. Tôi chưa bao giờ được nghe về một người tên là Tanith.

- Nhưng bà đã tới Paris phải không?

- Điều đó tôi không chối cãi.

- Bao giờ?

Người đàn bà mỉm cười chế giễu.

- Tôi biết rõ ý định của ông, ông Singlair. Chắc chắn ông đã nói chuyện với con gái tôi, và biết mọi chuyện qua nó. Tối hôm qua tôi mới quay trở về từ Paris. Chuyến bay của tôi đã thành công.

- Thành công tại nhà Tanith, phải không?

- Tôi đã nói cho ông nghe rằng tôi không quen con người đó. Chuyến đi của tôi là một nguyên nhân khác. Thành phố Paris là thành phố thần thánh đối với các nghệ sĩ. Không ở đâu trên thế giới người ta gặt hái được nhiều ấn tượng như ở đó. Paris là nguồn nước mát cho trí sáng tạo của các nghệ sĩ. Kể cả đối với một nghệ sĩ sống ở miền quê như tôi.

- Vâng bà vẽ rất tốt. – Tôi nói. – Chỉ có điều tôi rất ngạc nhiên, tranh của bà miêu tả lại tâm trạng hết sức bi quan. Những màu sắc u ám, hoàn toàn không có một nét vui vẻ thân thiện, không có ánh sáng mặt trời. Tại sao lại như vậy? Bà đang mắc bệnh trầm cảm sao?

- Không bao giờ!

- Thế thì làm ơn giải thích cho tôi nguyên nhân đi!

- Tôi thấy không cần, ông Singlair. Ông nghĩ ông là ai vậy? Ông bước vào nhà tôi, là một người xa lạ hoàn toàn, và đặt câu hỏi cho tôi. Ngừoi ta có thể nghĩ rằng ông là một người của giới cảnh sát.

- Có lẽ tôi là cảnh sát thật.

- Cảnh sát Pháp hả?

- Không! Chắc bà đã nghe rồi đó, tên tôi là tên Anh. Tôi là người London.

- Ở đó có Scotland Yard.

- Chính xác, thưa bà. Tôi là nhân viên của Scotland Yard.

- Thế thì ông chẳng dính dáng gì với ngôi nhà này cả.

- Về mặt nguyên tắc thì bà có lý. Nhưng một khi mạng sống của con người bị sa vào nguy hiểm, thì tôi thấy mình bắt buộc phải can thiệp. Đó là nghĩa vụ của một công dân.

- Điều đó không sai! – Chị ta đáp lời. – Nhưng tôi tự hỏi, ông đang nói tới mạng sống của ai?

- Có lẽ mạng sống của cô con gái bà.

Fedora bật tiếng cười chát chúa.

- Ông tin vào cái chuyện vớ vẩn mà nó vừa kể hả?

- Bà hãy chứng minh rằng nó là chuyện vớ vẩn đi!

Fedora Golon đưa tay đặt lên trán.

- Rõ là chuyện vớ vẩn! Làm gì có quỷ Satan, cũng vì thế mà nó không thể nhìn thấy được. Đơn giản như vậy thôi!

- Tôi không tin!

- Chuyện đó không liên quan gì tới tôi. – Người đàn bà xoay người , chỉ về hướng cửa. –Và bây giờ ông hãy làm ơn rời khỏi nhà tôi! Sự xuất hiện của ông đã gây ra không ít chuyện khó chịu. Tôi không cần những thứ đó. Tôi muốn được im lặng để tiếp tục vẽ tranh. Ông làm ơn đi đi!

Lời yêu cầu được nói rất rõ ràng. Về một nguyên tắc thì chị ta có lý, nhưng tôi không muốn để người khác tống cổ mình dể dàng như vậy.

Vì thế tôi làm ra vẻ như chưa nghe thấy lời yêu cầu đó.

- Chúng tôi đã đi tìm bà, thưa bà Golon, nhưng không tìm ra. Con gái bà muốn nói chuyện với bà.

- Nó đã nói rồi.

- Ban nãy bà đã ở đâu vậy? – Tôi hỏi.

Nụ cười của người đàn bà bây giờ lộ rõ vẻ kiêu căng.

- Chả lẽ ông tin là tôi sẽ trả lời ông sao, ông Singlair? Đây là nhà của tôi, tôi thích làm gì thì tôi làm, không cần phải xin phép và báo cáo ai cả.

- Về chuyện đó thì bà có lý.

- Thế thì ông hãy chấp nhận đi, và rời khỏi ngôi nhà này. Ông không có quyền lai vãng ở đây!

Tôi đi thẳng về hướng bà ta. Người nữ họa sĩ lùi sang bên một bước để nhường đường cho tôi ra phía cửa.

- Tôi muốn cảnh báo bà, thưa bà Golon – Tôi nói bằng giọng nhỏ nhẹ, nhưng sắc lạnh. – Rất có thể bà đã sa vào một tình huống nào đó mà bà không hiểu nổi.

Hãy làm ơn nghĩ tới bản thân bà cũng như gia đình bà và dừng lại đi! Một người bình thường không thể bắt tay với những thế lực u ám. Tất cả những kẻ thử nghiệm điều đó đều phải bỏ mạng. Hãy nghe lời tôi khuyên!

- Ông đang nói chuyện ngu ngốc!

- Không đâu, thưa bà, không phải chuyện ngu ngốc. Bởi vì bà bạn Tanith của tôi đã bị giết. Có kẻ đã đâm dao găm xuyên qua cổ họng bà ấy. Và cũng có kẻ đã dùng dao găm tấn công tôi tại chính nơi đó. Tôi đã thoát được cú sát hại.

Hiện chúng tôi chưa tìm được kẻ đã giết chết bạn tôi. Rất có thể kẻ đó không ở trong thành phố Paris.

- Thì đã sao?

- Tôi chỉ kể chuyện thôi.

- Chắc ông cho tôi là thủ phạm, phải không?

Tôi nhún vai.

- Chính bà nói ra điều đó. Nhưng liệu tôi có thể gạt bỏ khả năng này không?

- Sau câu hỏi này, tôi nhìn thật sâu vào mắt người đối diện, muốn biết phản ứng của chị ta.

- Có. – Người đàn bà quả quyết khẳng định. – Ông có thể làm điều đó, ông có thể gạt bỏ khả năng đó. Tôi không giết bạn ông.

- Nhưng bà có quen Tanith?

- Cả điều đó cũng không!

Câu trả lời thứ nhất có lẽ còn đúng với sự thật, nhưng câu hỏi thứ hai rõ ràng là một lời nói dối.

- Tôi không tin, thưa bà Golon. Điều đó có nguyên nhân, bởi tôi tìm thấy trong cuốn nhật ký của người chết chính xác tên và địa chỉ của bà. Dấu vết dẫn về đây là một dấu vết nóng, thậm chí rất nóng. Bà cứ nghĩ lại, cố mà tìm cách thoát ra khỏi cái vòng quỷ quái đó.

- Ông đi ngay đi! – Người đàn bà rit lên. – Ra ngay khỏi nhà tôi, ông Singlair! – Khuôn mặt chị ta méo mó và giận dữ. –Nếu không…

- Bà cứ nói tiếp đi, thưa bà!. – Tôi giễu cợt thách thức.

Người đàn bà quay phắt đi.

- Không!

- Giọng nói mang tính chung cuộc, và tôi tuân thủ. Tôi cũng xoay người, rời khỏi căn phòng. Theo những bậc thang bằng gỗ. Tôi lại đi xuống dưới. Khi tin rằng mình đã khuất ra khỏi tầm nhìn của ngươi đàn bà, tôi xoay người lại một lần nữa và nhìn ngược về những bậc thang lên.

Chị ta quả thật không đi theo tôi. Thay vào đó chị ta đã đóng kín cánh cửa phòng vẽ lại. Tôi đã biết con đường đi xuyên qua căn bếp. Ra đến hàng hiên, tôi đứng lại và nhìn ra bãi cát, ra hướng biển.

Những con sóng hiền hòa nối đuôi nhau vỗ vào bờ. Thật khó tưởng tượng rằng một cảnh thanh bình như thế này lại chứa đựng trong nó những điều tàn nhẫn, ác độc. Nhưng quả là cái Ác đang dấu mặt rình mò nơi đây, có không biết bao nhiêu dấu hiệu khẳng định với tôi điều đó, tôi chỉ cần dụ nó ra khỏi chỗ nấp mà thôi.

Người ta đã đuổi tôi ra khỏi nhà. Thôi được, đó là chuyện không thay đổi được và tôi phải tuân thủ luật pháp nơi đây, nhưng tôi đã nhủ lòng nhất định sẽ quay trở lại. Ngôi nhà này cũng như những con người trong đó cần phải được bảo vệ, tôi tự thề với mình. Và chắc chắn tôi sẽ tìm được một phương cách để chặn ngang trò chơi của quỷ Satan.

Vừa thong thả bước qua bãi cát mềm mại, tôi vừa nhìn quanh tìm cô bé. Linh cảm cho tôi biết Lisa đang trôi trong hiểm họa. Cô bé không biết mẹ cô đang chơi trò gì, tôi quyết định sẽ cảnh báo cô thêm một lần nữa, cũng có thể sẽ đưa cô đi cùng, mang cô về vùng an toàn nếu cô muốn.

Không có dấu vết nào của Lisa. Chắc chắn, như bất kỳ một cô thiếu nữ nào trong tuổi này, hiện thời cô bé đang cáu kỉnh lui về phòng riêng và đóng chặt cửa lại.

Những bước chân giẫm lên đúng con đường đã dẫn tôi tới đây. Tôi sẽ ngồi vào xe và chờ cho tới khi hoàng hôn phủ xuống. Còn một vài tiếng đồng hồ nữa.

Là một cảnh sát viên, nghề nghiệp đã dạy tôi cần phải biết nhẫn nại và… nhẫn nại.
Tôi bước dọc theo bề ngang của ngôi nhà. Những dấu chân khi tôi bước tới đây vẫn còn in rất rõ ràng trên cát.

Tiếng rì rào của sóng biển đi kèm. Từ phía xa vang tiếng đập rất mạnh và gắt gao của sóng lớn va vào vách đá ngoài khơi. Một nền âm thanh quen thuộc của biển cả.
Thê nhưng tiếng huýt gió nhè nhẹ vừa vang đến tai tôi sao gây ấn tượng lạc lõng. Nó không phải là tiếng huýt chói chang của một con hải âu mà là tiếng huýt gió của một cô bé.

Lisa!

Tôi nhìn thấy cô bé đang ngồi xổm phía sau một đống gỗ và giơ tay vẫy.

Lisa bây giờ đã đi giày thể thao, màu xanh của đôi giày nổi bật trên nền cát.

Tôi dừng chân lại, nhanh chóng đưa mắt nhìn quanh, Không có ai theo dõi, tôi vội lướt đến chổ cô bé.

- Chú cứ ngồi xuống!

Tôi tuân lệnh.

- Có chuyện gì vậy? – Tôi hỏi.

Cô bé cười.

- Mẹ cháu đã đuổi chú đi phải không?

- Bà ấy là chủ nhà mà!

- Dĩ nhiên rồi, chú John, dĩ nhiên. Nhưng một khi cháu không thích chuyện gì thì cháu sẽ chống đối tới cùng. Chú cứ yên tâm như thế. Ngoài ra, cháu biết là mẹ cháu lúc đó đang ở dưới tầng hầm. – Vừa nói câu cuối cùng, cô thiếu nữ nhìn tôi đầy thách thức, cứ như thể đang chờ tôi trả lời.

- Thì đã sao?

Khuôn mặt non trẻ của cô thoáng hiện vẻ tinh ranh.

- Nếu biết điều gì xảy ra ở dưới tầng hầm thì sẽ rất hay.

- Chẳng có gì cả, chính cháu đã nói như vậy.

Kể ra thì cũng đúng, chú John, nhưng chú biết không, cháu có cảm giác rất kỳ quặc.

- Lisa hơi ngả về phía sau, áp lưng sát vào tường nhà, giơ hai cánh tay ôm vòng lấy đầu gối.
- Cảm giác thế nào?

Cô bé hạ giọng xuống.

- Tầng hầm đó có từ lâu lắm rồi, rất cũ và có vẻ bí hiểm nhưng nó không đến nỗi làm người ta sợ, chú hiểu không?

- Dĩ nhiên.

- Cháu sẽ nói cho chú biết, chú John, ở đó đang có một chuyện bí mật. Cụ thể là một cánh cửa, nó dẫn vào một căn phòng, người ta nói căn phòng đó có thể sụp xuống bất kỳ lúc nào. Nhưng cháu không tin như vậy.

- Tại sao không?

- Cháu không nói được. Có lẽ nó dính dáng đến những sự kiện vừa xảy ra.

- Có thể!

Trong khi tôi đưa mắt về phía trước, nhìn theo một lớp mây cát mờ mờ đang được gió bốc lên cao, trôi là là như một lá cờ dài, Lisa quyết định nói thẳng.

- Hai chú cháu mình có thể cùng nhau xuống tầng hầm xem sao!

Tôi để thời gian cân nhắc. Lời đề nghị này thật tốt, tôi rất quan tâm tới tầng hầm kia. Nhưng nếu nó đang che giấu chuyện trầm trọng, độc ác, thì tôi muốn đi một mình, không muốn mang Lisa theo vào vòng nguy hiểm.

Tôi nói cho cô bé nghe điều đó.

Cô bé chỉ cười rồi đáp:

- Nhưng không có cháu thì làm sao chú vào được, chú John. Chú quên mất là mẹ cháu vừa ném chú ra ngoài rồi sao?

- Nhưng mẹ cháu rồi sẽ nhìn thấy hai chú cháu mình.

- Nhầm rồi, chú người London à, mẹ cháu sẽ không nhìn thấy nữa đâu. Còn một đường thứ hai nữa.

- Cháu có vẻ thông thạo mọi việc đấy.

- Đúng thế, cháu thuộc đường lối ở nơi này. Ta đi chứ? – Cô bé tỏ ra muốn đứng lên.

- Lối đi đó ở đâu?

Lisa đã nhổm lên nhưng vẫn khom lưng.

- Cách đây chỉ vài bước chân thôi. – Cô bé giải thích.

- Tốt, chúng ta đi!

- Nhưng khẽ thôi đấy. – Lisa đưa ngón tay trỏ đặt lên môi.

Tôi gật đầu.

Cô bé đi trước. Hai chúng tôi nép sát vào tường nhà và tôi không khỏi mang cảm giác hiện

thời mình chẳng khác mấy một tên trộm. Lúc tới đây, tôi đã không nhận ra cánh cửa bằng gỗ này, bởi nó hầu như chìm lấp vào trong tường.

Chỉ tới khi Lisa dừng đứng trước cửa, tôi mới nhìn ra. Cô bé thọc tay vào túi phải của quần Jean, lôi ra một chiếc chìa khóa trong rất đơn giản.

- Cháu lấy trộm đấy! – Cô bé vừa cười tinh quái vừa giải thích.

- Không nghe thấy tiếng mẹ, Lisa đút chìa khóa vào ổ, xoay.

Cánh cửa kêu lên khe khẽ khi bị kéo ra, nhưng chỉ có hai chúng tôi nghe được nhưng âm thanh đó.

Lisa đi trước. Trước khi cất bước, cô bé xoay một nửa người lại, ra hiệu cho tôi cúi người xuống.

Tôi làm theo.

Tôi phải cúi thật thấp lưng. Cả hai chúng tôi chìm vào bóng tối bên trong và nhìn thấy trước mặt mình một khoảng cầu thang rất hẹp, dẫn xuống dưới sâu.

Trong cả quảng đời nghề nghiệp cho tới nay, tôi chỉ nhìn thấy những bậc thang hẹp như thế này ở đất Hà Lan. Những bậc cầu thang thậm chí rộng chưa bằng hai bàn chân đặt cạnh nhau. Vì đã đóng cửa lại và Lisa không bật đèn nên tôi rút trong túi ra một chiếc đèn pin. Vệt sáng mỏng manh của nó chiếu thẳng vào bóng tối. cho tôi nhận ra một tay vịn bằng gỗ và bám chắc vào nó. Càng xuống phía tầng hầm, cầu thang càng hẹp hơn.

- Đã lâu lắm cháu cũng không xuống chỗ này. – Lisa thì thào

- Ta sẽ xuống đâu đây?

Cô bé dừng chân.

- Nó dẫn xuống chỗ chứa rượu vang.

Lisa nói đúng. Chúng tôi phải ép người chui qua một lỗ tường hở, để rồi đứng trong một hốc tường tối đen như mực. Tôi đã tắt đèn bin đi và nhận thấy bàn tay Lisa đang sờ lên cánh tay mình.

- Chú cứ ở đây, chú John. Cháu đi trước để bật đèn lên.

- Như thế có nguy hiểm quá không?

Người ta sẽ nhìn thấy chúng ta.

- Vớ vẩn! – Cô bé khẽ cười. – Mẹ cháu bây giờ tưởng cháu đang tắm biển, mà chú đã ra khỏi nhà từ lâu rồi.

- Nếu không có cháu thì chắc chú cũng đi thật rồi!

Lisa rời chổ tôi đứng rồi biến vào trong bóng tối của tầng hầm. Không khí bốc mùi ẩm thấp. Mùi của rêu và mùi của những bức tường rất cũ. Bên cạnh đó, tôi cũng ngửi thấy mùi rượu vang, có vẻ như của một chai rượu vỡ đã lâu.

Chỉ một chút sau đó, không gian sáng lên. Tôi nhìn thấy Lisa đứng bên cạnh công tắc điện và đưa mắt xem xét quang cảnh xung quanh. Tầng hầm quả thật chứa một kho rượu vang rất lớn. Những chai rượu vang đều được chứa trong ống sành, những ống sành này lại được đút vào những lỗ khoan trên tường. Đây là cách trữ rượu vang tốt nhất. Thế nhưng cánh cửa thứ hai, bình thường vẫn bị khóa, nó nằm ở đâu?

Lisa chỉ về hướng đó. Giờ thì tôi cũng đã nhìn thấy. Nó nằm chếch với hướng chiếc cầu thang đó dẫn lên trên.

- Lúc nào nó cũng bị khóa cả sao? – Tôi khẽ giọng hỏi.

Cô bé gật đầu.

- Thế thì ta thử xem. – Tôi nói, đi về phía trước, dừng lại bên cánh cửa đó và chăm chú quan sát ổ khóa.

Đoán mình có thể dùng công cụ đặc biệt mang theo trong người để mở cửa, tôi nói điều đó với Lisa rồi thêm vào:

- Chuyện hai chú cháu mình đang làm thật ra là trò đột nhập.

- Khống sao? Cháu cho phép chú mà!

Tôi bật cười.

- Cháu nói cũng đúng.

Sau một vài phút căng thẳng, tôi mở được khóa ra. Một tiếng "cách" nho nhỏ cho biết chúng tôi đã thành công.

- Giờ ta thử vào xem sao! – Lisa thì thào và muốn bước đi trước. Tôi giơ tay giữ vai cô bé lại.

- Không, đi sau chú. – Tôi nói

- Chẳng lẽ chú nghĩ…

- Suỵt! – Tôi đưa tay lên môi và bước lên phía trước. Chỉ nghe thấy những bước chân của tôi vang lên trong tĩnh lặng. Có tiếng kêu sào sạo dưới gót giày khi tôi bước sâu hơn vào căn phòng tối.

Tôi tìm công tắc điện nhưng không thấy. Vậy là chúng tôi để cửa mở, cho một chút ánh sáng từ căn phòng chứa rượu vang hắt sang, giúp chúng tôi có thể xem xét căn phòng.

Một ngóc ngách kỳ lạ. Tôi cứ ngỡ sẽ gặp những bất ngờ độc ác, nhưng rồi chỉ nhìn thấy căn phòng trần thấp duy nhất một giá vẽ thật lớn.

Giá vẽ trống không!

Điều đó có nghĩa là không có bức tranh nào hiện lên trên nền toan mờ ánh xám.Cũng chẳng có những công việc chuẩn bị, những nét phác thảo đầu tiên cho một bức tranh. Tôi chỉ phát hiện ra trước giá vẽ một chiếc khăn phủ. Chắc chắn người ta thường dùng nó để phủ lên khung tranh.

- Cháu thật không hiểu! – Lisa dừng lại bên tôi và thì thào. – Tại sao mẹ cháu lại làm ra vẽ bí

mật về cái căn phòng này như vậy?

Đó là câu hỏi tôi cũng đang tự đặt ra cho mình.

Lisa nhún vai.

- Cháu cứ nghĩ mẹ cháu đang bắt đầu một bức tranh mới. – Cô bé giơ tay chỉ vô số những hộp màu và bút để bên cạnh giá vẽ. – Mọi thứ đã sẵn sàng rồi.

- Có lẽ cháu có lý.

Tôi nghe một giọng cười nhẹ.

- Vậy là mọi cố gắng đều uổng công, đúng không?

- Có lẽ.

Vì ánh sáng nhập nhoạng trong căn phòng, tôi bước đến thật sát giá vẽ, rồi giơ những ngón tay vuốt lên trên mặt nền. Tôi muốn cảm nhận nó, và nhanh chóng nhận ra rằng chất liệu được căng trên giá vẽ không phải vải hay giấy. Bề mặt tại sao rất mềm mại, mà lạI rất căng, cứ như bề mặt của một chiếc trống lớn.

Mà lại cũng không hẳn như vậy.

- Chú sao vậy? – Lisa hỏi.
- Thật ra thì không sao cả. – Tôi lẩm bẩm.

- Chú không thích giá vẽ này hay sao?

- Đúng!

- Không sao đâu! Nó rất bình thường mà, cháu biết như vậy.

Câu trả lời của cô bé khiến tôi đột nghĩ ra một sáng kiến.

- Cháu thử giơ tay sờ xem. Có thể cháu sẽ phát hiện ra điều gì đó. Cháu quen thuộc với nó mà, Lisa.

- Chú định đùa cháu sao?

- Không!

Lisa lặp lại động tác của tôi. Những ngón tay vừa lướt trên nền vải, cô đã giật lại.

- Ái chà, chú có lý! Sao nó khác quá!

- Khác làm sao?

- Cháu cũng không biết rõ. – Cô bé nhìn tôi, khóe miệng nhếch sang bên. – Nó thật kỳ quặc, nhưng mà giống như là…như là…

- Cháu nói đi!

- Đúng thế, như là da!

Cô bé vừa nói ra chính những gì tôi nghĩ. Quả thật, sau một hồi đưa tay sờ, tôi cũng đã nghĩ ngay là da. Nếu như thế, quả thật khủng khiếp.

Lisa cũng đã bị con sốc đánh trúng. Chắc chắn cô bé vừa sợ hãi vì lòng dũng cảm của mình, bởi cô lùi lại một bước, rùng mình.

- Cháu không tin được đâu! – Cô thở hắt ra. – Mẹ cháu không làm điều đó!

Tôi im lặng, hỏi thay cho lời nhận xét:

- Những bức tranh ở tầng trên ra sao?

- Nó bằng vải bố bình thường.

- Cháu chắc chứ?

- Dĩ nhiên rồi! Nó sần sùi, chứ không mềm và trơn như ở đây. Cháu có cảm giác như lớp da này được bôi dầu. – Ngưng một đoạn, rồi cô bé thốt ra một câu khiến tôi rởn da gà. – Thậm chí có thể là da người!

- Lisa! – Tôi chỉnh cô bé. – Trời đất ơi, cháu bình tĩnh lại đi! Không đâu! – Tôi xoay người lại giá vẽ. - Ở đây có một số việc…

- Chú John kìa!

Tiếng kêu của cô bé khiến tôi xoay phắt lại. Lisa đang căng người lên như một sợi dây đàn. Cô bé duỗi dài một cánh tay, chỉ về hướng cầu thang bằng đá.

Tôi cũng nhìn ra phía đó, nhưng chẳng phát hiện được điều gì cả.

- Có gì đâu! – Tôi mỉm cười, nhưng cô bé lắc đầu.

- Cháu…cháu vừa nhìn thấy nó, chú John!

- Lại con quỷ phải không?

- Không, lần này không phải. Nó là…nó là… - Cô bé lấy hơi một vài lần thật sâu. – Một con người kỳ quặc mặc áo choàng vải. Trông như một thầy tu!

Sau câu trả lời đó, mọi vật chìm vào một màn tĩnh lặng ghê hồn. Cả hai chúng tôi cùng câm nín. Thế rồi đột ngột, màn tĩnh lặng bị xé rách bởi âm thanh rách vỡ và tiếng huýt gió.

Tôi nhìn lên cao.

Trên đầu chúng tôi, trên trần phòng, có ánh thép.

Một lưỡi rìu!

CHƯƠNG 7

Ý định rất rõ ràng. Có kẻ muốn giết chúng tôi!

Chỉ cần tôi nhìn lên trên chậm nửa giây đồng hồ, mọi việc có lẽ đã quá muộn. Nhưng trong trường hợp này, tôi vẫn còn cơ hội phản ứng.

Tôi lao người về phía Lisa, tóm lấy cô bé và ném cô sang bên. Cả hai chú cháu tôi đập người xuống đất, tôi lấy thân mình che chở cho cô bé.

Cây rìu phóng thẳng xuống dưới!

Tôi lại nghe thấy tiếng huýt gió, và trong tích tắc sau đó, có một vật nặng đập xuống khoảng đất đằng sau lưng tôi.

Tôi không nằm im nữa, mà nhảy bật dậy gạt Lisa sang bên.

Cô bé nhìn thấy hắn trước tôi và bắt đầu run rẩy.

- Kia hắn ở kia. – Cô bé hoảng hốt thì thào. –Tên thầy tu!

Cô bé nói đúng. Chẳng phải chỉ một cây rìu đã rơi từ trên xuống, không, có kẻ đang cầm nó trên tay.

Một tên thầy tu.

Gã đã rình mò trên trần nhà. Gã rình mò bằng cách nào, tôi chẳng quan tâm.

Mọi giác quan của tôi dồn vào sự hiện hữu của gã lúc này và nỗi hung hăng giết chóc bí hiểm của gã.

Một người bình thường chắc chắn sẽ không vượt qua được cú nhảy đó mà không bị gãy xương. Thế nhưng tên thầy tu đang chìm trong một chiếc áo dài bằng vải phủ đầu và đang từ từ đứng dậy kia tỏ ra không hề hấn gì.

Trong cái nhìn đầu tiên, người ta có thể coi hắn là một con người, nhưng khi nhìn kỹ tôi phát hiện thấy khuôn mặt dưới làn vải trùm đang ánh lên màu nâu, như có ai đó đã xát đất lên trên làn da gã. Lần mũ vãi của chiếc áo dài che khuất hai con mắt, phủ bóng tối xuống tận sống mũi.

Cả trong lúc nhảy xuống đây, tên thầy tu cũng không buông rơi cây rìu. Bàn tay phải của gã đang cầm chặt cán.

Ý định của gã rất rõ ràng.

Gã muốn giết tôi!

Dĩ nhiên tôi có thể sử dụng khẩu Beretta. Chắc chắn nó cũng là thứ vũ khí tốt nhất lúc này, nhưng cũng còn một điều khác khiến tôi suy nghĩ. Cho tới lúc này tôi vẫn quờ quạng trong vụ án như một người mù. Tôi không biết đối thủ của mình là ai, ai muốn nói với tôi điều gì hoặc là phải nói điều gì. Nếu khóa tay và tóm được tên thầy tu kia, có thể tôi sẽ bắt gã nói ra được điều đó.

Lẽ ra tôi phải nhớ ra rằng Lisa vừa ban nãy đã nhìn thấy gã trước. Và ở một địa điểm khác chứ không phải chứ không phải trên trần phòng. Rồi chỉ một tích tắc sau đó, gã đã nhảy từ chỗ đó xuống đất. Cả hai chúng tôi cùng không muốn biết tại sao gã có thể dịch chuyển nhanh tới như vậy, nhưng đáng tiếc là tôi lại quên yếu tố đó đi.

Vậy là tôi chuẩn bị tinh thần cho một cuộc đụng đầu tay đôi tương đối bình thường. Việc đầu tiên phải chú ý là đưa Lisa ra khỏi khu vực nguy hiểm. Cô bé đang đứng bên cạnh cánh cửa mở toang. Chỉ có nửa mặt trên lộ ra, miệng và mũi đã được cô lấy hai bàn tay áp chặt, che kín, để đè nén nổi sợ hãi chắc chắn lúc này đang bò từ cổ họng lên.

- Đi đi! – Tôi rít về hướng cô bé. – Đi ra khỏi căn phòng này sang phòng bên!

Cô bé hiểu lời, xoay người lại và chạy đi. Tiếng cánh cửa dập vào ổ khóa cũng đồng thời là tín hiệu xuất phát cho tên thầy tu.

Gã lao tới nhanh như một cơn gió xoáy, không bổ rìu từ trên xuống dưới, mà chém chêch chếch vào người tôi.

Lưỡi rìu cắt không khí, vang một tiếng gừ nhẹ, tiếng gừ có thể trở thành giai điệu tử thần, nhưng tay thám tử dày dặn kinh nghiệm trong tôi đã phản ứng không kém phần nhanh chóng.

Lưỡi rìu bay sướt ngang mặt tôi như một cái bóng mờ sáng, Nó vọt qua và tên thầy tu trong chiếc áo vải dài trùm sát gót bị chính đà chém tới của gã kéo về phía trước, nhào thẳng về hướng giá vẽ.

Và rơi đúng vào ngọn đòn của tôi.

Cánh tay tôi chặt thẳng xuống cổ gã. Tôi cảm nhận một lực cản thật cứng, cứng đến gần như băng thép, tôi nhảy ngay đến bên gã thầy tu trong khi gã té đập người xuống đất.

Ngay lập tức tôi rút con dao găm ra.

Mục tiêu bây giờ không phải là trái tim gã, mà là cánh tay. Tên thầy tu này là một đối thủ thật sự nguy hiểm, một sản phẩm của địa ngục, gã đang cầm trong tay một món vũ khí khủng khiếp và tôi muốn gạt nó ra khỏi tay hắn.

Đúng lúc đó, gã xoay người nằm ngửa lên. Gã nhìn thấy tôi đồng thời với con dao găm, ánh mắt gã từ bên dưới hướng thẳng vào mũi nhọn của lưỡi dao, chỉ một nửa tích tắc sau, gã nhận thấy lưỡi dao đang lao xuống phía mình.

Tên thầy tu biến mất!

Chỉ trong vòng một phần giây, gã tan ra trước mắt tôi. Mảnh đất mà gã vừa nằm đột ngột trở thành trống rỗng, tôi không nhìn thấy mục tiêu nữa và phải nhanh như chớp vừa nhảy vừa xoay người lại để không đâm mũi dao bằng bạc xuống nền hầm.

Cánh tay tôi còn xoay được sang hướng khác, nhưng bờ vai tôi không kịp chuyển động theo. Cảm giác đau buốt bùng cháy suốt dọc chiều dài cánh tay, tới tận cổ tay, khi tôi đập người xuống và lộn một vòng.

Một tiếng cười giễu cợt vang lên từ góc phòng đối diện. Tôi nhìn về hướng đó và thấy hình dạng khủng khiếp của tên thầy tu. Gã đã bò đến gần tường. Tôi nhận ra rất rõ hình dáng cây rìu và dĩ nhiên cả lưỡi rìu sáng choáng.

Với món vũ khí này, tên thầy tu có thể một nhát tiện đứt đầu con hổ. Đối với một con người lại càng dễ dàng hơn.

Ý thức được tình hình cuộc đấu, tôi trở nên thận trọng tối đa và giơ tay rút súng lục ra. Giờ thì tôi không thể kiêng nể ai được nữa, kể cả những người sống trong ngôi nhà này, những người rất có thể sẽ nghe thấy tiếng súng nổ. Nhưng đối phương không cho tôi cơ hội bóp cò.

Một ánh lửa kỳ lạ lóe lên bên tường, thế rồi tên thầy tu lại biến mất.

Trong phòng chỉ còn lại mình tôi.

Một con quỷ bí hiểm, nguy hại tột cùng, vừa ra tay giễu cợt tôi. Cuối cùng thì tôi đã nhận được mặt của đối thủ. Ít ra là một tên.

Tên thầy tu đó khiến tôi phải suy nghĩ.

Trong lần đầu tiên tiếp xúc với chiếc đế đựng của Thần Lửa, tôi đã chiến đấu chống lại những tên thầy tu thờ phụng quỷ Satan. Chuyện đó xảy ra nhiều năm về trước và vụ án đó dẫn tôi một mảnh đất khác cũng của nước Pháp, đến miền Elsass. Nhưng tên thầy tu thờ phụng quỷ sứ ở đó đã tỉnh dậy, và để chống lại chúng, tôi phải quay trở về Scoland tìm chiếc đế đựng của Thần Lửa. Chiếc đế cao cổ đã đóng một vai trò quyết định trong vụ án.

Vật báu đó đã ở một thời gian dài trong căn hộ của tôi. Trước hay sau, nó vẫn là một câu hỏi bí hiểm. Tôi không biết cần phải làm gì với nó, cho tới khi tôi làm quen với bà thầy bói Tanith cùng quả cầu pha lê bí hiểm.

Quả cầu này, chắc chắn là của nhà tiên tri vĩ đại Nostradamus thời trung cổ, tỏ ra vừa khít với phần mở ra phía bên trên của chiếc đế. Cứ như thế quả cầu pha lê đã được tạo ra cho riêng nó. Tôi không biết giữa chúng có mối liên quan nào không. Tanith đã nói với tôi bà sẽ cố gắng tìm ra điều đó. Đáng tiếc là bà không thành công, đối thủ của bà đã ra tay trước.

Giờ thì tôi đến đây và đối mặt với tên thầy tu. Gã có vẻ ngoài giống tương tự mấy tên thầy tu cương thi trong vụ án kia. Nhưng hiện thời tôi vẫn không tìm ra mối dây liên kết giữa các chi tiết, cũng chưa biết chiếc đế đựng và quả cầu pha lê hiện ở đâu. Nhưng tôi tin chắc hai vật thể đó được giấu trong chính ngôi nhà này.

Chắc chắn Fedora biết nhiều hơn!

Người đàn bà đó đã tận dụng quyền lực của mình và ném tôi ra khỏi nhà. Tôi đã chấp nhận hành động đó, nhưng tôi không còn chấp nhận nổi cảnh bị một gã cương thi tấn công bằng rìu. Không thể để cho chuyện này tiếp diễn.

Phải hỏi người đàn bà đó vài câu!

Thận trọng, tôi dịch chuyển về cánh cửa trong hướng đi chênh chếch để luôn giữ được phần lớn căn phòng trong tầm nhìn của mình. Đến gần cánh cửa, tôi mới sực nhớ tới cô bé. Trời đất, cầu mong cô chưa gặp chuyện gì!

Mở cánh cửa dẫn sang căn phòng chứa rượu, nhìn thấy quần sáng đèn và trong nửa tích tắc sau đó, tôi nhận ra toàn bộ sự thật khủng khiếp.

Lisa Golon đang nằm trên nền đất.

Cắm trên đầu cô là một cây rìu!

CHƯƠNG 8

Fedora nằm trên ghế sofa thì đúng hơn là ngồi. Người đàn bà ngã đầu ra lưng ghế, trên đôi môi phảng phất nụ cười kỳ quặc. Âm nhạc thoát ra nhè nhẹ từ radio, nhắc người ta nhớ tới tiếng rì rào của sóng biển bằng vô vàn những cây đàn violon.

Fedora đang hài lòng.

Thậm chí rất hài lòng, bởi bây giờ mọi việc đã được hoàn tất. Bức tranh đã được vẽ xong, nó đã sống động và hoàn hảo đúng như ý chị ta muốn.

Năm thầy tu, nắm tay nhau nhảy quanh một chiếc bàn hình oval, trên có để một chiếc đế đựng với quả cầu pha lê đỏ.

Fedora Golon vẫn chưa được biết ý nghĩa thật sự của quả cầu pha lê và chiếc đế đựng đó có ý nghĩa gì. Người đàn ông lạ mặt cho tới nay chỉ ra lệnh cho chị ta đi về Paris ăn cắp hai đồ vật đó. Làm quen với bà thầy bói là một chuyện dễ dàng. Fedora đã đóng giả khách hàng, và ngay từ lần gặp đầu tiên, chị ta đã chiếm trọn lòng tin tưởng của Tanith. Ít nhất thì Fedora cũng tin như vậy. Một khoảng thời gian sau, sau khi đã một lần gặp gỡ Tanith tại Bretagne, Fedora hẹn quay trở lại Paris lần thứ hai. Sử dụng một loại thuốc ngủ, người đàn bà đã dễ dàng qua mặt được Tanith. Bình tĩnh, chị ta lấy hai thứ đồ vật đã được chỉ định rồi đi khỏi căn nhà, hoàn toàn không quan tâm đến những gì xảy ra sau đó.

Giờ thì chị ta biết rằng Tanith không còn sống nữa. Liệu chị ta có tiếc nuối không? Không đâu, người đàn bà đang suy nghĩ về chuyện đó, nhưng kỳ lạ làm sao, chị ta không thấy sự thương tiếc dâng lên trong lòng mình. Cái chết của bà thầy bói Tanith là một bước cần thiết để hoàn tất những điều kỳ diệu và lớn lao.

Đơn giản như vậy thôi.

Lại một nụ cười thoáng qua đôi môi Fedora khi người đàn bà nhớ lại sự việc đó. Cả cái gã người Anh kia cũng không thể làm gì được chị ta, Fedora tin chắc như vậy. Chị ta đã thẳng tay đuổi gã ra khỏi nhà, và chắc gã đã bỏ đi. Trong ngôi nhà này, chị là nữ chúa.

Nhưng việc che đậy những hành động vụng trộm này trước mặt chồng con lại là một việc khó khăn. Lisa đã nhận ra một điều gì đó rồi, mà Raymond, chồng chị, cũng không phải người

câm điếc. Mặc dù không hiếm buổi tối anh vẫn còn phải cặm cụi với những đống giấy tờ mà ban ngày anh chưa xử lý hết.

Người đàn bà lấy làm tiếc rằng Raymond sẽ về nhà tối nay. Nếu anh ngủ đêm ở nơi khác, có lẽ Fedora sẽ thấy dễ chịu hơn.

Những giờ khắc buổi trưa đã qua đi từ lâu rồi. Nhưng người đàn bà thậm chí chẳng thèm nghĩ đến bữa ăn cho cô con gái, mà chỉ chìm đắm vào những sự kiện vừa xảy ra. Một yếu tố then chốt đã tới, và những sự kiện quyết định sẽ còn tiếp nối, chị ta tin chắc như vậy.

Việc duy nhất chị ta phải làm là tách xa Lisa ra khỏi trò chơi chết chóc này.

Câu hỏi chỉ là có thể thực hiện chuyện đó ra sao. Liệu người đàn ông đến giờ chị vẫn không biết tên có biết được ý định này không?

Người đàn bà không tìm được câu trả lời rõ ràng. Chị ta thoải mái duỗi dài người ra và không khỏi giật mình khi nghe thấy tiếng cười nhè nhẹ vang lên sau lưng mình.

Anh ta đã tới!

Với những bước chân bình thản, người đàn ông đi xuyên qua căn phòng, đôi mắt ném xuống người đàn bà đàng nửa nằm nửa ngồi, tỏ ý muốn thẳng người dậy nhưng lại ngay lập tức bỏ ý định khi nghe người đàn ông nói:

- Cứ nằm thế đi…

Fedora lại thả người xuống.

Người đàn ông bước đến sát chiếc ghế sofa, dừng chân và nhìn xuống dưới thân hình chị ta. Gã giấu hai cánh tay ra sau lưng khiến Fedora không nhìn thấy bàn tay gã.

- Mọi việc đều ổn cả. - Fedora nói

Gã râu xồm lắc đầu.

- Tại sao lại lắc đầu? – Nữ họa sĩ ngạc nhiên. – Nhưng gã đó đã biến mất rồi, cái gã người Anh đó.

- Hắn có đi đâu!

Giờ thì người đàn bà không thể tiếp tục cái tư thế nửa ngồi nửa nằm của mình được nữa. Chị ta thẳng người dậy. Cả khuôn mặt bây giờ là một dấu hỏi lớn:

- Em đã đuổi hắn đi, và đã nhìn thấy hắn bước đi mà.

- Đến tận xe của hắn hả?

- Không!

- Em đã thấy chưa, người tình của ta. Hắn đã nghe theo lời khuyên của cô con gái Lisa của em, và con bé đã dẫn hắn xuống tầng hầm, dẫn đến nơi có bức tranh của em.

- Không thể như thế được!

- Đúng thế đấy! Lisa là một đứa trẻ rất tò mò, và cả hai đứa đó đã gắn chặt vào với nhau.

- Để em xem thế nào! – Fedora muốn đứng khỏi ghế sofa, nhưng gã đàn ông phản đối.

- Đừng nên vội, chúng ta sẽ cùng nhau cân nhắc xem phải làm gì.

- Nhưng đừng làm gì chống lại Lisa

Gã đàn ông chỉ nhún vai, không nói một tiếng.

- Có phải cả hai đứa chúng nó vẫn còn ở dưới tầng hầm. – Gã đàn ông giải thích. – Đi ngay bây giờ!

- Em xuống đó làm gì? Tiếp tục vẽ à?

- Không, xuống đó giết người!

Trong một thoáng, mí mắt người đàn bà giật lên.

- Giết người ư? – Chị nhắc lại. – Giết ai?

- Một tên sát nhân!

Fedora mỉm cười.

- Em không hiểu anh. Chẳng lẽ anh muốn nói rằng trong tầng hầm của em hiện đang có một tên sát nhân?

- Đúng anh muốn nói vậy!

Fedora cân nhắc. Trán chị ta nhăn lại.

- Khoan đã. – Người đàn bà lẩm bẩm. – Nếu trong tầng hầm có một kẻ sát nhân, mà đó không phải là con gái em, thì nó chỉ có thể là gã John Singlair, cái gã người Anh khốn khiếp đó. Em nói có đúng không?

- Chính xác và em cần phải giết hắn!

Người đàn bà cười gay gắt.

- Rất sẵn lòng, nếu anh yêu cầu. Nhưng giết bằng cách nào đây?

- Bằng cái này. – Gã đàn ông đáp lời. Lúc bây giờ gã mới buông hai bàn tay ra khỏi lưng, đưa về phía trước. Fedora nhìn thấy cái vật mà gã đã giữ sau lưng suốt từ đầu đến giờ.

Đó là một cây rìu, lưỡi còn dính máu…

***

Đầu tiên là Tanith, bây giờ đến Lisa. Cô bé hầu như vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng lũ ma quỷ và bọn máu đen có bao giờ chùn tay trước việc gì. Sự tàn nhẫn của chúng là vô hạn. Chúng đã và đang còn tiếp tục chứng minh điều đó.

Cổ họng tôi thắt lại. Kể cả nhưng suy nghĩ của tôi cũng bị chặn ngang. Tôi nhìn trân trối vào khung cảnh ghê rợn trước mắt mà không khỏi rùng mình.

Trong giây phút này, cảm giác căm thù đối thủ trào dâng lên. Tôi thật sự đã đứng bên bờ vực của trạng thái phát điên, bởi rõ ràng một làn sóng máu đỏ đang dâng lên trước hai con mắt tôi.

Lisa nằm ngửa, nằm như thể cô bé đang ngủ. Nếu như không có cái lưỡi rìu khốn khiếp kia.

Cô bé đã muốn giúp đỡ tôi, bây giờ phải trả giá cho những hành động đó bằng mạng sống. Tôi thầm trách mình. Lẽ ra tôi không được phép nương tay với tên thầy tu đó, mà phải trao ngay cho gã những gì gã xứng đáng được hưởng: Cái chết chung cuộc.

Tôi không biết tôi đứng như vậy trước xác Lisa bao lâu. Thời gian đã trở thành vô nghĩa. Một lúc sau tôi cúi người xuống và bế cô bé lên.

Tôi không thể để cô bé nằm ở dưới tầng hầm này, phải đưa cô lên gặp mẹ.

Fedora Golon cần phải mở mắt nhìn xem chị ta đã gây ra chuyện gì. Tôi tin chắc bà mẹ quạ đó có một phần tội lỗi. Người đàn bà đó đã tạo điều kiện cho vòng tròn ma quỷ này khởi phát, và chị ta bây giờ vẫn là chiếc chìa khóa mở đến mọi bí hiểm.

Thêm một lần nữa, tôi cay đắng nhận thấy phụ nữ dễ bị ma quỷ hút hồn biết nhường nào. Chẳng cần phải nghĩ đến những phù thủy xa xưa, hiện tôi đang phải đau đớn trải qua chuyện đó trong chính ngôi nhà này.

Lisa rất nhẹ.

Cô bé nằm trên hai cánh tay tôi . – Đôi chân thõng xuống phía bên phải, gáy tựa trên hỏm khuỷu tay tôi. Không dám nhìn thẳng vào mặt cô bé, tôi đưa ánh mắt hướng về phía trước, thẳng về những bậc thang bằng đá.

Tôi hy vọng Fedora chưa rời khỏi căn nhà của chị ta, và hồi hộp chờ xem chị ta sẽ phản ứng ra sao.

Hai chân đạp lên trên những bậc cầu thang bằng đá mòn vẹt, mắt tôi đờ đẩn hướng về phía trước. Nó đã mất hết sự sống và tựa như một chiếc mặt nạ. Hai con mắt tôi cay xè. Mọi xúc cảm bay đi, chỉ còn sự trống vắng khủng khiếp, đó chính là cái cảm giác vẫn thường dâng lên mỗi lần tôi phải đối mặt với Tử Thần.

Mặt đất bên trên không còn xa nữa. Chỉ khoảng mười bậc thang nữa là tới.

Khi leo được nửa cầu thang và ánh mắt đã chạm tới cánh cửa dẫn xuống tầng hầm, đột ngột tôi nghe thấy tiếng bước chân vang lên phia bên kia cánh cửa. Chỉ một giây sau đó, cánh cửa bằng gỗ bị giật tung ra ngoài, xuất hiện một khoảng sáng hình chữ nhật và chị ta đứng giữa khoảng sáng đó.

Fedora Golon!

Người đàn bà đứng đó như một chiến binh đòi trả thù. Bàn tay phải cầm một cây rìu, lưỡi rìu còn đẫm máu.

Chị ta nhìn tôi trừng trừng.

Ánh mắt tôi nhìn qua thân hình của cô bé đã chết, muốn nói, nhưng tôi không sao cất nên lời.

Thay vào đó người mẹ mở mồm ra.

Một tiếng kêu chói chang thoát ra cổ họng chị ta, vang lên rùng rợn trong căn tầng hầm.

- Quân giết người! – Tiếng thét kéo dài và đập thẳng vào mặt tôi. Rồi lại một lần nữa. – Quân giết người! – Thế rồi Fedora nhấc cánh tay phải lên.

Chỉ trong một giây đồng hồ, tôi thấy mình trôi bồng bềnh trong hiểm nguy đến tính mạng. Chị ta muốn ném cây rìu về phía tôi. Trong khu cầu thang quá hẹp này, tôi hoàn toàn không có né tránh.

Hơn nữa, xác Lisa cũng là một trở ngại lớn. Tôi còn chưa tìm ra đường thoát thì Fedora Golon đã phóng cây rìu ra khỏi tầm tay.

Món vũ khí nguy hiểm xoay xoay, lao về phía tôi.

Không thể tránh sang bên. Cây rìu giáng trúng vào người tôi…

CHƯƠNG 9

Raymond Golon nở nụ cười hài lòng. Hôm nay anh vừa thực hiện trọn vẹn một phi vụ rất tốt, một chuyến đi chẳng phải dễ dàng trong thời kỳ khủng hoảng thị trường bất động sản. Anh đã gặp may và đã bán được một khuôn viên lớn.

Sau bữa ăn trưa thì mọi việc cũng được giải quyết xong và anh lên đường về nhà. Buổi tối hôm nay, Raymond dự định sẽ ghi lại chi tiết mọi việc và việc báo cáo.

Đáng tiếc là con đường về nhà không dẫn anh đi qua những thành phố lớn hơn. Nếu không chắc chắn anh đã mua quà về cho vợ và con gái. Raymond dự định sẽ mời cả nhà cùng anh đi chơi xa và dùng bữa trong một tiệm thật sang.

Đặc biệt vì Fedora. Thuở họ mới chuyển về sống ở đây, Fedora đã rất yêu quang cảnh cô đơn và tĩnh lặng nơi này. Nhưng vào thời gian gần đây, có những lúc chị gây ấn tượng như sắp nổi điên vì vẻ vắng lặng trong nhà, chỉ muốn thoát ra ngoài, muốn đi đâu đó thật xa. Chuyến đi Paris vừa rồi là một ví dụ. Một chuyến đi được thực hiện đột ngột và vội vàng như một cuộc chạy trốn.

Raymond Golon vặn radio thật to và chúm miệng huýt sáo theo một giai điệu quen thuộc đang được phát trên đài. Mỗi lúc anh một trở nên vui vẻ hơn. Sự căng thẳng trong những giờ đồng hồ thương thuyết dần dần trôi đi, anh thấy mình tự do, khỏe mạnh, và vui mừng vì sắp về tới nhà.

Chiếc xe đã từ lâu đi trong cô độc. Đây là một mảnh đất thật sự hoang vắng, chẳng mấy khi có người lạc tới.

Người đàn ông đang ở trong cái tuổi nở hoa của mình, giống như cách Raymond thường nói. Trước đây ba tuần, anh đã tròn bốn mươi tuổi. Mái tóc đã loáng thoáng bạc bên thái dương, nhưng hầu như không gây chú ý trên nền tóc vốn đã vàng. Người ta phải nhìn rất kỹ mới phát hiện ra những dấu hiệu đầu tiên và thoáng qua đó của tuổi tác. Làn da anh rám nắng, khỏe mạnh.

Raymond có một vẻ ngoài tương đối bụi bặm, phong sương. Anh để tóc khá dài, nhưng bản chất của anh là người dễ gây thiện cảm, là một người có tính cách thu hút như đại đa số những chàng trai quyết định theo nghiệp kinh doanh.

Con đường giờ đây đã hẹp lại, bắt đầu xuất hiện những đụn cát dài và người đàn ông thấy mình còn vui hơn nữa. Những đụn cát đó là dấu hiệu đầu tiên cho biết anh đang về đến sát nhà mình.

Nhiều nhất là chỉ mười lăm phút nữa thôi, chuyến đi sẽ kết thúc.

Raymond đã muốn lái xe thẳng tới nhà, nhưng rồi anh bỏ ngay ý định khi phát hiện thấy chiếc Renault thẫm màu đậu ngay bên ngã ba có con đường dẫn tới nhà anh.

Raymond Golon tạm dừng xe.

Có hai khả năng. Một là ai đó đi nhầm đường, hoặc có người muốn sử dụng con vịnh nhỏ làm nơi tắm biển, đó là điều mà gia đình Golon cho phép. Họ đã mua toàn bộ khuôn viên này vì muốn có một không gian yên tĩnh riêng tư. Họ không thích có người lạ vào đây.

Raymond không nghĩ đến chuyện có khách. Bạn bè hay người quen của gia đình chắc chắn sẽ lái xe tới sát nhà rồi mới dừng lại.

Dù chẳng hề băn khoăn, anh vẫn tăng tốc và chỉ một thoáng sau xe của anh lăn bánh vào chính đoạn đường mà bàn tay anh đã tạo nên. Chiếc Peugeot đi một đoạn ngắn nữa, Raymond Golon nhìn được ra bãi biển và ngạc nhiên khi thấy không có ai đang tắm.

Chả lẽ người lái chiếc Renault hoàn toàn không muốn tắm? Thế thì anh ta tới đây làm gì? Rất có thể có nhiều người cùng tới. Dù sao chăng nữa, nỗi nghi ngờ từ từ len lách trong lòng người đàn ông.

Anh cầm lấy chiếc túi du lịch, vắt áo bành tô mùa thu lên trên cánh tay, dập cửa xe lại.

Làn gió thổi tới, mang theo vô vàn những hạt cát nhỏ li li phủ xuống bộ complé sáng màu của Raymond. Anh không quan tâm tới điều đó. Anh đã quá quen với cảnh này. Kể cả bấy giờ, đứng ở vị thế khác, anh vẫn không nhìn thấy ai bên bờ biển.

Trống vắng không một bóng người.

Raymond Golon nhún vai, bước về hướng hàng hiên, bước qua ba bậc thềm rồi thấy cánh cửa rất rộng đang mở toang. Anh không đi bằng con đường bình thường vào nhà, mà đi qua ngăn bếp, nghe không gian vẫn còn phảng phất một chút mùi súp cá.

Raymond nhìn thấy một chiếc nồi còn đặt trên bếp, anh mở nắp ra nhìn vào trong.
Món súp cá đã đông lại thành một lớp mỡ dày và lạnh phía bên trên. Thì ra vợ và con gái anh vẫn chưa dùng bữa trưa.

Người đàn ông cảm thấy kỳ lạ. Chỉ sau vài bước chân, anh đã bước vào phòng khách, đặt chiếc túi và áo bành tô xuống, nhưng cả ở đây anh cũng chẳng tìm thấy một dấu vết nào của gia đình mình.

Tâm khảm người đàn ông bắt đầu thấp thỏm. Nhất là vì anh đã nhìn thấy chiếc xe lạ.

- Fedora! – Anh gọi lớn tên vợ mình. Không có câu trả lời, kể cả khi anh gọi tên con gái.

Vì ngôi nhà được xây dựng tương đối thoáng, nên giọng anh chắc chắn sẽ vang lên rất rõ ở tầng trên, kể cả vào phòng vẽ, nếu vợ anh đang làm việc ở trong đó và đang mãi mê làm việc.

Đó đây chỉ có sự tĩnh lặng đáp lời. Sau khi gọi lớn một vài lần nữa, Raymond thấy mệt mỏi, và đi tìm vợ con. Anh nhanh chân bước dọc những bậc cầu thang lên trên, mở cánh cửa phòng vẽ, nhìn thấy những bức tranh, nhưng không thấy một dấu vết nào của Fedora. Cứ như thể vợ anh đã tan thành không khí. Raymond Golon lắc đầu.

- Không thể như thế được. – Anh lầm bầm. – Họ ở đâu nhỉ? – Người đàn ông cân nhắc xem anh còn phải đi tìm ở những nơi nào, rồi anh nghĩ tới tầng hầm.

Có lẽ vợ anh ở bên dưới, và đang làm việc gì đó.

Raymond Golon lại theo những bậc cầu thang xuống tầng trệt. Anh nhìn thoáng vào phòng khách, phát hiện ra một chuyển động, nhanh chân bước vào trong đó và vừa lúc muốn lên tiếng thì những ngôn từ chưa thoát ra thành lời đã đọng lạ trong cổ họng anh.

Bên cạnh sofa có một gã đàn ông đang đứng.

Một người lạ!

Raymond dừng sững lại, như thể anh vừa va phải một chướng ngại vật. Ngay lập tức, anh nghĩ tới chiếc Renault. Người lạ mặt kia chắc chắn đã đến đây bằng chiếc xe đó và bây giờ đi lại nhởn nhơ trong nhà anh.

Gương mặt bình thường rất hiền lành và dễ gây thiện cảm của người đàn ông làm nghề buôn bán bất động sản dần dần đóng băng lại khi nhìn thấy gã đàn ông râu ria xồm xoàm đó. Ánh mắt săm soi của anh kéo dài vài giây đồng hồ, thế rồi Golon lên tiếng:

- Ông là ai? Ông làm gì trong nhà của tôi vậy?

Gã râu xòm mỉm cười.

- Ông không biết tôi sao?

- Không!

- Vợ ông cũng không bao giờ kể cho ông nghe về tôi cả sao?

- Không, cô ấy không kể!

- Thôi được, ông có quyền khi nói rằng căn nhà này là của ông. Nó là tài sản của ông. Ông đã xây lên nó, nhưng ông đã quên một điều, ông Golon ạ.

- Điều gì?

- Rằng ông phải chia sẻ ngôi nhà này với người khác.

Raymond đột ngột nhếch mép cười chế giễu.

- Ông muốn nói đùa tôi hay sao, người lạ mặt? Tôi không cần phải chia sẻ ngôi nhà này cho ai cả, bởi vì, chính như ông nói, nó là của tôi.

- Nhưng ông phải chấp nhận sự thật kia.

- Đừng có nói chuyện vớ vẩn! – Raymond dần dần nổi giận. – Ông là ai?

- Cứ gọi tôi là René.

- Tốt. René. Còn gì nữa? Ông muốn gì ở đây?

- Tôi đã nói với ông rồi, ít nhất thì tôi cũng là một phần trong gia đình của ông. Tôi quen biết gia đình ông, rất thân và rất tốt, nhất là tôi rất thân với vợ ông, ông Golon.

- Fedora liên quan gì đến chuyện này?

Tên râu xồm lắc đầu.

- Lạ thật, lạ thật. – Gã lẩm bẩm. – Chẳng lẽ cô nàng hiền dịu chưa bao giờ kể cho ông nghe chuyện gì. Vâng, ông Golon, ông hay đi đây đi đó, người đàn ông không bao giờ được phép để vợ mình ở nhà lâu thế. Ông hiểu điều đó phải không?

Dần dần, Raymond hiểu ra. Mặt anh tái nhợt như vôi. Làn da thậm chí như đang xám và hỏm lại. Anh hiểu cái ám chỉ để giả của gã kia, rằng anh phải coi cái gã René này là người tình của vợ anh. Lần này anh đã vô tình về nhà sớm hơn mọi ngày, và đã gây bất ngờ cho gã. Một cảnh tượng như trong một chuyện tiếu lâm ngu ngốc: Ông chồng bị cắm sừng đột ngột phải đối mặt với tình địch.

Hầu như không thể tin được…

Raymond Golon hắng giọng vài lần. Vẻ bình thản tự tin của gã kia khiến anh mất bình tĩnh. Những dòng suy nghĩ tỉnh táo của anh đã bị đẩy lùi ra sau, nhưng người đàn ông vẫn nghĩ ngay đến con gái mình.

Thường thì cô bé hay ở trong nhà. Nếu Lisa ở đây, làm sao Fedora có thể tiếp người tình.

Nhưng mà đúng, Lisa cũng có lúc phải tới trường…

- Tôi muốn nói chuyện với vợ tôi! – Raymond yêu cầu. – Cô ấy đang ở đâu?

- Trong nhà!

Golon xoay người đi.

- Để tôi đi tìm cô ấy!

- Không, chờ đã! – Giọng nói của gã đàn ông đột ngột nhuốm màu ra lệnh và Golon ngạc nhiên thấy anh thậm chí lại còn tuân theo lời gã.

Tên râu xồm mỉm cười.

- Nếu bây giờ ông gây chuyện khó dễ và nổi điên lên thì sẽ không tốt cho vợ ông đâu. Vợ ông hiện thời đang bị dồn ép về mặt tình cảm.

- Tôi không quan tâm.

- Ông đừng có ngu ngốc. Điều đó cũng sẽ không tốt đối với cả Lisa!

Raymond giật nảy người lên.

- Lisa? – Người đàn ông thì thào Vậy nó có dính dáng tới chuyện này? Ông biết cả con gái tôi

sao?

- Làm sao mà không biết được. – Gã đàn ông kia mỉm cười.

Raymond nhìn gã trân trân. Dần dần, nỗi giận dữ hờn căm bốc lên cao. Vẻ tự tin của kẻ kia khiến anh muốn nổi điên. Gã đàn ông kia cứ cư xử như thể căn nhà này là của gã. Golon có cảm giác như mình bị đẩy vào vai trò của một cậu bé ngu ngốc.

- Ông có điên không hả? – Anh thì thào. – Đây là nhà tôi. Ở đây tôi có thể làm những gì mà tôi muốn! – Thế rồi, cơn giận dữ nổ bùng ra. Chỉ vài hai bước chân anh đã vượt qua khoảng cách giữa hai người, tiến đến sát tình địch, tóm lấy cổ gã và giơ tay lấy đà tung một cú đấm vào mặt gã.

- Tên kia không làm gì cả. Gã cứ đứng trơ ra đó mỉm cười, khiến Raymond càng điên hơn.

Gã không thèm ngăn quả đấm của anh.

Thay vào đó, gã ngăn cản cả con người anh. Trước khi nắm đấm của anh chạm vào mặt gã tình địch, Raymond bị nhận ngay một cú đấm thốc từ dưới lên.

Máu của anh chuyển thành một khối chất lỏng sôi sục và bắn lên đầu óc anh như muôn vàn mũi tên nho nhỏ, một sức mạnh ngoài sức tưởng tượng bật người anh bay trở lại phía sau.

Raymond Golon vung vẩy tay muốn lấy lại thăng bằng, nhưng không được.

Người anh bay khỏi nền phòng, rồi đập xuống chiếc ghế sofa khiến cả cái ghế trĩu xuống.

Hai bàn chân anh theo đà hất lên cao. Một chút xíu nữa thôi là chiếc ghế sofa nặng nề sẽ bật ngửa nhưng Raymond Golon đã kịp thời giữ lại thăng bằng.

Anh không muốn đầu hàng. Gã đàn ông kia mới chỉ thành công với một ngón đòn bất ngờ. Ở lần tới đây anh sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng hơn, anh tự nhủ.

Raymond tìm cách bật người dậy.

Nhưng anh không làm nổi.

Một mãnh lực vô hình đè anh xuống chiếc ghế sofa và khiến cả thân hình anh tê liệt, thậm chí không động đẩy nổi một ngón tay.

Người đàn ông ngồi im.

Cứng đờ, bất động, tê liệt.

Mặc dù vậy, Raymond vẫn cảm nhận được những gì đang xảy ra quanh mình. Anh nhận ra đôi phương, nhìn thấy nụ cười của gã, một nụ cười mà anh chỉ có thể miêu ta bằng tính từ quỷ quái.

Đúng, một nụ cười của quỷ Satan, nụ cười thâm hiểm tới tột cùng đang tách bờ môi của tên đàn ông kia và đôi mắt của Raymond Golon đột ngột nở lớn khi anh nhận ra những gì đang xảy ra với mình.

Hai bàn tay anh đang nhỏ máu!

Có vẻ như lòng bàn tay đã mở da thịt ra. Như từ những nguồn nước nhỏ, máu đỏ trao lên cao, tạo thành một cái ao nho nhỏ trong long bàn tay trũng xuống.

René đứng đó và mỉm cười. Gã vừa cho người đàn ông kia nếm mùi sức mạnh và gã đột ngột chỉ ra bộ mặt thật của mình.

Raymond Golon nhìn thấy tên đàn ông thay đổi. Đầu tiên, xuất hiện một làn sương mù mỏng mảnh trùm kín toàn thân gã, làn sương mù nhầy nhót xung quanh thân hình đó như một lớp bông trong suốt.

Đằng sau làn sương đó, quá trình thay đổi hiện ra. Hai con mắt trở thành hai hòn than đỏ rực, khuôn mặt mang một hình dạng khác. Cái trán kéo dài rộng ra, biến khuôn mặt thành một hình tam giác, vuốt xuống nhọn hoắt ở chót cằm.

Khuôn miệng gã đàn ông tự xưng là René cũng được kéo rộng ra, biến thành một hình chữ nhật nằm ngang. Những làn khói mang một mùi thối kỳ quái thoát ra từ hình chữ nhật đó, và đôi bàn tay của gã đàn ông biến thành những móng vuốt thẫm màu của loài thú dữ.

Raymond chứng kiến tất cả những điều đó trong một trạng thái kỳ lạ, như thể anh đang trải qua một cơn ác mộng bí hiểm.

Nhưng dòng máu kia rõ ràng là có thật, dáng người ghê tởm kia cũng vậy. Thế rồi quá trình biến hóa kết thúc. René còn đứng lại một thoáng, thế rồi gã chuyển động.
Gã bước đi khập khiễng, như có một chân ngắn, một chân dài.

Một nỗi nghi ngờ khủng khiếp bốc lên trong tâm trí Raymond. Một mối nghi ngờ điên khùng, quái đản, mà anh hầu như không thể nói được thành lời. Mặc dù vậy, người đàn ông vẫn cố gắng xác nhận sự phỏng đoán của mình, Và anh lại ngạc nhiên lại thấy những từ ngữ lại trôi bình thường qua bờ môi mình, mặc dù cơ thể anh vẫn còn trong trạng thái cứng đờ bí hiểm.

- Mi là ai?

Gã kia đứng lại, gã cất giọng khàn khàn trả lời anh.

- Ta là quỷ Satan, Raymond Golon. Chính quỷ Satan đây và ta đã làm khách trong nhà mi từ lâu rồi. Cả vợ mày cũng không thoát khỏi tay ta. Nó đã trao thân cho tao…

CHƯƠNG 10

Raymond Golon hầu như không nghe thấy tiếng cười chói chang đi đằng sau câu nói đó. Vậy là Fedora đã sa vào tay quỷ sứ. Chị ta đã bị gã chúa tể của địa ngục quyến rũ.

Không thể như thế được, vậy là…

Anh chỉ cần nhìn dáng người của gã kia là hiểu điều đó đúng là sự thật. Quỷ Satan đang đứng trước mặt anh, và vợ anh bây giờ đang tuân phục tên chúa tể địa ngục.

Làm tình với quỷ dữ!

Đột ngột, Raymond nhớ lại những câu chuyện xa xưa về loài phù thủy mà anh đã học qua.

Lần này, quỷ Satan lại cười lên khàn khàn. Hầu như gã đã đọc được những dòng suy nghĩ của người đàn ông, bởi gã lên tiếng:

- Chị ta làm sao làm khác được. Satan là bất khả kháng. Nếu ta muốn, ta sẽ làm được tất cả. Ví dụ tốt nhất chính là vợ mi.

- Chị ta bị ta thu hồn, thờ phụng, tuân lời ta. Chị ta cứ muốn gặp ta, từ ngày này qua ngày khác…

- Im đi, thật khốn khiếp! – Raymond gào lớn và ngạc nhiên thấy giọng mình vẫn còn được ngần ấy sức mạnh. – Ta không muốn nghe nữa. Ta…

Anh ngừng lại giữa câu và nhìn trân trối xuống hai lòng bàn tay bây giờ không còn chảy máu nữa.

Ma quỷ, đúng là như vậy. Làm sao có thể khác được một khi quỷ Satan đang đứng trước mặt anh?

Raymond kiệt sức. Anh nuốt khan. Bất chấp tình huống tồi tệ của mình, người đàn ông vẫn nghĩ tới vợ. Nếu quả thật cô ấy đã sa vào móng vuốt của tên chúa tể địa ngục, thì chẳng ai có thể trách móc cô được điều gì, bởi quỷ Satan nắm trong tay khả năng điều khiển con người. Ngày trước gã đã làm được như vậy, và mọi việc vẫn cứ sẽ tiếp tục như thế .

Đáng tiếc là cái Ác quá mạnh…

- Ta muốn nhìn cô ấy. – Raymond khàn khàn nói. – Ta muốn gặp vợ ta! –

Anh muốn đứng dậy khỏi chiếc ghế bành, nhưng quỷ Satan không cho phép.
Pháp thuật vô hình của hắn vẫn biến Raymond thành một người tê liệt, không khả năng chuyển động.

- Mi muốn gặp vợ mi hả? – Tên chúa tể địa ngục chế giễu. – Không đâu, anh bạn thân mến. Mi không gặp được cô ấy nữa đâu. Fedora bây giờ là của ta. Cô ấy đã chứng minh là cô ấy đứng về phía ta, cô ấy thực hiện tất cả những mệnh lệnh mà ta ban ra. Cô ấy đã thay ta đi về Paris,và thực hiện nhiệm vụ ta ấn định. Cô ấy đã vẽ một bức tranh theo sự tưởng tượng của ta, cô ấy muốn thuộc về ta, và cô ấy cũng đã thật sự thuộc về ta rồi, Raymond. Mi sẽ không bao giờ còn ảnh hưởng gì với người đàn bà đó, bởi những gì mà một lần ta chiếm lấy, ta sẽ không bao giờ chịu nhả ra. Nhưng ta cũng thấy rồi, mi chống lại ta. Cũng như con gái của mi…

- Lisa?

- Đúng. – Con quỷ đáp lại. –Lisa..

- Mi đã làm gì với nó?- Raymond gào lên. – Nói đi, trả lời đi! Trả lời ta đi!

- Bản thân ta chẳng làm gì với nó cả, cứ yên tâm. Đối với những việc này, đã có tay chân của ta. Chúng nó tới đây ngay bây giờ, và sẽ tới lượt mi lãnh đủ.
Hãy vui mừng, cuối cùng thì mi cũng được làm quen với những kẻ đã sống chung với mi trong nhà này.

- Kẻ nào sống chung với ta?

- Năm thầy tu!

Raymond mở to cả mồm lẫn mắt. Anh không hiểu gì cả. Trong nhà anh có năm tên thầy tu? Không bao giờ, nếu thế thì anh đã nhìn thấy họ. Gia đình anh và anh là những người duy nhất

sống trong ngôi nhà này. Không thể có thầy tu nào vào đây cả!

Mặc dù vậy, Satan đâu có lý do gì để nói dối? Không có lý do nào cả! Vậy là nó phải đúng ở một phương diện nào đó. Vậy là những tên thầy tu đó thực sự tồn tại!

- Ta sẽ cho mi thấy chúng nó. – Satan giải thích. – Và chúng nó sẽ làm với mi đúng những gì mà ta muốn. Vợ mi đã vẽ nên chúng nó, và linh hồn đã quay trở lại với những cơ thể của chúng nó. Những hình vẽ trên tranh thành những thực thể sống. Quay lại mà nhìn kìa!

- Satan chưa nói hết câu thì bàn tay vô hình đang đè lên người Raymond Golon cũng biến mất. Anh lại có thể chuyển động và tận dụng ngay cơ hội.

Như một quả tên lửa vọt ra khỏi bệ phóng, Raymond nhảy dựng lên cao, rồi đứng lại bên cạnh ghế sofa và xoay đầu lại.

Sự khủng khiếp đang bò ra từ góc phòng!

Quỷ Satan đã nói đến năm tên thầy tu. Và năm cái dáng người rùng rợn đó đang rời chỗ. Chúng đột ngột hiện ra như từ cõi vô hình và tỏa ra một bầu không khí kinh hoàng bao trùm lên cả Raymond Golon.

Thêm vào đó, anh có cảm giác rằng trời đất tự nhiên tối sầm lại. Một luồng ánh sáng quái đản xám xịt vừa như đang phủ xuống căn phòng vừa như trôi lên từ dưới đất lên. Chúng bao trùm lên người năm tên thấy tu, mặc dù vậy vẫn cho anh nhìn rõ đường nét.

Năm dáng người ghê rợn khát máu tạo thành một vòng tròn vây lấy Raymond Golon. Trong những bàn tay của chúng, những bàn tay có làn da nâu màu đất, là những món vũ khí.

Năm cây rìu!

Những dáng người kỳ quái kia đã gập cánh tay lại, giơ chênh chếch lên cao, chĩa cả năm lưỡi rìu thẳng về hướng Raymond Golon. Bất kỳ cây rìu nào cũng có thể lấy mạng anh.

Ý thức về tình thế cực kỳ nguy hiểm làm bùng lên trong lòng anh nỗi sợ hãi.

Người đàn ông đứng trong căn phòng của mình và hốt hoảng nhìn quanh. Cả năm tên thầy tu trông đều rất giống nhau. Những khuôn mặt cứng đờ như mặt nạ, những hốc mắt tối tăm, những khoang miệng mở nhưng không thoát ra một âm thanh nào, mỗi tên thầy tu mặc một chiếc áo vải màu xám, chạm gần sát đất.

Phần mũ đều được chúng kéo trùm lấy đầu. Rìa vải đằng trước phủ xuống rất thấp, che trán và toàn bộ hai con mắt.

Năm con quỷ nhất loạt tiến tới nạn nhân. Chúng cử động thật đều đặn, khoảng cách từ Raymond đối với mỗi tên thầy tu bao giờ cũng bằng nhau, và sau khi quỷ Satan rít lên một hiệu lệnh nhỏ, cả năm tên đột ngột dừng phắt lại.

Chúng đã tạo thành một vòng tròn quanh nạn nhân, và bây giờ chúng giơ những bàn tay còn rỗi ra.

Những bàn tay đó tìm lấy nhau. Những ngón tay dài ngoẵng phủ một làn da mỏng quấn lấy nhau, tạo thành những móc khóa mà chỉ chính bản thân những tên thầy tu ấy mới có thể mở ra.

Cho tới lúc này, màn kịch ghê rợn diễn ra hầu như trong câm nín. Tình huống thay đổi trong vài giây đồng hồ sau đó, khi năm tên thầy tu nhận được lệnh khiêu vũ.
Mệnh lệnh do quỷ Satan gào lên.

Năm tên thầy tu bắt đầu nhảy múa!

Đầu tiên, chúng chỉ chuyển động những cánh tay, nhưng những bàn tay vẫn đan chặt vào nhau. Một điệu giơ lên rồi hạ xuống đều đặn, trông rõ ràng như một loại âm nhạc mà người thường không nghe được. Từ năm cái mõm không vang lên một âm thanh nào, cả năm tên thầy tu tiến hành điệu nhảy trong vẻ câm lặng ma quái.
Sau một vài giây đồng hồ, cơ thể của chúng cũng bắt đầu chuyển động.

Những thân hình gầy gộc hòa vào nhịp điệu, mép vải của những chiếc áo trùm bay lên cao rồi lại rơi xuống, những thanh gỗ nhỏ tạo thành hàng cúc chạy giữa áo chuyển động qua lại như những con lắc.

Không một âm thanh xuất hiện, khi năm tên thầy tu tiếp tục điệu nhảy vòng tròn quỷ quái.

Chúng hầu như không chạm chân xuống mặt đất. Từ khung hở dưới mép vải mũ chùm đầu hiện ra những khuôn mặt tởm lợm trơ trơ vô cảm và Raymond Golon cảm nhận rõ luồng không khí do những tà áo tạo nên đang thổi qua mặt anh.
Chúng nhảy mỗi lúc một nhanh hơn.

Chẳng bao lâu, thân hình năm tên thầy tu hòa vào nhau. Chúng đang tan chảy ra, đến mức độ Raymond chỉ còn nhận ra những vệt đen bao quanh mình.

Đằng sau những vệt đen đó là quỷ Satan. Khuôn mặt hình tam giác tởm lợm của hắn bây giờ nhăn ra trong một nụ cười hiểm độc. Chỉ còn thiếu cây gậy chỉ huy trong những móng vuốt màu đen là gã sẽ biến thành một nhạc trưởng thực thụ của địa ngục.

Gã đã lôi được năm tên thầy tu quay trở lại cuộc đời này, gã tận hưởng điệu nhảy của chúng, và thậm chí còn vỗ tay tán thưởng.

Những móng vuốt chạm vào nhau làm tiếng vỗ tay bật lên âm thanh nghe trầm đục một cách quái đản. Ẩn trong âm thanh đó là những tiếng lép nhép nho nhỏ, nghe như thể hai bàn tay sẽ dính chặt vào nhau bất cứ lúc nào sau đó.

Nhưng đó chỉ là ảo tưởng. Raymond biết như vậy. Con quỷ vẫn tiếp tục vỗ tay. Nó thúc cho nhịp nhạc nhanh lên. Satan vỗ tay mỗi lúc một dồn dập và những tên thầy tu tuân theo nhịp điệu đó. Điệu nhảy của chúng càng lúc càng nhanh hơn, hốt hoảng hơn, thành một vòng gió xoáy câm nín khủng khiếp, khiến Raymond Golon như mất trí.

Anh không hiểu được, không chấp nhận được bức tranh ma quái trước mặt mình. Anh đang chứng kiến một địa ngục thật sự, nơi anh bị đẩy vào vị trí của người khán giả duy nhất. Anh không còn nhận ra hình dáng năm tên thầy tu nữa. Những thân hình đã tạo thành một đơn vị thống nhất, trông như một con rắn, khoanh mình lại thành vòng tròn và vòng tròn ấy mỗi lúc một siết chặt hơn.

Khủng khiếp…

Điệu nhảy tiếp tục.

Nhanh hơn nữa, dữ tợn hơn nữa…

Trong khi nhảy, không một tên thầy tu ma quỷ nào buông lơi vũ khí. Không một giây phút nào mà những lưỡi rìu thôi không chĩa thẳng vào con người khốn khổ đang đứng giữa vòng tròn.

Raymond Golon phải chịu đựng đòn tra tấn rùng rợn có một không hai, và anh hoàn toàn không có khả năng chống chọi. Vòng gió xoáy quanh khiến anh muốn phát điên. Raymond có cảm giác bị cuốn vào vòng xoáy nguy hiểm đó và thấy thân thể mình bỗng trở nên nhẹ nhàng đến khó hiểu…

Vòng gió xoáy kỳ quặc tiếp tục nhanh hơn. Một cuộc hành hạ khủng khiếp mà Raymond Golon chưa bao giờ nằm mơ tới. Duỗi hai cánh tay ra, anh cố tìm một chỗ hở. Một cố gắng tuyệt vọng, bởi khi cảm giác đâu đớn dội lên ở bàn tay phải, anh chợt ý thức được rằng anh vừa chạm phải một lưỡi rìu. Ngay lập tức, anh rút tay về.

Và năm tên thầy tu vẫn nhảy tiếp.

Vòng tròn khép từng chút, từng chút một. Thỉnh thoảng, chuyển động của chúng tỏ ra đột ngột hoang dại, dữ tợn, những tà áo trùm và dây thắt lưng bay lên thật cao, chạm cả vào người Raymond.

- Đánh!

- Đó là tiếng gào mà quỷ Satan vừa phát. Raymond vất vả lắm mới hiểu được lời hắn nói, nhưng khi anh hiểu ra thì đã muộn rồi.

Năm tên thầy tu tấn công.

Cả năm tên đột ngột nhảy ào vào anh.

Chúng thậm chí vẫn nắm tay nhau. Trong khi thân thể Raymond rơi trở lại chiếc ghế sofa thì cả năm tên thầy tu cùng giơ cao cánh tay cầm vũ khí.

Raymond nhìn thấy trên đầu mình có năm lần Tử Thần đang bay, đang lóe sáng. Và anh biết những giây phút cuối cùng của đời anh đã điểm.

Anh không lầm.

Năm lưỡi rìu đồng thời bổ xuống, tạo thành một món vũ khí khổng lồ, và chỉ một tích tắc sau, thế giới trong mắt Raymond bị che phủ trong làn sương mù màu máu…

Quỷ Satan lại thêm một lần nữa đạt được điều gã muốn. Giờ thì tất cả mọi việc ở đây đã nằm trong tay gã cùng năm tên thầy tu!

***

Đó là những giây phút hiếm hoi trong cuộc đời mà người ta chỉ có thể gọi bằng từ khủng khiếp.

Tôi biết, tôi không còn khả năng để tránh lưỡi rìu kia nữa, nhưng tôi vẫn cố.

Bằng một cách nào đó, tôi dịch được đầu sang một bên, thế rồi ngọn đòn đập tôi bật lùi trở lại.

Thi thể Lisa văng đi nhưng tôi không nhận thấy. Tôi cũng không thấy mình đã đánh mất thăng bằng, bay loạng choạng theo những bậc thang rồi cả thân mình đập xuống nền đất bên

dưới.

Ngọn đòn chí tử đã khiến tôi đờ đẫn đi, nhưng chưa chết! Khi một con người lần đầu tiên trong đời cầm một cây rìu ném về phía kẻ khác, tức là một động tác chưa được luyện tập kỹ càng, rất có thể gã ta sẽ không giáng trúng đối phương bằng lưỡi rìu như ý định, mà chỉ bằng đoạn cán của món vũ khí đó.

Tôi đã gặp may, cây rìu giáng trúng tôi, nhưng không phải bằng lưỡi.

Mặc dù vậy, ngọn đòn cũng đã đủ mạnh.

Nó đẩy nạn nhân của mình ngã ngửa ra. Tôi nằm đó, tay chân dang rộng.

Cảm giác đau đớn gào rống trong đầu, dạ dày muốn trồi lên cao, và dù cố gắng bằng cách nào đi chăng nữa, tôi cũng không nhấc nổi mình lên.

May mà thị giác tôi vẫn còn hoạt động.

Tôi nhìn về phía trước.

Cả khu cầu thang bây giờ nằm trong tầm nhìn. Fedora vẫn chưa dịch chuyển.

Người đàn bà đứng trên bậc cầu thang cao nhất, nhìn xuống chỗ tôi.

Gương mặt chị ta không một nét chuyển động. Ánh sáng chiếu xuống làn da và tạo nên một vẻ mờ mờ kỳ quặc. Mái tóc thẫm màu trong như một vành khăn quấn, mở ra ở phía dưới.

Chị ta tưởng là tôi đã chết?

Không, chắc là không. Ngay trong vài giây đồng hồ sau đó, người đàn bà chứng minh là chị ta phán đoán tình huống rất chính xác. Chị ta cất bước.

- Quân giết người! – Chị ta nhảy về phía tôi. – Quân giết người khốn kiếp!

Những gì mà đã gây ra cho tao và con gái tao, tao sẽ trả lại cho mày. Mày sẽ chết dưới tay tao, dưới chính hai bàn tay này, tao đã định như thế và nhất quyết sẽ làm bằng được!

- Vừa nói những câu đó, người đàn bà vừa bước theo những bậc thang đi xuống.

Tôi muốn đáp lời, muốn giải thích với chị ta rằng tất cả những điều đó đều sai, rằng tôi không phải là người giết cô con gái của chị, mà là một kẻ khác, nhưng tôi không nói nên lời.

Mặc dù khuôn miệng tôi vẫn cử động được, nhưng chẳng có lấy một âm thanh nào thoát qua được bờ môi.

Tôi nằm câm lặng.

Người đàn bà bước xuống tiếp.

Như một nữ thần độc ác đòi trả thù, Fedora Golon theo cầu thang xuống dưới. Thỉnh thoảng, tà áo dài của chị ta lại kêu lên sột soạt theo những chuyển động hấp tấp. Nín thở, tôi nhìn thật rõ hai đầu gối hiện lên dưới lần vải theo từng nhịp bước.

Hiện tôi vẫn chưa thể làm gì.

Một tình huống thật khó khăn, hầu như không có đường thoát. Tôi phải tập trung vào hai yếu tố.

Đầu tiên, tôi phải tập trung vào Fedora, rồi sau đó phải tập trung vào chính mình bản thân mình, bởi tôi muốn vượt ra khỏi trạng thái tê liệt hiện thời. Nếu cứ đờ đẫn lâu thêm chút nữa, tôi quả thật sẽ nằm gọn trong bàn tay người đàn bà đang lên cơn giận dữ kia.

Còn ba bậc thang.

Fedora dừng lại ở bậc cầu thang thứ ba kể từ dưới lên, đứng ở đó một thoáng và xoay đầu về hướng phải.

Tôi không biết người đàn bà đó đang tìm cái gì, nhưng cũng hé mắt nhìn theo cùng hướng.

Rồi tôi nhận ra.

Ánh mắt của Fedora chiếu chính xác vào cây rìu đang nằm trên mặt đất, cây rìu mà chính bàn tay chị ta đã ném xuống đây.

Ra người đàn bà muốn dùng nó một lần thứ hai, rõ ràng là mọi tư thế đều ngả về hướng chị ta.

Có phải một nụ cười run giật, thấu hiểu, đang chập chờn lướt qua khóe miệng chị ta?

Đúng, tôi đã không nhìn lầm. Chị ta đang mỉm cười. Nụ cười thể hiện rõ vẻ vênh vang của kẻ chiến thắng và niềm vui trước những gì sắp xảy ra.

Niềm vui trước động tác giết người!

Người đàn bà giật nảy người lên, quả quyết bước qua hai bậc thang cầu thang, đặt chân xuống bậc cuối cùng. Thế rồi với bước đi sau đó, chị ta xuống dưới nền của tầng hầm.

Giờ thì chị ta cách tôi chẳng bao xa!

Fedora xoay người. Chị ta phải làm điều đó để đến với cây rìu giết chóc.

Người đàn bà tỏ ra thong thả. Lần này không vội vã nữa, chị ta muốn thực hiện mọi việc cho chắc chắn.

Tôi tuyệt vọng thầm lặng gọi năng lượng của mình quay lại. Cuộc đời nghề nghiệp đã biết bao lần bắt tôi phải ngậm đòn, đối thủ đâu có bao giờ cho tôi tiến bước dễ dàng, thật ra cơ thể tôi luôn trong một trạng thái luyện tập kỹ lưỡng và có khả năng xử lý đòn không ít. Thế nhưng cây rìu quái quỷ của Fedora đã đập vào một yếu điểm nào đó khiến thân hình tôi tê liệt, mọi khả năng phản ứng đều bị đóng băng.

Dĩ nhiên, chỉ một lúc nữa thôi mọi thứ sẽ trở lại bình thường, nhưng tới thời điểm đó mọi sự chắc sẽ là qua muộn. Lúc bấy giờ, người họa sĩ với nỗi căm hờn của chị ta đã dùng rìu xẻ được xương sọ tôi ra thành hai mảnh.

Khốn nạn, việc này rồi sẽ kết thúc thế nào?

Một tiếng va chạm rùng rợn vang lên.

Âm thanh lách qua màn sương của cảm giác đau đớn, giáng thẳng vào đầu óc tôi. Nó xuất hiện khi Fedora Golon kéo cây rìu về phía mình và để lưỡi của nó chạm một đoạn ngắn vào nền

hầm đổ bêtông.

Tôi lại liếc sang bên. Vì gáy chạm sát đất nên tầm nhìn hiện không được rộng cho lắm, tôi phải đảo thật mạnh hai con ngươi .

Fedora nhìn xéo sang tôi. Trong tư thế ngồi xổm, người đàn bà như tạo thành một hình tam giác, từ đó chĩa thẳng ra một bàn tay với những ngón tay nắm chặt lấy cán cây rìu.

Vừa kéo vũ khí gần về phía mình hơn, người đàn bà vừa đứng dậy. Chị ta tận hưởng từng giây phút cái thế của kẻ chiến thắng đòi trả thù trước một đối thủ vô phương khánh cự. Chị ta đứng dậy thật chậm rãi, rồi cũng xoay người từ từ như vậy.

Đứng chênh chếch, chị ta nhìn về phía kẻ thua cuộc.

Tôi can đảm đáp lại ánh mắt đó.

Vài giây đồng hồ trôi qua. Ánh mắt của chúng tôi như đã gắn chặt vào nhau, cho tới khi Fedora ngẩng đầu lên, mở mồm ra. Chỉ một từ duy nhất vọt qua đôi làn môi nhợt nhạt của người đàn bà.

- Giết người!

- Cảm giác đau buốt dội lên trong lòng tôi. Chị ta gọi tôi là một kẻ giết người, mặc dù tôi hoàn toàn vô tội. Khốn nạn, làm cách nào để có thể thuyết phục người đàn bà này rằng chị ta đang lầm vô cùng.

Cuối cùng, tôi đã thốt lên nổi một âm thanh. Nhưng thứ đó chưa phải là lời nói.

Chỉ một tiếng khàn khàn yếu ớt bay ra khỏi miệng tôi…

Sau đó, khuôn mặt người đàn bà thoắt biến thành băng giá. Thật khủng khiếp khi phải chứng kiến cảnh chị ta già hẳn đi chỉ trong một giây đồng hồ. Màu da đổ màu xám và thũng xuống, tạo thành vô vàn nếp nhăn chạy tua tủa quanh hai hố mắt.

Fedora đã quyết định.

Chẳng gì có thể thuyết phục được chị ta nữa. Tuyệt vọng, tôi cố gắng dồn sự chú ý vào cơ thể cùng khả năng phản ứng của mình. Chỉ cần xoay người được thôi là tôi đã có thêm một chút hy vọng.

Không thành công.

Tôi vẫn nằm như một người bại liệt trên nền đất và cảm giác đau buốt chốc chốc lại giật nảy lên trong đầu, xóa đi mọi suy nghĩ.

Một địa ngục!

Tôi bây giờ cũng không thể với tới vũ khí của mình. Khẩu Beretta vẫn nằm trong bao súng, con dao găm bằng bạc đã được tôi cắm trở lại thắt lưng, chỉ còn duy nhất cây thánh giá thần đang treo trước ngực.

- Đến lúc rồi! – Người đàn bà thì thào.

Nói chưa hết câu, Fedora đã khuỵu gối quỳ xuống.

Trong một thoáng, tôi thấy mình chìm vào một cơn sợ hãi khũng khiếp, sợ bàn tay chị ta sẽ cùng cây rìu bổ xuống trong động tác quỳ kia. Nhưng việc đó không xảy ra. Cánh tay phải vẫn giơ lên cao, cây rìu cũng thế, cú đập ngửa vào đầu gối xuống đất chắc chắn phải khiến Fedora rung động toàn thân và đau đớn, vậy mà khuôn mặt kia không có lấy duy nhất một thớ thịt nào chuyển động.

Một chiếc mặt nạ!

Người đàn bà nhìn tôi trân trân.

Giờ chị ta chỉ còn cách tôi khoảng một cánh tay.

- Mày không thoát khỏi số phận của mày đâu, tên giết người! – Chị ta thì thào và giơ rìu lên cao hơn một chút.

- Không! – Tôi khàn khàn kêu lên, cả cơ thể và tâm hồn chìm trong nỗi sợ hãi chết chóc.

Người đàn bà lắc đầu, nhìn tôi thật kỹ, thoáng một ánh lửa lóe lên trong hai con mắt, thế rồi chị ta ra đòn…

CHƯƠNG 11

Satan là kẻ thắng cuộc!

Lại thêm một lần nữa hắn đạt được điều hắn muốn. Đó không phải là chiến thắng thật sự lớn lao và mang tính quyết định, nhưng rồi bước ngoặt quyết định đó cũng sẽ tới. Không phải hôm nay, không phải ngày mai, có lẽ trong vài ngàn năm nữa. Thời gian đâu có tà chuyện đáng kể.

Hoàn toàn không đáng nói.

Những tên thầy tu đã rút lưỡi rìu của chúng về. Những lưỡi rìu dính máu.

Máu của một con người vô tội.

Con quỷ không quan tâm. Cả năm tên thầy tu cũng vậy. Chúng chỉ biết làm những gì người ta ra lệnh cho chúng.

Quỷ Satan vậy là đã vượt qua một chướng ngại vật nữa. Giờ thì gã chỉ cần ra tay, bởi gã muốn tới vật mà gã mong ước từ đã lâu.

Quả cầu pha lê!

Một quả cầu huyền bí có xuất xứ chưa ai giải thích được. Cho tới nay cả quỷ Satan cũng chưa dám tới gần nó, bởi quả cầu được chiếc đế đựng của Thần Lửa che chắn, đó là một thứ vũ khí của Pháp Thuật Trắng mạnh mẽ khiến cả Satan cùng không ít kẻ khác trong giới Pháp Thuật Đen nể sợ.

Nhưng quả cầu pha lê là một vật thể hoàn toàn khác. Nếu nắm nó trong tay, quỷ Satan có thể dùng nó để đổi lấy một món vũ khí khác. Con súc sắc bất hạnh!

Con súc sắc đứng đầu danh sách tìm kiếm của quỷ Satan đã từ lâu. Chỉ có điều hắn chưa bao giờ chạm được tay vào con súc sắc đó, bởi không ít những con quỷ khác cũng rất mạnh mẽ đang đua nhau truy lùng nó, mà kẻ có nó cũng đang ra sức che giấu một cách kỹ càng.

Hiện thời, con súc sắc bất hạnh đang nằm trong tay ma cà rồng Vampirodelmar.
Quỷ Satan không biết gã hiện đang ở đâu.

Trong khi những kẻ khác dồn sức truy lùng con ma hút máu, Satan ranh mãnh ngấm ngầm đi tìm quả cầu pha lê bí hiểm.

Chướng ngại vật đầu tiên là Tanith đã bị hủy diệt. John Singlair cũng chẳng còn sống được bao lâu. Satan đã thêu dệt mạng lưới của gã thật tinh quái, chẳng một việc nào có khả năng thất bại. Fedora Golon hiện thời đang đứng hẳn về phía hắn. Người đàn bà làm tất cả những gì gã muốn. Gã đã vừa lừa được chị ta rằng chính John Singlair là kẻ giết Lisa. Chính hắn chứ không phải là một kẻ nào khác.
Một tình huống tuyệt vời. Quả có vậy, quỷ Satan đang hết sức hài lòng. Gã đã thêu dệt nên những mắt lưới thật ranh ma.

Bây giờ, gã chỉ còn cần ra tay với lấy báu vật! Gã nhìn đám tay chân của mình. Nếu có gặp khó khăn, tất cả lũ chúng sẽ đứng về phía gã, phục tùng vô điều kiện. Suy cho cùng, chính gã đã giải thoát cho linh hồn bị giam cầm của chúng.

- Ta phải có cho được quả cầu pha lê. – Quỷ Satan thì thào. – Và nếu có thể, phải sẵn sàng phá hủy chiếc đế đựng đó đi…

- Năm tên thầy tu câm lặng gật đầu.
***

Không còn một cơ hội nào nữa cho tôi!

Ngọn rìu bổ xuống, lưỡi rìu sắc cạnh hướng thẳng vào trán tôi. Được sử dụng bằng một sức mạnh như vậy, chắc chắn nó sẽ xẻ xương sọ tôi làm hai mảnh.

Kỳ lạ, một nửa giây đồng hồ có thể dài tới mức nào một khi người ta đối mặt với Tử Thần. Tôi nhìn trân trân, không nhắm mắt lại, và thấy lưỡi rìu vẫn trôi bồng bềnh trước mặt mình.

Không hiểu được.

Có lẽ Fedora đang tận hưởng niềm vui sướng kéo dài cái chết để nhấm nháp cảm giác hả hê trước tình trạng vô phương kháng cự của tôi. Người đàn bà này cư xử thật bất bình thường. Mà thật ra tôi cũng không mong chờ điều gì khác, Fedora là một người mẹ vừa phải đối mặt với một nỗi đau khổ quá lớn lao.

Trong một tình huống như thế, người ta thường hay làm những việc mà lý trí bình thường sẽ từ chối.

Khuôn mặt người đàn bà vẫn trơ cứng như mặt nạ. Đôi mắt hoàn toàn vô cảm. Mặc dù vậy, chắc chắn phải có cái gì đó đang lướt qua bộ não kia, nếu không chị ta đã chẳng chần chừ như thế này.

Những giây đồng hồ căng thẳng ngộp thở trôi qua thật chậm.

Tôi nghe cả tiếng tim mình đập. Thậm chí tôi còn cảm nhận được tiếng vang của nó trong đầu mình, và tự hỏi rồi chuyện gì sẽ kết thúc ra sao?

Lúc đó, đôi môi người đàn bà đột nhiên chuyển động. Đầu tiên chỉ là một cái giật khẽ của khuôn miệng. Chúng xuất hiện ở cả hai khóe mép, rồi chuyển lên hai mí mắt, trán người đàn bà

hằn rõ những nếp nhăn thật sâu.

Có điều gì đang thẩm thấu vào ý thức của Fedora và khiến chị ta băn khoăn.

Một thoáng sau, xuất hiện một kẻ hở thẫm màu giữa hai làn môi Fedora.

Người đàn bà đã há miệng ra, tôi nghe thấy hơi thở nhè nhẹ và cảm nhận nó trên khuôn mặt mình.

Sự căng thẳng trong tôi tăng lên tột độ. Nhưng mặt khác, tôi cũng thấy cảm giác tê liệt đang dần dần dịu xuống. Đúng lúc nhận ra rằng những đầu ngón tay lại chuyển động được thì tai tôi cũng nghe những từ ngữ thoát ra từ làn môi Fedora.

- Anh ta đeo thánh giá!

Tôi nghe rất rõ, nhưng không hiểu ý nghĩa. Chị ta muốn nói gì đến cây Thánh Giá thần của tôi?

Một chốc sau đó, người đàn bà nói tiếp, vừa nói vừa nhìn trân trân vào báu vật đang nằm trên ngực tôi.

- Anh ta chiến đấu cho phía bên kia, bởi vì anh ta đeo thánh giá. Anh ta không thể là người xấu. Anh ta không thể là kẻ giết người. Những ai đeo thánh giá, sẽ không thể giết người. Chuyện đó chưa bao giờ xảy ra… - Vừa nói, người đàn bà vừa hối hả gật đầu.

- Tôi đờ người ra vì ngạc nhiên. Có nằm mơ tôi cũng không tính đến khả năng này.
Đồng thời, bản năng mách bảo rằng tôi không còn nằm trong hiểm họa nữa.

Cứu tinh của tôi trong trường hợp này chính là cây thánh giá thần, mặc dù tôi đã không đọc câu thần chú để kích hoạt nó, bởi người đứng trước mặt tôi là một đồng loại bằng xương bằng thịt chứ không phải một phần tử của Pháp Thuật Đen.

Thật không thể tưởng tượng…

Lưỡi riu bây giờ vẫn còn trơ trơ trên mặt tôi. Nỗi đe dọa không hẳn đã biến mất. Tâm khảm tôi run rẩy trong câm nín, bởi chỉ một chuyển động sai lúc này cũng rất có thể để lại vết tích mãi mãi trên cơ thể tôi, hoặc thậm chí cướp đi mạng sống.

Một thoáng sau đó, nỗi sợ hãi trong tôi dịu đi. Nữ họa sĩ xoay cánh tay sang bên cạnh.

Lưỡi rìu biến khỏi tầm nhìn.

Lẽ ra tôi phải hét lên vì vui mừng. Bởi những gì xảy ra đối với tôi trong những giây phút qua thật đã chạm đến giới hạn cuối cùng sức chịu đứng của một con người. Thêm một lần nữa, tôi giật nảy mình lên, khi cây rìu chạm xuống đất và lưỡi rìu khẽ va trên nền bê tông.

Lực ép tâm lý cuối cùng đã biến đi. Cả trạng thái tê liệt cũng biến mất.

Bàn tay trái của người đàn bà giơ về phía cây thánh giá trên ngực tôi, cầm nó lên. Những ngón tay mân mê cây thánh giá, người đàn bà nhìn những hình hoa văn trên đó rồi lắc đầu lần nữa. Thế rồi chị ta ngồi thẳng người lên, thoáng rùng mình như vừa thoát khỏi một cơn mê và thổi ra tiếng thở dài.

Cả tôi cũng không còn muốn nằm đó nữa. Tôi lấy hơi thật sâu, nâng nửa người phía trên lên,

rồi cuối cùng ngồi dậy được.

Hiện thời, cảm giác đau vẫn còn như búa bổ trong đầu. Tôi nhăn mặt với cảm giác xương sọ như sắp vỡ tung ra từng mảnh. Nhưng bên cạnh đó, máu đã bắt đầu chảy bình thường qua huyết quản và tôi phải chống cả hai tay xuống đất để giữ cho người đừng ngã xuống.

Nghiến răng và tập trung tinh thần, tôi chế ngự được cơn chao đảo. Chế độ luyện tập thường xuyên giúp tôi nhanh chóng quay trở lại với dòng suy nghĩ tỉnh táo. Tôi quay đầu sang hướng phải.

Thêm một lần nữa, ánh mắt hai chúng tôi gặp nhau.

- Tôi thật sự không giết con bà. – Tôi nói nhỏ với người họa sĩ.

Fedora gật đầu.

- Tôi biết, bởi anh đeo cây thánh giá.

- Chị tin vào nó đến thế sao?

- Vâng. – Fedora thở hắt ra. – Rất tin…

Hai chúng tôi im lặng. Tôi biết giờ là lúc không nên nói nhiều. Mỗi người cần phải sắp xếp lại những suy nghĩ của bản thân. Cả tôi và Fedora.

- Con tôi chết rồi, phải không? – Người đàn bà đờ đẫn hỏi tôi bằng giọng nói vô cảm sau một hồi im lặng.

- Tôi không cứu kịp.

Fedora Golon nhìn trân trân vào khoảng trống trước mắt, rồi chị ta đập hai bàn tay vào mặt mình. Người đàn bà nức nở. Trên một phương diện nhất định nào đó, tôi vui mừng về chuyện này, bởi khóc được sẽ giúp chị ta vơi đi phần nào nỗi đau khổ. Cũng có lẽ, những giọt nước mắt sẽ cuốn trôi một mảnh của cái quá khứ gần nhất đầy u ám.

Trong khi nữ họa sĩ khóc, tôi thử lại phản ứng và chuyển động trên từng phần cơ thể. Quả thật nó là một ngón đòn rất mạnh, không dễ gì nuốt trôi được ngay. Hiện tôi vẫn còn cảm nhận rõ hậu quả của nó. Có lẽ phải một lúc lâu nữa tôi mới trở lại khỏe mạnh và tỉnh táo nhanh nhẹn như trước đây nửa giờ đồng hồ.

Không được phép buông xuôi. Chỉ cần nghĩ tới hai người đàn bà đã chết oan là tôi lại thấy sức lực trào lên trong cơ thể mình. Những tên thầy tu ít nhất cũng đã mang tôi giết Lisa, và có lẽ kể cả Tanith.

Nữ họa sĩ buông tay ra, hai con mắt đẫm lệ nhìn vào mặt tôi. Rõ ràng là chị ta muốn nói điều gì đó.

- Chị nói đi, Fedora. – Tôi lên tiếng khích lệ.

- Vâng, vâng… - Người đàn bà nhếch mép, và vặn vẹo đôi bàn tay với nhau.

- Chỉ mình tôi chịu mọi tội lỗi cho những chuyện xảy ra ở đây! – Chị ta thì thào. – Chỉ một mình tôi! Chẳng phải người lạ nào cả, chẳng phải anh, chẳng phải con gái tôi mà cũng chẳng phải chồng tôi, chỉ một mình tôi chịu lỗi. Lẽ ra không thể để mọi chuyện đi đến nước này,

nhưng tôi đã không đủ sức kháng cự khi hắn ta xuất hiện lần đầu tiên.

- Hắn ta là ai?

- Một người đàn ông. Thậm chí tôi còn chưa biết tên gã. Một buổi sáng nọ, gã đột ngột xuất hiện trong nhà tôi, và thật thà mà nói, tôi bị gã hút hồn ngay lập tức. Trông gã thậm chí cũng chẳng đẹp trai, nhưng có một yếu tố khác, một yếu tố nào đó đã làm tôi lóa mắt. Kiểu cách của gã, dáng đi của gã, phong cách của gã, gã thật khác tất cả những người đàn ông khác.

- Thế rồi chuyện đó đã xảy ra, đúng không? – Tôi hỏi.

- Vâng, nó đã xảy ra. – Người đàn bà thở hắt. – Thậm chí ngay vào ngày đầu tiên. Tôi đã bị gã quyến rũ.

Sau những câu nói đó, mọi vật chìm xuống trong im lặng. Tôi linh cảm thấy tâm hồn người đàn bà bây giờ đang rối bời và hỗn độn đến mức độ nào. Hồi ức quay trở lại và người đàn bà ý thức ra rằng tất cả những gì mà chị ta làm đều sai lầm khủng khiếp.

Một tình thế thảm thương trầm trọng.

- Ngày đó, tôi chẳng hề hối lỗi, anh Singlair ạ. Không, tôi không hề hối hận. Những giờ khắc ở bên gã rất hấp dẫn, và gã yêu cầu tôi vẽ tranh. Chuyện vẽ tranh của tôi chẳng có gì đặc biệt cả, nhưng gã muốn có một mô-típ nhất định, và tôi cũng không được để cho ai nhìn thấy bức tranh đó. Vì thế mà tôi đã không vẽ trong phòng vẽ ở tầng trên, mà làm việc trong tầng hầm.

- Tôi đã nhìn thấy nền bức tranh. – Tôi giải thích. – Nó trống rỗng.

- Dĩ nhiên rồi! – Người đàn bà đáp lời tôi, cứ như thể đó là chuyện bình thường nhất trên đời.

Nhưng chính chị đã vẽ nó mà?

- Đúng như vậy! Tôi đã vẽ trên một khung nền do chính gã mang tới. Nó được làm bằng da.

- Da của ai?

- Tôi không biết. Gã kể rằng da này là da của một con thú. Nhưng bây giờ tôi không tin nữa. Vậy là tôi bắt đầu vẽ. Những gì xuất hiện trên nền da đó hoàn toàn chẳng tuân theo ý chí của tôi. Gã đàn ông ra lệnh cho tôi từng chi tiết. Vẽ nền tranh, một hành lang u ám và bí hiểm, rồi sau đó tôi vẽ cái bàn, và cuối cùng là năm tên thầy tu.

- Cái gì? – Tôi kêu lên. – Năm lận à?

- Vâng tất cả là năm!

- Thật may là tôi biết được chuyện này. Cho tới nay tôi chỉ nhìn thấy một tên. Bây giờ tôi phải đổi chiến thuật ngay lập tức,chuẩn bị đối phó với năm tên đối thủ đồng thời. Thật ra là sáu, nếu kể cả Satan nữa.

Tôi đổi đề tài, bởi tôi nhận thấy người đàn bà trước mặt tôi bây giờ cần một lực đẩy nhất định.

- Bà tới Paris, đúng không?

- Đúng thế.

- Vậy là bà có quen Tanith?

Người đàn bà gật đầu.

- Bà có giết bà ấy không?

- Không! – Fedora thì thào và nhìn thẳng vào mắt tôi. – Tôi thề với anh là tôi không…

- Thôi được rồi. – Tôi phẩy tay nói. – Tôi tin chị. Chuyện gì đã xảy ra tai Paris?

- Tôi nhận nhiệm vụ đến gần Tanith. – Người đàn bà kể. – Tôi cũng đã làm được như vậy. Sau khi gặp nhau lần đầu tiên, chúng tôi đã hẹn gặp tiếp. Tôi chuẩn bị rất kỹ. Tôi mang bột thuốc ngủ bên người và trộn vào món uống của Tanith. Bà ấy đã ngủ gục trước mắt tôi. Sau đó tôi đã lấy cắp chiếc đế đựng cùng quả cầu pha lê. Những chuyện sau đó xảy ra với Tanith, tôi thật sự không muốn. Tôi đâu có biết bà ấy là ai đâu.

- Vậy là chị đã mang cả hai vật đó về đây?

- Dĩ nhiên rồi. Gã đã đòi hỏi tôi phải làm điều đó. Tôi mang nó về đây, vào nhà này, muốn đưa cho gã nhưng gã không cầm.

- Tại sao không?

- Tôi không biết. Gã chỉ ra lệnh cho tôi đặt hai vật đó trước tấm tranh của mình. Tôi cũng làm theo.

- Rồi sau đó?

- Vào buổi sáng hôm nay, tôi lại xuống tầng hầm. Gã đã chờ sẵn, gã lật tấm khăn phủ bức tranh ra, và tôi nhìn thấy cả hai món đồ đó, chiếc đế đựng và quả cầu pha lê, hiện lên giữa bức tranh mà tôi đã vẽ. Cả hai vật thể có thật đã chuyển vào bức tranh…

- … Và đã đánh thức năm tên thầy tu sống dậy, trở thành những thực thể của địa ngục. – Tôi nói tiếp.

Tình thế gay cấn hơn tôi tưởng rất nhiều. Satan đã khéo léo tạo nên một tấm lưới tinh vi. Thêm một lần nữa, tôi biết câu ngạn ngữ "ranh ma như quỷ sứ" có nghĩa như thế nào. Người đàn bà tội nghiệp trước mặt tôi thật sự không có cơ hội để thoát ra khỏi tấm lưới khủng khiếp đó.

- Cả hai vật thể đó bây giờ đâu rồi? – Tôi hỏi nữ họa sĩ.

- Tôi không biết! – Chị ta thì thào.

Nếu biết được vị trí của chúng bây giờ thì tốt biết bao. Theo ý tôi, năm tên thầy tu chắc chắn không thể nắm chúng trong tay. Quả cầu pha lê thì có thể, nhưng chiếc đế đựng của Thần Lửa thì chắc chắn không. Nếu chúng chạm tới chiếc đế đựng này, báu vật có thể trở thành chiếc Boomerang quay trở lại hủy diệt chúng, bởi nếu tôi nhớ không nhầm thì phía bên ngoài giá đĩa khắc những biểu tượng Chúa.

- Quỷ Satan đã lần nào chạm tới chúng chưa?

- Tôi đã nói với anh rồi, Singlair, tôi không biết gì cả. Chúng ta phải đi tìm hai vật thể đó.

Tôi gật đầu.

- Vâng, theo tôi chắc chúng chỉ ở trong nhà này mà thôi. – Nói xong, tôi đứng dậy.

Lẽ ra, tôi không nên làm như thế. Cơn chao đảo vẫn còn chưa qua hẳn. Tôi sa vào trạng thái chao đảo, ngả sang trái rồi lại ngả sang phải, và cố gắng lắm cuối cùng mới đứng vững được.

- Singlair, anh có khỏe không?

- Ổn rồi. – Tôi khàn khàn nói và tựa lưng vào tường. Tôi cần một nơi tựa đỡ, cần một chút thời gian để ổn định sức khỏe. Con đường đi lên phía trên chắc chắn sẽ rất gay cấn và nguy hiểm. Nhưng mặt khác, tôi cảm nhận rõ đã đến lúc phải vội vàng lên.

Tôi nhìn ra những bậc thang bằng đá. Người đàn bà đoán ra suy nghĩ của tôi và nói.

- Tôi sẽ đi cùng anh.

- Có thể trở thành nguy hiểm đấy.

Người đàn bà cười cay đắng.

- Tôi làm gì ở đây? Ngồi nhìn xác con gái tôi hay sao? Không, món nợ này với quỷ Satan chính tôi phải trả, chính bản thân tôi!

Chị ta giờ đã hiểu ra và câm thù quỷ Satan vì tất cả những hiểm họa mà gã đổ xuống bản thân và gia đình mình. Nhưng người đàn bà hoàn toàn không có vũ khí trong tay, làm sao chị ta có thể đối mặt với gã được. Tôi nhắc Fedora nhận ra điều đó.

- Tôi có thể dùng tay không, chẳng cần tới vũ khí đâu. – Nữ họa sĩ giải thích bằng giọng chắc nịch.

- Không , chị không đủ sức chống lại quỷ sứ đâu!

- Nhưng tôi cũng sẽ không ở lại đây. – Người đàn bà bướng bỉnh nói.

Tôi nghiến răng quyết định tạm chia tay với một món vũ khí.

Cây thánh giá thần!

Khi tôi kéo sợi dây chuyền vòng qua đầu, đôi mắt của nữ họa sĩ mở to, người đàn bà nhận ra ngay ý định của tôi.

- Tôi không nhận được đâu. – Chị ta thì thào.

- Có đấy, chị cầm đi!

- Thế còn anh Singlair? Anh sẽ không còn vũ khí nữa.

Tôi lắc đầu.

- Không sao. Tôi vẫn còn một vài món khác.

Fedora Golon chần chừ đưa bàn tay ra. Chạm vào làn thép đã được rửa nước thánh, bàn tay người đàn bà khẽ giật lại. Thê rồi một nụ cười liếc thoáng qua đôi môi và Fedora cầm lấy cây thánh giá thần.

- Cảm ơn! – Chị ta thì thào. – Cảm ơn nhiều lắm!

Tôi gật đầu ngắn.

- Nếu chúng ta cùng nhau đi lên trên đó, xin chị đừng có nổi điên. Tốt nhất là chị nấp vào một nơi nào đó, và không bao giờ rời tay khỏi cây thánh giá, dù điều gì có xảy ra chăng nữa. Chị hiểu ý tôi nói chưa?

- Hiểu rồi, Singlair. Tôi sẽ cố gắng nhất là vì nó… - Nói đến đây, giọng Fedora tắt nghẹn, người đàn bà quay lại nhìn đứa con gái đã chết của mình.

Tôi đứng im, mặc dù không còn thời gian nữa. Có một người đang phải chia tay với người yêu thương nhất của mình, và tôi phải dành thời gian cho nữ họa sĩ.

- Ta đi được rồi. – Người đàn bà nói với tôi môi run khi quay phắt lại phía tôi.

Cầu thang rất hẹp, chúng tôi không thể bước song song. Phải đi lần lượt từng người một, tôi đi đâu.

Dĩ nhiên tôi không hề có ý định lao thẳng như một gã ngu lên căn hộ phía trên. Không một giây được phép đánh giá quá thấp quỷ Satan. Chắc chắn trong thời gian vừa qua hắn đã bày ra vô số cạm bẫy ở trên đó và đang chờ đợi chúng tôi.

Tôi bây giờ phải trong cậy vào khẩu Beretta, vào con dao găm, vào làn roi diệt quỷ cũng như vào viên phấn thần. Hy vọng những món vũ khí nay có thể giúp đỡ tôi chống lại năm tên thầy tu của quỷ sứ.

Bàn tay đặt lên nấm đấm cửa, khuôn mặt căng thẳng, tôi từ từ ấn nó xuống. Tập trung toàn sức để tránh gây nên bất kỳ một tiếng động nào, tôi nín thở. Cả Fedora Golon cũng im thinh thít.

Tôi mở cánh cửa một khe hẹp, nhìn vào khoảng hành lang nho nhỏ nằm đằng sau đó. Thấy nó trống vắng, tôi liều mở cửa rộng hơn, tầm nhìn thay đổi, giờ tôi đã có thể nhìn thấy phòng khách.

Thoạt đầu căn phòng có vẻ vắng người. Không còn khả năng nào khác, hai chúng tôi phải xem xét thật kỹ căn hộ bên trên, vì thế mà chúng tôi đi ra khỏi tầng hầm.

- Đường đi trống chứ? Nữ họa sĩ thì thào.

- Tôi gật đầu, vừa giơ tay mở cửa, đủ rộng để người tôi có thể lách ra ngoài.

Fedora Golon bước theo tôi và một lúc sau, chúng tôi đã đứng trong con đường nối thẳng tới phòng khách.

Một sự yên lặng giả dối bày ra trong thâm độc.

Bước trên những ngón chân, chúng tôi rón rén di chuyển tiếp, cố gắng để không phát ra một tiếng động nào.

Mọi sợi dây thần kinh của tôi đều hết sức căng thẳng. Tôi đã rút khẩu Beretta ra, sẵn sàng nhả đạn ngay lập tức nếu bất kỳ một tên thầy tu nào xuất hiện.

Hiện thời điều đó chưa xảy ra, và chúng tôi yên ổn đi đến gian phòng khách rộng.

Tới đây, hai chúng tôi dừng chân, đưa mắt nhìn quanh và tôi phát hiện thấy ngay những vũng máu vương vãi bên cạnh chiếc ghế sofa.

Vì đang đứng ở vị thế sau lưng ghế nên tôi không biết chủ nhân của những vũng máu này là ai.

Chắc chắn anh ta đang nằm hay đang ngồi trên ghế sofa.

Cả Fedora cũng không thể không nhận ra vũng máu. Trước khi tôi kịp cản, người đàn bà đã bước nhanh qua mặt tôi, dừng phắt lại bên cạnh ghế và … cả thân người chị ta như lập tức bị đóng băng.

Nỗi kinh hoàng khiến người đàn bà đờ đẫn câm nín. Fedora đứng đó, mất khả năng biểu cảm và phản ứng.

Nhanh chóng tôi bước đến bên chị ta.

Ánh mắt tôi hướng xuống dưới. Ngay cả tôi cũng bị sốc. Xác chết cho tôi biết những kẻ giết người đã ra tay tàn nhẫn tới mức nào. Chúng đã dùng những món vũ khí tởm lợm và khủng khiếp để đưa người đàn ông này sang cõi chết.

Tôi có thể đoán ra người chết là ai và ngay lập tức nhận được lời khẳng định.

Khẽ đến mức độ hầu như không hiểu được, Fedora thì thào:

- Đó là chồng tôi, Raymond…

- Tôi đặt một bàn tay lên vai người đàn bà đau khổ. Một cử chỉ an ủi, tôi không thể làm gì hơn. Tôi đã linh cảm thấy sự việc sẽ đi đến mức này. Những loài thú dữ mang dòng máu đen không bao giờ biết đến nương tay. Chúng lạnh lùng ra đòn và không kiêng dè bất cứ đối thủ nào. Những ai chỉ cần vô tình đứng trên con đường chúng đi cũng sẽ bị hủy diệt ngay lập tức.

Tôi đút tay vào túi quần, rút ra viên phấn thần. Viên phấn được làm từ mỡ thú vật. Nó được nấu trong lò luyện đặc biệt và được xử lý bằng Pháp Thuật Trắng.

Tôi để người đàn bà đứng đó. Hiện giờ tôi không thể giúp đỡ được chị ta nhiều hơn, nhưng ít nhất tôi cũng muốn đặt ra một giới hạn nhất định.

Bước đến bậc thềm, tôi kẻ một vạch dài và viết những ký hiệu của Pháp Thuật Trắng lên đó. Vừa làm, tôi vừa hy vọng rằng ít nhất thì biên giới này cũng đủ mạnh để ngăn chặn bước chân của những tên thầy tu.

Tôi vẽ dấu hiệu ngăn chặn lên tất cả đường đi, tất cả các cửa sổ, vẽ bên cạnh những vật thẳng đó hình thánh giá, rồi nối tất cả lại với nhau. Toàn bộ công việc đòi hỏi khoảng chừng một phút đồng hồ vì tôi làm việc rất hối hả. Vừa làm, tôi vừa nhìn về hướng Fedora Golon, người đang đứng như một bức tượng trước xác chồng mình.

Hiện thời, may mắn là người đàn bà chưa quẫn trí.

Đối phương vẫn chưa lộ mặt. Bao quanh ngôi nhà và chúng tôi là một bầu không khí tĩnh lặng giả tạo, nguy hiểm, tôi tin chắc rằng cả hai chúng tôi đang bị quan sát.

Giờ thì tôi chỉ cần một chỗ trú ẩn nữa cho người đàn bà. Hoặc là một địa điểm nơi Fedora có được một chút an toàn nhất định.

- Đi theo tôi. – Tôi khẽ nói.

- Fedora gật đầu, xoay về hướng tôi. Tôi ngạc nhiên thấy nữ họa sĩ cư xử đúng đắn.

Nhưng trong lúc xoay người, tôi nhận ra nét thay đổi trên khuôn mặt chị ta. Đôi mắt mở to hết cỡ, nỗi kinh hoàng lộ rõ trên hai con ngươi và tôi biết chắc rằng nỗi nguy hiểm vừa xuất hiện phía sau lưng mình…

***

Bàn tay trái tôi đẩy người đàn bà ra xa, đồng thời xoay người nhảy sang bên, đưa ánh mắt về hướng Fedora vừa nhìn thấy kẻ địch.

Tên thầy tu đứng trên cầu thang.

Cánh tay phải của gã giơ lên, cây rìu trong tư thế sẵn sàng bay tới, và tôi bóp cò cho viên đạc bạc đầu tiên.

Fedora giật mình khi tiếng nổ quất vào không khí như một ngọn roi sắt.

Trong tích tắc sau đó, cái dáng người bí hiểm và tởm lợm kia bị lực bắn rung lắc toàn thân và thốt ra một tiếng kêu sặc sụa. Lần này, tên thầy tu đã không kịp tránh, viên đạn của tôi găm trúng hắn.

Gã lăn theo những bậc thang xuống dưới, đập người vào những cạnh bê-tông và lao đến rất gần biên giới pháp thuật mà tôi vừa vẽ nên.

Áp lực của viên đạn bạc từ phía bên trong cơ thể hắn, và áp lực từ đường biên giới pháp thuật bên ngoài ập đến, hủy diệt hắn.

Một tia chớp chẻ dọc thân hình tên thầy tu. Tia chớp không bổ từ trên xuống, mà giật từ dưới lên.

Fedora và tôi cùng đứng và nhìn thấy vết rạch của tia chớp để lại, vết rạch ngay lập tức ăn sâu vào thân hình tên thầy tu. Một đám mây nhỏ bốc lên, thế rồi tất cả chỉ còn lại là bụi bặm.

Bớt đi một kẻ địch!

Tôi quay sang phía người đàn bà. Fedora cúi đầu xuống nhìn trân trối cây thánh giá trong tay mình.

Khi thấy bước chân của chị ta lảo đảo, tôi định lao đến giúp nhưng Fedora gạt tay tôi ra, nói bằng giọng khàn khàn:

- Đúng như thế đấy, Singlair! Anh phải hủy diệt nòi giống khốn nạn đó như vậy, chính chúng đã phá nát cuộc sống của cả gia đình tôi. – Khuôn mặt nhăn nhó, rồi người đàn bà đột ngột gào lên. - Satan, quỷ Satan khốn nạn! Hiện ra đi! Tao muốn nhìn thấy mày! Hiện ra…!

Quỷ Satan giấu mặt.

- Không ích chi đâu! – Tôi nói với Fedora. – Ta không thể thắng bằng cách này được. Satan chẳng nghe ai khiêu khích mà cũng chẳng nghe ai dụ dỗ…

- Có đấy, có đấy! Cho tới nay gã đã luôn luôn xuất hiện. Bây giờ gã cũng phải lộ mặt ra chứ!

Hai phút trôi qua trong im lặng. Chẳng một sự kiện nào xảy đến. Thế rồi chúng tôi nghe thấy một âm thanh. Nó không phát ra từ căn phòng mà xảy ra trên đầu chúng tôi, và chỉ có một khả năng thôi.

Trên mái nhà!

Đúng, tiếng động phát ra từ trên đó!

Có phải là quỷ Satan hay lại là một tên thầy tu khác? Tôi ngửa đầu nhìn lên.

Có kẻ nào đó đang đi đi lại lại trên mái nhà. Những bước chân nặng nề, cứ như thể gã vừa đi vừa dậm chân xuống.

Đầu tiên, tôi cứ tưởng gã sẽ đi từ phần mái nhà này sang mái nhà khác, nhưng rất nhanh chóng tôi nhận ra là mình đã lầm, gã đang đi thành một vòng tròn.

Đường tròn này áp chính xác lên trên đầu chúng tôi.

- Chính hắn đấy! – Fedora thở hắt ra và nhìn tôi như muốn nhận một lời công nhận.

Tôi gật đầu, bởi bây giờ thì tôi cũng tin rằng một trong những kẻ thù không đội trời chung của mình đang đi vòng tròn trên kia.

Đột ngột, những bước chân câm bặt.

Nín thở, hai chúng tôi chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra. Quỷ Satan có rất nhiều mánh khóe. Gã nắm trong tay một quyền lực vô biên, gã có thể chơi trò tung hứng với cái Ác và Pháp Thuật Đen, nhưng tôi hy vọng rằng những biểu tượng của Pháp Thuật Trắng mà tôi vẽ nên ít nhất cũng khiến cho hắn phải dè dặt đôi chút.

Trần phong trên đầu tôi lúc này được lát bằng một lớp gỗ thẫm màu, quét bên ngoài một lớp keo bảo vệ trong phòng.

Nó chuyển động.

Thật rùng rợn khi phải đứng đó và nhìn thấy trần phòng đột ngột chuyển động. Trong một thoáng, nhìn như thế nó đang sụp xuống đầu tôi. Cả hai chúng tôi nhảy lùi về.

Chuyện thật ra không cần thiết, bởi sự kiện bây giờ đang xảy ra trước mắt chúng tôi chỉ có thể được miêu tả bằng từ Pháp Thuật Đen.

Pháp thuật của quỷ Satan đã làm biến dạng cấu trúc của trần phòng và tôi có cảm giác như phần lớn trần phòng đang dần dần biến thành một thấu kính khổng lồ.

Quả thật, xuất hiện một đường tròn, tôi nhận ngay ra đường tròn này chính là đường tròn mà quỷ Satan vừa dùng những bước chân tạo nên.

Giờ thì gã có thể nhìn xuống căn phòng, và chúng tôi cũng có thể nhìn thấy gã.

Qua thấu kính, chúng tôi nhìn vào một gương mặt quá lớn và méo mó. Gã đã quỳ gối xuống và cúi người về phía trước, khiến cho gương mặt gã nằm cận kề lớp thấu kính trong suốt.

Một bộ mặt xấu xí, một bộ mặt mà tôi căm thù đến tận từng tế bào cơ thể.

- Chính hắn! – Người đàn bà thì thào. – Đó là quỷ Satan, thứ mà tôi đã có lần… ôi trời, không thể như thế được… - Fedora rùng mình khi hồi ức đổ sụp xuống đầu chị ta như một cơn cuồng phong.

Phải, quỷ Satan đang hiện ra trong toàn bộ cái ngoại hình thật sự tởm lợm của hắn. và khuôn mặt kia đang nhếch lên thành một nụ cười nham nhở, trơ tráo.

- Chào John Singlair! – Gã chế nhạo tôi. – Cứ lâu lâu con đường của chúng ta lại cắt ngang nhau, đúng không nào?

- Số phận. – Tôi đáp lời.

- Đúng, ta cũng tin như vậy! Nhưng ta sẽ lo cho đến một lúc nào đó mi sẽ không thể ảnh hưởng tới số phận được nữa. Mi phải bị hủy diệt, thằng thợ săn quỷ kia. Nếu không hôm nay thì là ngày mai.

Tôi biết quá rõ những lời đó. Trong khi khiến được Fedora kinh hoàng thì chúng trôi tuột khỏi tôi như một thứ nước lỏng toạt trôi trên áo mưa dày chắc.

Tôi chỉ muốn biết cuộc chơi hôm nay thật sự và chính xác là cuộc chơi nào.

- Quả cầu pha lê ở đâu?

- Mi muốn thấy nó à? – Satan giễu cợt.

- Nếu không thì ta đã không hỏi.

- Được, vậy ta sẽ cho mi xem. – Gã giải thích và chuyển động, nhưng vẫn không thay đổi tư thế. Cho tới lúc này gã đang cầm một vật thể óng ánh màu đỏ thẫm. Quả cầu pha lê!

Thật lòng nhìn nhận, tôi không tính đến khả năng này. Quỷ Satan bây giờ đã nắm được quả cầu pha lê trong tay, gã đã cướp nó của Tanith và đang hể hả với chiến thắng.

- Thế đấy, thằng thợ săn quỷ, đã thấy ai là người thắng chưa? Ta nắm được quả cầu trong tay rồi, ta sẽ không bao giờ trả lại đâu!

- Còn chiếc đế đựng?

Khuôn mặt gã kéo thành một vệt nham nhở.

- Ta tặng nó cho mi đấy, Singlair!

Tôi cười lớn.

- Điều đó có nghĩa là mi không đủ sức cầm vào nó, đúng không?

- Ta đâu thèm để ý! Quả cầu pha lê giá trị hơn nhiều.

Điều đó thì tôi có thể hiểu được. Ngay cả đối với Tanith, quả cầu đã có một giá trị rất lớn. Chính quả cầu đã mang lại cho và thầy bói một số khả năng pháp thuật nhất định. Những gì Tanith nhìn thấy trong quả cầu và diễn giải thành những câu tiên tri bí hiểm của mình. Cũng chính quả cầu pha lê đã thỉnh thoảng hé cho Tanith một cái nhìn vào những chiều không gian khác và những chiều thời gian khác. Được kết hợp với sức mạnh của chiếc đế đựng Thần Lửa, quả cầu còn mạnh mẽ hơn nữa. Nhưng về mặt bản chất thì quả cầu là một thực thể trung tính, vì thế mà Satan cũng có thể sờ vào nó, ngược lại với chiếc đế đựng của Thần Lửa vốn là sản phẩm pháp thuật của Chúa.

- Tại sao mi phải bày ra nhiều trò như vậy? – Tôi hỏi gã Satan. – Chính bản thân mi tới gặp Tanith mà cướp lấy nó. Mọi việc chỉ có vậy là xong, nhưng mi đã kéo những con người vô tội này vào trò chơi địa ngục của mi, để làm gì?

- Vô tội hả? – Con quỷ Satan gào lên. – Không đâu, chúng nó đâu có vô tội.

Chúng nó đã dám xây nhà ở đây!

- Thì đã sao?

- Mảnh đất này là một mảnh đất thần bí và cổ xưa. Đây là nơi tụ tập linh hồn của năm tên thầy tu đã thờ phụng ta. Trước đây một thời gian dài, đây là nơi ngự trị của rất nhiều ma quỷ. Dân trong vùng thậm chí đã phải mang mạng người đến đây hiến tế, bởi mảnh đất này trước đây vốn là nhà tu. Những bức tường cũ vẫn còn, được bọn người này sử dụng làm tường hầm. Đây là nơi pháp thuật của ta hoành hành, là nơi sinh sống của những linh hồn thầy tu, và chỉ chờ được giải phóng ra. Đó là anh em của những tên thầy tu mà chính bản thân mi, John Singlair, đã hãm hại trước đây một vài năm. Mi có còn nhớ đến Hội Ăn Thề Thờ Satan không? Đó cũng là lễ hội xuất hiện ở nước Pháp, và mi không hề tính đến khả năng vẫn còn những thành viên khác, những thầy tu khác, chọn nơi này làm đại bản doanh. Chúng cùng hội, cùng thuyền với những thầy tu ngày trước đã bị chiếc đế đựng của Thần Lửa hủy hoại. Chúng chỉ cần được giải phóng ra để có thể hoàn tất khát vọng trả thù của chúng. Ta đã tìm thấy trong Fedora Golon một tay sai đắc lực. Một con đàn bà với tâm hồn yếu ớt, nó đã không đủ sức phản kháng lấy một giây duy nhất khi ta xuất hiện trong vai một gã đàn ông quyến rũ. Chính ta đã ra lệnh cho nó vẽ bức tranh Điệu Nhảy Thầy Tu. Khi bức tranh được vẽ xong, đám linh hồn thầy tu có thể tự giải phóng, nhập vào những hình vẽ đó và sống dậy. Đó những gì mà ta muốn. Giờ thì chúng đã được tự do, và tuân lệnh ta. Chúng đã nhìn thấy cả quả cầu pha lê lẫn chiếc đế đựng, chúng có thể nhảy quanh hai món vật đó mà không hề hấn chi bởi có ta bảo vệ cho chúng. Vậy là rõ, chúng không cần phải sợ hãi nữa. Qua điệu nhảy, chúng tạo điều kiện cho ta sờ vào quả cầu pha lê mà không hề hấn gì.

Những tên thầy tu của ta đã trở nên dũng cảm và thực hiện mệnh lệnh xóa đi mọi dấu vết.

- Điều đó có nghĩa là chính mi đã ra lệnh cho chúng giết người.

- Đúng.

- Thế kẻ nào đã giết Tanith?

- Công việc vui thú đó ra đã dành riêng cho chính bản thân mình.

Tôi giật nảy người lên. Công việc vui thú! Gã đã nói như vậy! Cái hình dạng nữa người, nữa dê kia thật sự là biểu lộ cao nhất của cái Ác. Hắn nói việc giết người là “công việc vui thú”.

- Mi thấy đấy, tên thợ săn quỷ, dần dần ta đã nắm lấy phần thắng. Đáng tiếc là ta chưa cướp được viên súc sắc bất hạnh, công nhận là như thế, nhưng quả cầu pha lê này cũng chẳng đáng

khinh thường…

- Chiếc đế đựng ở đâu? – Tôi khàn giọng hỏi.

- Ta không quan tâm.

- Vậy là nó còn ở trong nhà này.

- Có thể.

- Giết nó đi! – Tôi nghe thấy giọng nữ họa sĩ. – Giết con quái thú khốn khiếp đó, Singlair! Tôi xin anh…

- Không đâu, không đâu! – Quỷ Satan cười lớn, những tiếng cười chát chúa.

- Bọn mi không hủy diệt nổi ta. Bọn mi làm không nổi…

Bắn súng bây giờ rõ ràng chẳng được ích gì, nhưng tôi nghĩ đến dùng thánh giá thần chống lại hắn. Cây thánh giá rất mạnh mẽ, thậm chí Satan cũng phải sợ nó, bởi trong thuở hồng hoang, khi cuộc chiến ban đầu giữa cái Ác và cái Thiện xảy ra, chính cái Ác đã có lần khụy gối quỵ hàng.

Mà cây thánh giá thần lại là một sản vật từ thuở hồng hoang.

Nhưng Satan là một kẻ tinh ranh. Gã đánh giá tình huống rất chính xác, và gã rút lui.

Mọi việc xảy ra nhanh như chớp. Phần mở hình tròn trong suốt trên trần phòng biến đi, trần phòng đột ngột trở lại bình thường khiến tôi không còn cơ hội sử dụng đến món vũ khí mạnh nhất của mình. Chỉ duy nhất một làn khói diêm sinh phả xuống hai chúng tôi. Lời chào cuối cùng của quỷ Satan. Gã mặt dê đã đạt được mục đích của mình, gã đã nắm trong tay quả cầu pha lê.

Chỉ còn lại những tên thầy tu.

Cho tới lúc này, vẫn chưa có tên thầy tu thứ hai nào lộ mặt ra, mặc dù tôi tin chắc tất cả lũ chúng đang ở trong nhà này.

Lời giải thích của quỷ Satan đã khiến tôi không khỏi ngạc nhiên. Cho tới lúc này tôi không hề biết là thế giới có tới hai nhóm thầy tu thờ quỷ Satan. Một nhóm đã bị tôi hủy diệt trước đây vài năm, nhóm kia vậy là vẫn còn sống sót, và bây giờ được vật chất hóa, quay trở lại dưới sự trợ giúp của quỷ Satan.

Fedora gọi tôi.

- Anh muốn có chiếc đế đựng quả cầu, đúng không nào?

- Vâng!

- Tôi biết nó đang ở đâu. Tôi đã mang nó từ Paris về đây, thế rồi nó chui vào trong bức tranh.

- Tôi biết. Có lẽ ta sẽ tìm thấy nó ở chỗ bốn tên thầy tu còn lại.

- Chẳng lẽ chúng không sợ chiếc đế đựng?

- Chúng sợ chứ và không dám sờ tay vào nó đâu. Nhưng ta phải đi tìm ngay!
Fedora Golon ném một cái nhìn sợ hãi lên trên trần nhà.

- Theo ý anh, quỷ Satan đã rút đi chưa?

- Gã rút đi rồi. Chị phải biết rằng quỷ Satan thật ra là kẻ ranh ma và hèn nhát. Một khi định làm điều gì đó, gã luôn thực hiện bằng cách tận dụng những yếu điểm của những con người bằng xương bằng thịt, giống như chị. Một khi đã được mục đích, gã sẵn sàng quên đi mọi kẻ khác, dù là tay chân. Nhưng dĩ nhiên, hiện giờ gã đang hy vọng là bọn thầy tu sẽ chiến thắng chúng ta.

- Tại sao gã không tấn công chúng ta?

Tôi chỉ vào cây thánh giá thần.

- Vì nó.

- Cây thánh giá mạnh mẽ đến thế sao? – Người đàn bà ngạc nhiên.

- Chắc chắn.

Bốn tên thầy tu không còn ở dưới tầng hầm nữa. Kể cả trong khu vực xung quanh cũng không nhìn thấy chúng. Nếu chúng không còn rình mò ở phía bên ngoài kia, thì chắc chắn hiện thời chúng đang trốn tránh ở tầng trên, nơi có căn phòng vẽ. Chẳng phải tình cờ mà tên thầy tu đầu tiên đã xuất hiện bên cầu thang. Tôi nói cho Fedora nghe nỗi nghi ngờ của mình.

Người đàn bà giật mình.

- Anh muốn đi lên trên đó?

- Chắc không còn cách nào khác đâu. – Tôi giải thích.

- Nhưng chúng ta chỉ có hai mà bọn thầy tu có bốn.

- Đừng quên vũ khí của chúng ta. – Tôi đáp lời và bước chân đi.

Fedora đi theo với tốc độ chậm hơn. Tôi bây giờ hoàn toàn không nghĩ đến chuyện do dự hay né tránh. Chắc chắn, hai chúng tôi bây giờ có thể ra khỏi nhà, lái xe đi nơi khác, nhưng tôi muốn kết thúc vụ này.

Ngoài ra, tôi còn một món nợ phải trả. Bọn thầy tu trong con mắt tôi cũng có lỗi trong cái chết của Tanith, mặc dù không trực tiếp.

Bây giờ đã đến lúc chúng phải đền tội.

Tôi đến bên những bậc cầu thang bằng gỗ dẫn lên trên, chú ý bước nhẹ chân, Fedora đi sát theo sau.

Đến trước cánh cửa phòng vẽ, tôi dừng lại. Ngay từ bây giờ giác quan thứ sáu đã cho tôi biết là chúng đang ở phía bên kia cánh cửa. Tôi gật đầu với nữ họa sĩ và người đàn bà hiểu ngay.

Tôi gạt chị ta lùi vào một góc của cánh cửa, rồi tay cầm chắc khẩu Beretta tôi thận trọng mở cánh cửa phòng vẽ. Trong thời gian này, bọn thầy tu lẽ ra đã có cơ hội bổ rìu về hướng chúng

tôi, thế nhưng đã không có một hành động nào xảy ra.

Tôi nhìn vào bên trong căn phòng.

Đầu tiên, tôi hầu như không tin nổi vào mắt mình. Bốn tên thầy tu đứng đó, đờ đẫn như bốn bức tượng. Chúng không cử động nổi, bởi ở chính giữa căn phòng là chiếc đế đựng của Thần Lửa.

Chiếc đế đựng đang được dưới đất, và nó đang tỏa ra một quầng sáng mờ mờ màu vàng.

Nó đang hút hồn bốn tên thầy tu.

Cẩn trọng, tôi dần dần đóng cửa lại, nhìn ánh mắt ngạc nhiên của người đàn bà và thì thào nói lại những gì mình vừa nhìn thấy.

- Vậy là chúng ta đã thắng sao?

- Chưa đâu. Nhưng tôi sẽ làm chuyện đó. Làm ơn đưa lại cho tôi cây thánh giá.

Fedora giật nảy mình.

- Thế thì…thế thì tôi không được bảo vệ.

- Về nguyên tắc thì đúng. Chỉ có điều bọn thầy tu không thể làm hại được chị nữa đâu, chiếc đế đựng của Thần Lửa đang trói chân, trói tay chúng.

- Tại sao nó không hủy diệt bọn thầy tu?

- Đó là điều tôi đang muốn tìm hiểu đây.

Rõ ràng là người đàn bà không muốn trả lại cho tôi cây thánh giá, nhưng tôi thật sự cần tới nó.

Cảm nhận món vũ khí tối hậu quen thuộc trong tay, thân thể tôi chìm trong một cảm giác mạnh mẽ, sáng suốt.
- Chị xuống dưới đợi đi. – Tôi nói với nữ họa sĩ. – Chị đợi ở dưới đó hay ra ngoài nhà cũng được, chở cho tới khi mọi chuyện kết thúc đã.

Người đàn bà nhìn vào mặt tôi. Nghiêm trang dò xét. Thế rồi Fedora nói một câu mà tôi không thật sự hiểu.

Tôi cảm ơn anh, John Singlair. Tôi cảm ơn anh về tất cả những gì mà anh đã làm… - Rồi chị ta gật đầu, xoay người và bước đi, không quay lại lần nào.

Thoáng ngạc nhiên nhưng tôi không nghi ngờ gì cả, bởi đang bận tập trung vào bốn tên thầy tu.

Ấn nắm đấm cửa xuống, tôi chầm chậm bước vào phòng vẽ…

CHƯƠNG 12

Bốn dáng người bí hiểm kia đang tạo thành hình chữ nhật. Tên thầy tu nào trông cũng giống như một bức tượng. Cả bốn tên cương thi đều giơ cao cánh tay phải lên. Những ngón tay bám chắc cán rìu, cả bốn lưỡi rìu sắc nhọn đều đồng loạt hướng về vị trí nơi chiếc đế đựng bí hiểm

của Thần Lửa đang đứng.

Chiếc đế đựng vẫn đứng vững trên nền đất!

Tôi lấy hơi thật sâu. Tiếng thở của tôi là những âm thanh duy nhất vang lên trong bầu không khí tĩnh lặng nặng nề chỉ có thể được miêu tả bằng tính từ ma quái . Vì bốn tên thầy tu hiện thời không thể gây hiểm họa, nên tôi rảnh rang để tập trung vào chiếc đế đựng của Thần Lửa.

Nó đã đứng trong căn hộ của tôi trong một thời gian rất dài, trước khi tôi tặng nó cho Tanith. Theo tình hình hiện thời, chắc tôi sắp có thể lấy nó về với mình. Tôi bước một chân lên phía trước, thêm một bước nữa, và đồng thời cảm nhận rõ những chuyển động mạnh mẽ của cây thánh giá thần. Cây thánh giá bắt đầu rung lắc, cứ như thể đã bị một bàn tay vô hình chạm vào, và trong giây phút sau đó, nó bùng sáng, tỏa ra một quầng ánh sáng màu vàng.

Tôi ngạc nhiên.

Cho tới nay, mỗi khi đụng chạm với Pháp Thuật Đen cây thánh giá của tôi luôn tỏa ánh sáng bạc, thỉnh thoảng lắm có màu phớt xanh.

Nhưng bây giờ là quầng sáng màu vàng.

Chẳng lẽ cây thánh giá của tôi có một mối liên quan nhất định với chiếc đế đựng của Thần Lửa?

Rất có thể, và tôi tiếp tục bước về hướng chiếc đế đựng.

Tôi biết, nó được đúc bằng thứ vàng quý nhất. Phía bên ngoài là những vành ngọc nạm. Biểu tượng khởi thủy của Thiên Chúa Giáo được khắc rất sâu vào trong thành vàng, trong đó có một cây thánh giá, cùng với hai chữ cái Alfa và Oméga.

Mặc dù vậy, một mình bước vào phòng vẽ lúc này là một chuyện mạo hiểm.

Bốn tên thầy tu gây ấn tượng như đang bị hút hồn, nhưng tôi vẫn chưa biết năng lực của chiếc đế đựng mạnh mẽ đến mức nào, và tình trạng này còn kéo dài bao lâu. Nếu Satan xuất hiện gần đây, rất có thể gã sẽ có đủ khả năng để bẻ gãy vòng vây hãm này cho bốn kẻ tay chân.

Cả bốn gã đang nhìn qua lưỡi rìu, những lưỡi rìu đang chĩa vào chiếc đế đựng của Thần Lửa. Tôi không chần chừ nữa, bước hẳn vào phía trung tâm của hình vuông do bốn tên thầy tu tạo nên.

Mục tiêu của tôi là chiếc đế đựng của Thần Lửa.

Chỉ còn một bước chân nữa thôi là tôi sẽ với tay được đến chiếc đế đựng.

Tôi muốn dùng chiếc đế đựng hủy diệt bốn tên thầy tu. Tôi muốn nó trao sức mạnh cho tôi, cùng với cây thánh giá thần.

Mọi việc bây giờ vẫn còn nằm trong miền bất định.

Tôi dừng lại bên chiếc đế đựng, rồi khuỵu gối xuống. Một nụ cười bất giác thoáng lướt qua làn môi khi tôi nhìn thấy nó gần tới vậy. Tôi đã phải xa nó biết bao lâu, mặc dù biết trao món vật này cho Tanith là trao vào bàn tay thích hợp.

Tay trái của tôi đã chạm vào chiếc đế đựng, tay phải của tôi giơ cây thánh giá lên.

Hiện tôi vẫn còn chần chừ, chưa kết nối cây thánh giá và chiếc đế đựng lại với nhau, nhưng đó chính là điều tôi muốn thử nghiệm. Quầng sáng màu vàng hắt ra từ món vũ khí tối thượng đã cho tôi một lời mách bảo.

Tôi nhìn cả bốn tên thầy tu một lần nữa. Trông chúng thật khủng khiếp. Cả bốn đứa đều mặc cùng một thứ áo dài bằng vải xám, những làn da thẫm màu và cả bốn lưỡi rìu đang ánh lên thứ ánh sáng lạnh lùng ma quái.

Một cảm giác khó chịu bò trên gáy tôi. Mặc dù bốn tên thầy tu vẫn đứng bất động, nhưng tôi phải tính đến khả năng chúng có thể nổ bùng ra hành động khó lường trước bất kỳ giây phút nào.

Phải nhanh lên!

Tôi giơ cánh tay cầm thánh giá lên cao hơn một chút, đồng thời xoay người đi và rút khẩu Beretta, chĩa chênh chếch vào những tên thầy tu.

Chỉ cần chúng có một cử chỉ sai lầm, tôi sẽ bấm cò ngay lập tức.

Bốn tên thầy tu đứng yên.

Chỉ có cây thánh giá của tôi chuyển động. Giữ chắc sợi dây chuyền giữa những ngón tay, tôi để cây thánh giá từ từ trượt xuống dưới, thẳng đúng vào miệng chiếc đế đựng .

Liệu hai món vũ khí này có liên kết với nhau không? Đó là câu hỏi chính.

Đột ngột, tôi nghe thấy tiếng rung chuyển.

Âm thanh lần này vang lên dưới chân tôi, nền phòng rung chuyển rồi một luồng lửa đỏ đột ngột lóe lên trên toàn bộ nền phòng.

Quỷ Satan ra tay.

Thân hình bốn tên thầy tu giật nảy lên.

Chúng chẳng phải chỉ đứng trước mặt tôi, mà kể cả sau lưng.

Không được phép phí dù chỉ một nửa giây đồng hồ, tôi lao sang phía bên trong chiếc đế đựng, Những lưỡi rìu bây tới, nhưng pháp thuật phía đối diện cũng ra tay. Phòng vẽ trong vòng một tích tắc chuyển thành một địa ngục pháp thuật…

***

Tôi nhìn thấy những tia thép ánh lên, nghe thấy tiếng gừ của những món vũ khí giết chóc chém trong không khí khi bọn thầy tu đồng loạt ném rìu. Lần này, chúng hoàn toàn không muốn chỉ đập càn rìu vào người tôi, nhưng tôi gặp may.

Tôi nằm sát xuống đất dưới nền phòng. Vì thế những cây rìu được ném từ vị trí cao lao vọt qua người tôi, và những âm thanh trầm đục vang lên khi lưỡi rìu bổ trúng mục tiêu.

Bốn tên thầy tu chiến đấu với nhau!

Chúng hoàn toàn không nghĩ tới chuyện né tránh. Hơn nữa chúng lại đứng đối mặt nhau, dĩ nhiên là những món vũ khí được ném sẽ tới trúng đích.

Những âm thanh trầm đục rùng rợn vang lên khi bốn lưỡi rìu bổ ngập vào thân thể bốn tên thầy tu.

Đột ngột, cả bốn tên cương thi bị đẩy lùi trở lại. Lực ném của những cây rìu đẩy chúng đến sát tường, chúng tựa lưng vào đó, mặt nhăn nhúm.

Chúng không giết, nhưng tạm thơi bị phân tán trong vài giây đồng hồ, đây là cơ hội để tôi ra tay chống chọi.

Nhưng bản thân tôi không cần ra tay, bởi giờ thì cả hai món vũ khí mạnh nhất của tôi đang cùng nhau tỏa lực!

Thánh giá và chiếc đế đựng của Thần Lửa!

Tôi đã có lần được chứng kiến chiếc đế đựng của Thần Lửa hoạt động.

Trước đây một vài năm, chính nó đã hủy diệt nhóm thầy tu thờ quỷ Satan thứ nhất. Từ vỏ chiếc đế đựng đã vọt ra những lưỡi lửa thật mạnh, chói sáng, nuốt chửng những thân hình thầy tu gớm guốc.

Việc ở đây cũng tương tự như vậy.

Những luồng lửa đang lao vọt ra từ miệng chiếc đế đựng vươn ra thật dài, lớn như cánh tay người, bốc lên tận trần phòng và nhanh như chớp tỏa ra ở đó, trong khi nền phòng dưới chân tôi dần dần quay trở lại với màu sắc bình thường.

Pháp thuật từ chiếc đế đựng của Thần Lửa đã đẩy lùi pháp thuật của địa ngục.

Còn thêm một chuyện nữa.

Cây thánh giá của tôi trồi lên từ chiếc đế đựng. Nó đứng giữa cột lửa lạnh và từ từ trôi lên cao, trôi lên tới tận trần phòng, nơi cột lửa đang tỏa ra như một chiếc nấm vĩ đại. Không phải những ngọn lửa lạnh tấn công trực diện bốn tên thầy tu, mà là cây thánh giá thần. Từ mọi góc thánh giá vọt ra những tia chớp.

Bốn tên thầy tu và bốn góc thánh giá. Đây là nơi mà các thiên thần đã để lại dấu ấn của mình. Từ mỗi chữ cái lao vọt ra một tia chớp cong cong, vàng vàng.

Bốn tên thầy tu, bốn tia chớp, bốn lần trúng đích!

Trong một thoáng, tôi có cảm giác những thân hình cương thi kia bị đóng đinh vào tường. Chúng không chuyển động được, chúng run rẩy đằng sau cột lửa lạnh trước khi mọi sức lực rời khỏi cơ thể chúng và khiến những cái vỏ vô hồn sụp xuống.

Thế rồi những lưỡi lửa bốc cao lên. Tỏa ra như những con thú dữ tham lam.

Những lưỡi lửa hủy diệt, những lưỡi lửa làm tan biến thân hình bốn tên thầy tu. Tôi thậm chí không nghe thấy một tiếng kêu. Bốn bọn cương thi còn thoáng biểu diễn một điệu nhảy ma quái, thế rồi mọi việc kết thúc, chúng sụp xuống.

Bốn đám cháy bốc lên dưới đất, bốn thân hình dần dần tan ra, để cuối cùng chỉ còn lại bốn đám tro nhỏ.

Đồng thời, cột lửa rút từ trên cao xuống như có một bàn tay vô hình đang ấn nó từ bên trên. Chiếc đế đựng nuốt ngọn lửa vào trong và nuốt cả cây thánh giá vừa được nó đẩy lên trên.

Cho tới lúc này, tôi vẫn còn nằm trên nền phòng, không tham gia vào cuộc chiến đấu. Dần dần, tôi nhỏm người dậy, và không kìm chế một cơn run. Tôi vừa thoát cái chết chỉ trong vài milimet và quỷ Satan thêm một lần nữa lại không đủ ranh ma để qua mặt tôi, đẩy tôi vào tay Tử Thần.

Tôi bước đến gần chiếc đế đựng .

Bên trong lòng chiếc đế đựng là cây thánh giá bạc. Trông nó đã bình thường trở lại, đang lấp ló nhìn ra từ miệng đế.

Vừa mỉm cười, tôi vừa cầm lấy cây thánh giá bạc, đeo sợi dây chuyền vào cổ và món vũ khí tố hậu lại ở bên tôi. Việc thế là xong.

Trước khi rời khỏi căn phòng, tôi cúi xuống nâng chiếc đế đựng lên. Đã lâu rồi, tôi không được giữ nó giữa hai bàn tay như lúc này. Một cảm giác thân quen và mạnh mẽ xuyên dọc cơ thể. Nhưng mặc khác, nghĩ đến cái giá phải trả cho chiếc đế đựng này, trong lòng tôi lại nổi lên cảm giác chỉ muốn trao chiếc đế đựng của Thần Lửa vào tay kẻ khác. Một Tanith, một Lisa và người cha Raymond của cô bé – sẽ chẳng ai còn có thể đưa họ quay trở lại với cuộc đời.

Bước chân bây giờ của tôi là những bước chân ngượng ngùng vụng về của một chàng cao bồi đang theo những bậc thang xuống dưới. Tôi muốn nói cho Fedora biết rằng mọi việc vậy là đã ổn, nhưng khi đứng lại giữa phòng khách, tôi không khỏi ngạc nhiên khi không thấy nữ họa sĩ đâu.

Tôi cất tiếng gọi.

Không phải một lần, mà liên tiếp ba lần. Không hề nhận được câu trả lời.

Fedora đang ở đâu? Chẳng lẽ người đàn bà lại nghĩ ra chuyện ngu ngốc nào hay sao? Tôi sực nhớ ra, Fedora đã chia tay với tôi một cách rất kỳ lạ. Hấp tấp, tôi đặt chiếc đế đựng xuống bàn.

Thế rồi chạy vụt ra phía ngoài. Lao qua hàng hiên, nhảy xuống bãi cát, dừng chân, đưa mắt nhìn quanh và phát hiện ra người đàn bà đứng cách tôi rất xa.

Chị ta đang đứng ở gò đất trên cao, nơi tôi đã dừng xe khi tới đây.

Đứng sát bên bờ vực.

Trong tích tắc đó, tôi đột ngột hiểu ra Fedora định làm gì, và nỗi tuyệt vọng trào lên. Nữ họa sĩ dừng lại, xoay người và nhìn tôi.

Chị ta giơ tay vẫy.

Cái vẫy tay vĩnh biệt!

- Fedora…! – Tôi gào thật lớn, gào hết sức, nhưng người đàn bà không nghe.

Chị ta trèo lên cao hơn nữa, rồi dừng lại và nhìn về hướng mặt trời.

- Hai cánh tay người đàn bà dang ra.

Tiếng thét cuối cùng tắt nghẹn giữa đôi môi tôi khi Fedora đạp chân vào bờ đất. Ta áo dài của người đàn bà được luồng gió đón lấy khiến chị ta trôi bồng bềnh một thoáng trong không khí như một con chim lớn.

Thế rôi Fedora rơi xuống.

Tôi không nghe thấy tiếng đập va bên dưới kia. Nó chìm xuống trong điệp khúc của sóng biển.

Một lúc sau, tôi đến được nơi đó. Fedora nằm trên một triền đá, nhìn như đang ngủ. Chỉ ánh mắt tắt ngang và một tia máu rất nhỏ đang từ từ chảy ra khỏi khóe miệng nhắc cho tôi nhớ rằng người đàn bà không còn sống nữa.

Quỷ Satan đã cướp đi cả nạn nhân cuối cùng của Điệu Nhảy Thầy Tu.

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach